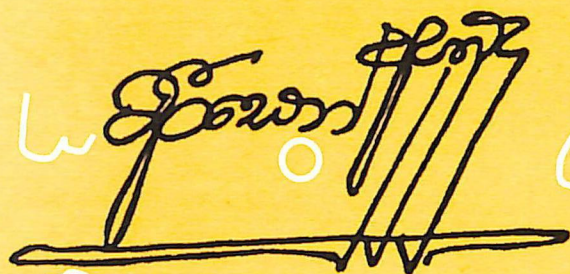

ඉර හඳ නැති රට

(සට ගිය වංසය)

පෙරවු බස

ආදම් ගේ උයන, සිමංඩු (=සිමන්දු)¹, පළේසිමංඩු (=පළේසිමන්දු)², දිල්මුන්³, පන්(ඩි)⁴, පන්හෙයි⁵, ටැප්රබෙන්⁶, සිරන්ඩිබ්⁷, සළිකේ⁸, සිළදිබ්⁹, සෙයිලාන්¹⁰, සිලාන්, ඊළාම් (=සිහළම්)¹¹, ලංකා (=හෙළන්කා)¹², ඉළන්කෙ¹³, ආදි නම් රැසෙකින් අනාදි කාලයක් තිස්සේ ලො පතළ වූ රටෙකි ලංකාව.

ලංකාව පිළිබඳ හැම නමක් ම සිංහළ මුලින් නැඟුණු හෙයින් රටෙහි මෙන් ම මේ දිව් වැසි සිංහළයන් ගේ ද මුල ඉතා යටට ඇදුණක් බව පෙනේ. මේ කියන සිංහළයෝ නම් කවුරු ද? ආදියේ සිට ම හෙළ නමින් පළ වූ ද, අසුර, රකුස් නා, යක් නමින් විටින් විට රටේ බලයට පත් වූ ද සිව්හෙළ ජනයා යි. අදත් සිංහළ භාෂාවට හෙළ බස යනු ද පරියාය නාමයෙකි. මේ හෙළ බස වේද සකුව හැඩ ගැසෙන අවදියේ ද ලොවේ ජීවත් වූ බසක් බවට වේද සකුයෙහි තිබෙන හුදු හෙළ වදන් දෙස් දෙයි. වේද සකුව දකුණු ආසියානු කිහිප බසෙකින් වදන් ණයට ගෙන ඇති බව පුවසුරු වී. බරෝස් ඔහු ගේ පොතින් දක්වයි.¹⁴ වේද සකුව පමණක් නො ව සකු බස සැකැසීමෙහි ද හෙළ වදන් පදනම් වී ඇති සැටියෙන් පෙනෙන්නේ හෙළ බසත් එ බස හිමි හෙළ රැසත් (සිංහළ වර්ගයාත්) ඉතා පැරැණි යටගියාවකට හිමි කම් ඇත්තත් බව යි.

'හෙළයන් ගේ බිම' යැ යන අරුතින් ලංකා (හෙළන්-කා) වූ මේ බිම ද ආදියේ මහ දිවයිනක් ව තිබේ පසු ව මුහුදු ගිලුම් කිහිපයක් නිසා මැදගස්කර, කොමරෝ, සෙවිලිස්, මුරුසි, කොකෝස් ආදි දිවයින් රැසක් ඉතිරි කොට කඩින් කඩ ඉන්දීය සයුරේ ගිලීගිය බවත් මිනිස් සැබියාවේ මුල මෙය විය හැකි බවත් අලෙක්සැන්ඩර් කොන්ඩ්රටෝව් පවසයි.¹⁵

-
1. සිමංඩු - (ඉසි + මනු + දු) - නායක මනුහු ගේ දූපත
 2. පළේ සිමංඩු - (පළ + ඉසි + මනු + දු) - පරසිදු මනු රජු ගේ දූපත
 3. දිල්මුන් - (දිව් + ඉල් + මනු > දිල් + මනු > දිල් + මුන්) - මනු ගේ දූපත් බිම
 4. පන් (ඩි) - බිම (උලපන, මාරපන, යාපන ඇ සස.)
 5. පන්හෙයි - (පන් + සහවි-පන්සායි-පන්හෙයි) - දූපත් සාවිය (සමූහය)
 6. ටැප්රබෙන් - (දිල්රාවන්) - රාවන දූව
 7. සිරන්ඩිබ් - (සිව්හෙළන්දිල් - සිළෙන් දිල්-සිළන්දිල්-සිරන්ඩිබ්) - සිව්හෙළයන් (සිංහළයන්) ගේ දූව
 8. සළිකේ - (සිහළකේ - සහළිකේ - සළිකේ) - සිහළ බිම
 9. සිළදිබ් - (සිහළදිව්-සිළදිව්-සිළදිබ්) - සිහළදීපය
 10. සෙයිලාන් - (සිංහළආන්-සිංහළාන්-සෙයිලාන්-සෙයිලාන්) - සිංහළබිම
 11. ඊළාම් - (සිංහළම්-ඊළම්) - සිංහළයන් ගේ රට
 12. ලංකා - (හෙළන්කා-ළන්කා-ලංකා), හෙළයන් ගේ බිම, හෙළබිම
 13. ඉළංකෙ - (ලංකා යනු දෙමළ බසට ගත් සැටි යි. සකු-ලංකා)
 14. Vedic Sanskrit by T. Burrows.
 15. The Riddles of the Three Oceans by Alexander Kondratov.

කොන්ඩරටෝව ගේ මේ කල්පිතය ගොඩ නැගී ඇත්තේ ඔහුට කලින් විසූ ජර්මන විද්‍යාඥ වැගනර් පළ කළ එබඳු ම කල්පිතයක් මත ය.¹⁶ එයින් දක්වන්නේ අද පවත්නා මහාද්විප පහ ම කලින් තනි ගොඩ බිමක් ව තිබී හිරු ගේත් සදු ගේත් ඇදුම් කෑමක් නිසා උතුරු දකුණු මත දිවයින් දෙකකට කැඩී ගොස් මේ තනුවට පත් වූ බව යි.

මිනිස් පරිණාමය ගැන කරුණු දක්වූ ඩාර්වින් හක්ස්ලි ආදී විසතුන් ගේ මතය විමසන පෙඩ්රික් ඒන්ජල්ස්, ඒ පිළිබඳ ව සමාන මතයක් පළ කළ පිලිප් ස්ක්ලැටර් තට එකඟතාව පළ කරමින් දැනට ඉන්දීය සයුරු පත්ලේ වැඩි තරිය යට වී ඇති මෙ මත බිම් කඩ මානව වර්ගයා ගේ මුල් බිම වූ බවට ඉඟියක් කරයි¹⁷.

දැනට බළංගොඩ පෙදෙසේ කැණීමෙකින් ශිරාන් දරණියගල සූරින් මතු කොට ඇති මිනිස් ඇට සැකිලි අනුව මෙයට අවුරුදු 30,000කට පෙර ද මේ බිමේ ජනාවාස වූ බව පැහැදිලි වේ. ගංගා නිම්න සහ්‍යත්වය අතින් ද ළංකාව සුමේරිය, මිසරය ආදී රටවල් හා උර්න් උර පැහැසි හෝ ඇකැම් විට ඒ රටවලට වඩා පෙරමුණෙන් හෝ සිටි සැටියෙකි. ශිෂ්ට ලෝකයේ ආදි ම රජු ලෙස සැලැකෙන මහා සම්මත රජු අයත් මහු (අසුර) යුගය අපේ ගොවි යුගයේ මුල් අවදිය විය හැකි ය. සිව්, කතරගම, ගණ, උමා, සරසවි ආදී අපේ පැරැණි ම දෙව්වරුන් මේ යුගයට අයත් සේ සැලැකිය හැකි ය.

ලක රැකි සතර දෙව්වරු

ලක රකිතා සතර වරම් දෙවි කෙනකුත් ගැන ලංකාතිලක සෙල් ලිපිය සඳහන් කරයි¹⁸. ඔහු නම් සමන්, බොක්සැල්, උපුල්වන්, විබිසන, කතරගම යන සිවු මහ දෙව්වරු යි.

මේ ඇත්තන් දෙවි බවට පැමිණෙන්නට පෙරාතුව ව ද, දෙවි නමින් ම හැඳින්වුණු අපේ පැරැණි රජවරුනැ යි ගැනීමට කරුණු ලැබෙයි.

මී ළඟට නැඟෙන පැනය නම් සමන්, උපුල්වන්, විබිසන,

16. එහි ම 126 පිටුව

17. එහි 128 පිටුව

18. 4 වැනි බුවනෙකබා රජු ගේ සෙල් ලිපිය

කතරගම යන සිවු දෙව්වරුන් මෙහි රජුන් ලෙස ජීවත් වූයේ කවර යුගයේ ද යන්න යි. සමත්, උපුල්වත් දෙ පළ බුදුන් මෙහි වඩින යුගය හා ඇඳා ලබන සඳහන් අනුවැ ඔවුන් එ කල මෙහි වූ පාලකයන් ලෙස ගත හැකි ය.

බුදුන් කතරගම වැඩි පුවතත්, කිරිවෙහෙර බැඳීමේ පුවතත් හා බැඳුණු මහසෙන් නම් රජකු ගැන අපේ වංස කතා කියතත් ලංකාරක්ෂක ගණයෙහි වැටෙන කතරගම මහසෙන් දෙව්දු වඩා ම පැරැණියාවට යන්නෙකි. විබිසන දෙව්දුන් නරදෙව් වැ මෙහි උන් අවදිය රාවන යුගයට එ නම් (කිතු වසින් පෙර 2500ට) යෙයි. කතරගම දෙව්දුන් ගේ පියා - එ නම් සිව දෙවියා, දෙවියකු ලෙස රාවන යුගයෙහි ද ඇදහීමි ලද සැටියෙන් පෙනී යන්නේ කතරගම දෙවියන් නර කයින් මෙහි රජ කළ යුගය රාවන යුගයට ද එහා (කි.පෙ. 10,000) යන බව යි.

සිව දෙව් රජ පවුල

සිව දෙවියා ගැන ද අද අපේ බොහෝ දෙනා සිතීමට පුරුදු වැ ඇත්තේ ඔහු දඹදිවින් මෙහි ආවකු ලෙසට යි. එහෙත් සිව දෙවියා ද ආදි ම හෙළ රජකු ලෙස ගැනීමට තරම් කරුණු වෙයි. සිව ඇදහීම පවා දඹදිව ගියේ හෙළදිවිනි. මෙය වූයේ රාවන බියෙන් ලංකාව හැර උතුරු දඹදිවට ගිය කුවෙර රජු සමඟ වූ බවට රාමායණයෙන් දෙස් ලැබේ.

ලක්දිවින් කුවෙර රජු පැහැරගෙන ගොස් කයිලාසයේ පිහිටුවූ හ යි කියන සිව දෙවියා (ඇතැම් විට ලිංගය) පෙරළා ගෙන ඒමට ගිය රාවන, කෙලෙස් කළ සෙලැවූ පුවත රාමායණයේ සඳහන් වනුයේ අතිශයෝක්තියෙන් බව ඇත්ත ය. එහෙත් එයින් කියැවෙන්නේ හෙළදිවින් රාවන යුගයෙහි සිව ඇදහිය උතුරු දඹදිවට යෑමේ කතා පුවත මිස අනෙකක් නො විය හැකි ය.

දෙවන පැකිස් රජු ගේ පිය නිරිඳා ද සිව නම ඇත්තෙකි. මේ සිව යන්නෙහි තේරුම සුබ හෙවත් යහපත යන්න යි. සිව දෙව්දු ගේ විරුදු නම වන 'නටරාජ' යන්නෙහි එන 'නට' යනු 'නට' - නැටුමෙහි සිංහල කිරිය මුලින් මිස දඹදිව් බසෙකින් ලැබිය හැක්කක් නොවේ. දෙමළ බසට නඩරාස වූයේ ද අපේ 'නැටුම් රජ්ජුරුවෝ' යන තේරුම ඇති මේ නටරාජ යන්න යි.

ඩම් හඬ අරනුයේ - නඟනුයේ, ඩමරු යි. සිව දෙවියා ගේ ඩමරුව නම් වූ ඒ බෙර ගෙඩිය අපේ ම උඩැක්කිය මිස දඹදිව් බෙරයක් නොවන බව මේ ඩමරු නමක් සිව දෙවියන් ගේ පැහැදීම සඳහා අදක් අප වයන උඩැක්කි පදයක් පවසයි. බෙර යනු ද නිපන් හෙළ වදනෙකි. බෙ (කුහර) ඇතියේ බෙ + ර > බෙර යි.

සිව පක්තිය උමාව යි. උමා යන්නෙහි සිංහළ තේරුම උතුම් මව යන්න යි. පසු කලෙක දෙව් බවට ගිය කඳ කුමරු, ගණිසුරු යන පින්වත් දරුවන් ගේ මව වූ හෙයින් - දේව මාතා වූ හෙයින් - ඇත්තට ම භී උමා (උ+මා) වූවා ය. මේ අරුත සිංහළයෙන් විනා අන් බසෙකින් ලැබිය හැක්කේ නො වේ. සකු බසෙහි උමාපති (රිශ්වර), උමාසුත (ගණිසුරු), උමාගුරු, උමාපතක (හිමවත්) ආදී හැම නමකට මුල් වූයේ අපේ මේ සිංහළ උමා නම යි.

උමාවට ගිරිදූ යැ යි ද නමෙකි. එය කන්දෙහි දූව යැ යි ගෙන ඇය හිමාලය පර්වතයා ගේ දූ පාර්වතී යැ යි දඹදිව් ඇදුරෝ දක්වති. එහෙත් දඹදිවට ගියේ පණ පිටින් ම සිව නො ව මළ පසු දෙව් බවට ගිය සිව යි, හෙවත් සිව ඇදහිය යි. එ හෙයින් මේ ගිරි දූව හෙවත් සිව පක්තිය සිව රජ කළ මේ රටේ කඳු රටේ රජ දූවක ලෙස ගැනීම කවර වරද ද? මෙහි ඇය දක්වෙනුයේ සමනොල පෙදෙසේ ගිරි නම් යක් රජු ගේ දූව ලෙස යි.

මේ සමනොල යන්න ද නිරුක් විසින් සිව දෙවොල ලක් කොට තැනුණු නමෙකි¹⁹. මේ නම ද රාවන යුගය තරම් ම පැරැණි ය.

මෑත කලෙක දෙමළ බසට හැඳවීමෙන් විරු වූ නම් ඇති ආදි සිංහළ හිරු දෙවොල් හා ඉසුරු නම් ඇදී ඇති සැටියෙන් පෙනෙන්නේ හිරු ඇදහීමට අනතුරු ව මේ ඉසුරු ඇදහීම ද එයට ම මුසු වූ බව යි²⁰.

හිරු දෙවිඳු ගේ මවන රකින වනසන තෙ බලය බඹ, විස්නු, සිව නමින් පසු කලෙක ගත් බවට දෙස් අපේ ඉපැරැණි හිරු මතුරු ඇසුරින් ලැබේ²¹.

අපේ හිරු මතුරු, හිරු තොහු, ගී ආදියෙන් ද හෙළි වී පෙනෙන

19. සිවයන් ගේ ගෙය (දෙවොල) - සිවන් + ඔල > සිවනොල > සවනොල > සමනොල

20. හිරු දෙව් ඉසුරු - තිරුකේසිස්වරම් : හිරු ගණ ඉසුරු - තිරුකෝණේස්වරම්

21. "...ලෝ අරබ බලාම, ලෝ පවක බලාම, ලෝ විතස් බලාම ත්‍රිබලාම... ඉති යු බහු විස්නු රිස්වර බලාම..."

ඇත්තෙකි. එ නම් දඹදිව ඇපරන් ගේ සාග් වේදයට මුල් වූ ඉරු වේදයක් මෙහි පැවැති බව යි²².

සාග් වේදයෙහි එන ඇතැම් වදන් එ දා දිවමන් ව පැවැති දකුණු දඹදිව බස් ඇසුරින් ගැනුණු බව ප්‍රවසුරු බරෝස් ඔහු ගේ පොතෙහි පවසා ඇති බව පෙරින් ද කියැවිණ.

මෙ කියන සකු බසට ගුරු වූ වදන්වලින් රැසක් ම හෙළ වදන් ය. මෙයින් පෙනෙන තවත් කරුණක් නම් උතුරු දඹදිවට අපේ වදන් පමණක් ම නොගිය බව යි, අපේ දෙවියන් ද ගිය බව යි. බඹ, විස්නු, ඉසුරු ඇ අපේ ම වදන් බරහිම, විෂ්ණු, ඊශ්වර යන වචනවලට වඩා අරුත් බර බව මෙයට නිදසුනෙකි.²³

ඊශ්වර යන්න සකු බසෙහි නායකයා යන අරුත දෙයි. සිංහළ ඉසුරු යන්න ඒ අරුත ද දෙන අතර තව අරුත් කීපයක් ද දෙයි. සකුයෙහි ඊශ්වර යන්නට වඩා සිංහළ ඉසුරු යනු නිරුත් කීපයකට වැටෙන වඩා පුළුල් වදනෙකි. වදනෙහි මුල් අයිතිය සෙවීමේ දී මේ විඛේද ගුණය පිහිටට වැටෙන්නෙකි.

පඬේරග යනු සිව් දෙවියා ගේ පැහැය සලකා දෙවුණු නමෙකි. පඬේර නම් හෙළ නෙලුම් ය. අඟ නම් ඇඟ යි. සිවියා හෙළ දෙවියකු බවට මේ ද දෙසෙකි.

දූත් සිව් දෙවිඳු ගේ පුතු සේ සැලැකෙන කතරගම දෙවිඳු ගේ වතගොත මදක් විමසා බලමු. ආදි ලක් රජකු වූ මොහු කතරගම රජ පෙළේ කෙනකු වූ බවට වාද නැති. තාරක පත්ම රජු හා කළ සටනින් පැවැසෙන්නේ මෙ රජ අසුර යුගයේ වූවකු බව යි. මෙ කියන අසුර යුගය නම් රාවන රජු ගෙන් ඇරැඹී රකුස් යුගයට (ක්.පෙ 2500) පෙරාතුව මෙහි පැවැති හෙළ රජ යුගයෙකි. ගොවි යුගයෙන් ඇරැඹෙන්නා වූ මේ අසුර යුගය මෙයට අවුරුදු දස දහසකටත් පෙර ඇරැඹුණක් බවට දඹදිව දේව කතා ඇසුරින්, වෙසෙසින් විස්නු ගේ අවතාර කතා ඇසුරින් කරුණු ලැබේ. ලොවේ ආදි ම වෙද්දු ද රන් නම් ලෝභය

22. සරණමිද් සදත් අක් මං බරාච් බරහිමෝ
සරණමිද් සදත් නිල් මහා රක්කු විස්නු
සරණමිද් වනහස් මං බුස්සි ඊශ්වර
සරණමිද් පුනා හින් මං සද් වජාමෝ

23. වෙසෙසින් අභිනුයේ ඩි + අභි > බඹ : සියල්ල (විස්) දක්කෝ (නු) > විස්නු.

ලොවට දුන්නේ ද, රටවල් සොයාගිය මුල් ම මනු රජවරු ද මේ අසුර හෙළයෝ ම වෙති.

සිව පෙළෙහි කන්දේ මහසෙන් කුමරා අයත් වනුයේ ද තාරක පත්ම අසුර රාජයා අයත් වූ අසුර පෙළපතට ම වෙයි.

සකු බසින් මේ දෙවියා හැඳින්වෙනුයේ ස්කන්ද නමිනි. දෙමළ බසින් කන්දසාමී යනුවෙනි. මේ දෙකට ම මුල් වූයේ 'කන්දේ දෙයියෝ' යන්න යි. කන්ද යනු කඳු යන සිංහල මුලින් නැඟුණු වදනෙකි. කඳු යන්න ද කඳ යන වදන් මුලින් නැඟුණෙකි. කඳනුයේ - කඳක් ඇතියේ කඳු යි. පොළොවින් මතු වී පස් කඳින් කැපී පෙනෙන බිම් කඩට කඳු යැ යි අපේ මුත්තෝ කී හ. මේ නිපන් හෙළ වදනෙකි. වැඩහිටි කන්දේ වෙසෙමින් කන්දේ දෙවි බවට ගිය කතරගම දෙවිදුන් ගේ සිංහලත්වයට මේ කඳ දෙවි නම මැ හොඳ නිදසුනෙකි.

මහසෙන්, සෙන්කඳ (හෙණකඳ, සෙංකඩ) සෙන්නා (හෙන්නා)²⁴ යනු ද කතරගම දෙවියන් ගේ සිංහල කම හඳුන්වන තව ද නම් ය.

'කාර්තිකේය' යනු කතරගම දෙවිදුට ද 'කාර්තිකේප්පු' යනු කතරගම දෙවි මවට ද සකු නම් වෙයි. කාර්තිකේය යන්නෙහි තේරුමක් දීමට යතන සකු ඇදුරෝ අපා බොරුවක් ඇඳ බාති. එහෙත් 'කතරගම' යන ආදි නම සකු බසට කාර්තිකේය වී යැ යනු ඇත්තට හුරු ය.

'චේල්' යනු ද කතරගම දෙවිදුට නමෙකි. චේල් පෙරහැර, චේල් උත්සවය ඇ තන්හි ඒ යෙදෙයි.

මේ 'චේල්' යන්න සකු බසෙහි 'ගමන් කරයි' යන තේරුම ඇති 'චේලති' (යයි) යන ක්‍රියා පදයට මුල් වූ දා පියෙවියෙකි.

සිංහලයෙහි 'චේල්' යනු තව ද කැඩිය හැකි වදනෙකි. චේ නම් වෙය (වේගය) යි. චේ ලනුයේ, වේග දනවනුයේ, චේලු හෙවත් චේල් ය. ගැමුණු සෙබළු මුළෙහි සුමනසා චේලු (චේල්) වූයේත් අසු පිට නැඟී වේගය ගත් හෙයින්. එ හෙයින් දේව කතාවේ හැටියට උපන් සත් දිනෙන් කෙසේ වෙතත් ඇත්ත කතාවේ හැටියට නම් සත් දිනක් තරම් වන ඉතා සුළු කලෙකින් වේග දනවා ලද මහ ජය නිසා මේ රජු චේල් නම් වී යැ යි ගැනීම කවර වරද ද?

24. දොඩන්දුවේ හෙන්නා (සෙන්නා) කොට, කළුතර කරු රජු හා හටනට යන සෙන්නා (මහසෙන්) කුමරා නවාතන් ගත් තොටක් බව පැවැසෙයි.

වරු - කඳ රජ පෙළ

කතරගම

හයගිවි

(හයග්‍රීව)

කී.පෙ. 11117 - 11085

යසස්

11085 - 11040

දෙවිඳු

11040 - 11012

ලක්විජය

11012 - 10977

සිව + උමා'

10977 - 10903

මහසෙන් + රුවන්මලී' ගණිසුරු

(කඳ (රක්කවල්ලි

ස්කන්ද) වල්ලි අම්මා)

10903 - 10825

කඳුකොට

හරි පියුම්

(හරි පක්ම)

රුහුණ

දෙව් පියුම් + වරමදිරා

(ජෝතිය පක්ම)

කරු පියුම් විරු පියුම් සුරු පියුම් තල පියුම් සරසවි පියුම් + ගංගාමුනි

සරිත්

1. උමා - (උ + මා - උතුම් මව) කඳුරට ගිර රජ ද

2. රුවන්මලී - භක්මලේ කොටැ විරු පියුම් රජ ද

3. වරමදිරා - වරම රජ ද

4. මිඬු - මහසෙන් නායකයා

සවන් නම

කතරගම දෙවිඳුන් ගේ මුණු සය සංකේතයක් බව අනුරපුර මුල් යුගයේ විසූ අපේ කවියෝ ද දත් හ. පළමු වන අග්බෝ (කි.ව. 568-631) රජු දවස විසූ දොළොස් මහ කිවියන් අතරේ වූ දළසල කුමර කිවියාණන් කතරගම දෙවියනට එවූ අසුන් කව වන සැරයෙහි,

“කතර්ගම කඳ දෙවි
රදාණෙනි ලද්ද ස - මලින්
කිරුළෙනි සැදී සවතෑ යි
පළ දෙවි සෙනෙවි තත් පත්” (16)

යනුයෙන් පැවැසෙන්නේ කතරගම දෙවියනට කතරගම කඳු හයෙන් ලද වොටුනු හයක් නිසා ස-මුහුණු නම වූ බව යි. එහෙත් මේ මහ කවෙන් දක්වෙන්නේ රාවතයන් දසිය වූ නියායෙන් ම මහාසේනායන් ද ස-වත් වූ බව යි.

මෙ රට දෙව්වරුන් රට දෙව්වරුන් වීම

සිංහල දෙව්වරුන් ගේ නම් පාලි, සකු, දෙමළ ඇ බසට හැරවීමේ දී ඒ නම් මුල් අරුතින් පිට පැන ගිය සැටි සංවේග දනවයි.

විස්නු දෙවියන් අප අද හඳුනන්නේ ළංකාවෙහි ද පුද ලබන උත්තර භාරතීය දේවතා කෙනකුත් ලෙස යි. එහෙත් සකු බසින් මේ දෙවියන් හඳුන්වන ‘විෂ්ණු’ යන නමට වඩා සිංහල ගැමියන් ගේ කටට ආදියේ සිට හුරු වූ ‘විස්නු’ යන නම වඩා ම අරුත් බර බව පෙරින් දක්විණි.

මෙයින් පෙනෙන්නේ විස්නු නමෙහි නියම අරුත ඇත්තේ හෙළ බසෙහි බව යි. මේ අනුව විෂ්ණු සුරයකුට වඩා අසුරයකු සේ ගැන්ම ගැම්මක් ඇති කතාවෙකි. වෙසවුණු (වෛශ්‍රවණ) විබිසන (විහිෂණ) උපුල්වන් (උත්පලවර්ණ) ආදීහු ද මේ සේ සුර බවට හරවාගැනුණු අසුරයෝ ය.

උපුල්වත් පවත

උපුල්වත් දෙවිඳුන් විස්නු දෙවිඳුන් එක් දෙවියකු ලෙස සිතන්නෝත් වෙති. එහෙත් දෙ දෙනා දෙ දෙනකු බව ලංකාතිලක සෙල් ලිපිය පැහැදිලි ලෙස ම දක්වයි. කිසර සඳෙස් කරුවෝ ද උපුල්වත් දෙවියන් විස්නු දෙවියන් මෙන් කළ නොවන බව පවසති (කිසර 23). සෙනරත් පරණවිතාන සූරීන් උපුල්වත් යන හෙළ නම පිට රට බසෙකින් පාස්සන්නට බලතත් එ ද විය යුත්තේ එහි ම අනෙක් පැත්තට යි. විස්නු යන නම සේ ම කිහිඳලි උපුල්වත්, සමන් බොක්සැල් ආදී නම් ද සිංහලයෙහි වූ නිපන් නම් බව පෙනෙයි.

දෙවුන්දර පත්සල අදත් හැඳින්වෙන්නේ ඉරුගල් තිලක නමිනි. ඉරුගල් නුවර ආදියේ දෙවුන්දරට වූ නමෙකි. ඉරුගල් යන්නෙහි ද වඩා පැරණි රුව හිරුගල් යන්න යි.

හිරුගල - හිරිගල් - හිරිහල් - කිරිහල් - කිහිරල් යැ යි අනාදි කලක් තිස්සේ වූ වෙනසින් පෙනෙන්නේ ද මේ වදනේ සිංහල බව යි.

කිහිඳලි උපුල්වත් යනු මෙ දෙවියා හට නම් වූයේ හිරුගල් නුවර වූ හෙයින්. හිරුගල් - කිහිරල් වීම හෙළ කටවහරට හුරු යි. කිහිරල් නුවර වූයේ, කිහිරල්හි විසූයේ කිහිඳලි (කිහිරල්+ඉ)යි. මෙහි 'ඉ' යනු ගම්හි වූයේ ගැමි (ගම්+ඉ), නුවරෙහි වූයේ නියැරි (නුවර+ඉ) ආදී තත්හි එන එහි වූයේ ය යන තේරුම දෙන තද්ධිත ප්‍රත්‍යයයෙකි.

කිහිඳලි උපුල්වත් යන මෙ නම අනුව පෙනෙන්නේ උපුල්වත් දෙවියන් ආදියේ හිරිහෙල පුර විසූ අපේ රජකු බව යි.

කිහිඳලි උපුල්වත් නම පාලි ඇදුරෝ බදිර දේහලී උප්පලවණ්ණ යන්නෙන් බිඳගනිති. බදිර නම් කිහිරි ලී වෙයි. දේහලී නම් එළිපත්ත යි.

එළිපත්ත දොර උළුවස්සේ පයට නිතර ම පෑගෙන යට කඳ බව අපි දනුමු. මේ කිහිරි එළිපත්තත් (බදිර දේහලියත්) රට බඩුවෙකි. රටින් එන කොයි වහංගතයක් අපට ඉහළ හෙයින්, වදින පුදන දේව රූපයක් තැනීමට මේ තරම් කිහිරි ගස් ඇති මේ රටේ රටින් ආ කිහිරි එළිපත්තක් ම නිසි වීම කවර පුද්ගලයෙක් ද ! ඇත්තට ම පුද්ගලය නම් ලොවට පරම

ඇත්ත වදාළ මහතාණන් ද ඇදගෙන මෙ රට දෙවියකු වන උපුල්වත් රට දෙවියකු කළ පුවත යි. මෙ පුවත පැරකුම්බා සිරිතෙහි (24) මෙ සේ දක්වෙයි.

"යමල් හල මුනි ලෙසින් වදහළ මෙ රට රකිනුව මෙන්	සිතින්
උපුල්වත් දෙවි මහ රදාණන් වඩිනු දකැ මහ	සයුරකින්
විමල් ගුණ යුත් නමින් දාපුලු සෙන් රජෙක් ආ එ	මොහොතින්
විපුල් සිරි දෙවි නුවර කරවා පිහිට කැරවී	යහපතින්"

කෝට්ටේ යුගයෙහි විසූ පැරකුම්බා සිරිත් කරුවන් මේ දක්වන උපුල්වත් දෙවි පවතට පදනම් වී ඇත්තේ කපුරාලලා ගේ ප්‍රබන්ධය යි. වාසල මුදලි ගුණවර්ධන සූරිහු ඒ ප්‍රබන්ධය මෙ සේ දක්වති, විසිතුරින්.²⁵

"කිහිරි කඳක් වශයෙන් මුහුදෙහි පාවී එන්නා වූ දිව්‍ය රාජ තෙමේ, සුළඟින් හා දියපහරින් ඔබ මොබ ගෙන යන ලද්දේ දක්ෂිණ ලංකාවට ළඟා වී ගිරිහෙල පුර කිරළ වැල්ල වේලාන්තයට රළින් ගොඩ ගසන ලදී. දිව්‍ය රාජයා ගේ ආගමනය හික්කඩුවට සමීප වූ සීනිගම කෝවිලෙහි කපුරාලට සිනෙන් දන්වා තිබුණ නමුත්, දිව්‍යරාජයා පිළිගැනීම පිණිස පෙරහැරින් එන්නා වූ කපුරාල ගේ ගමන මඳක් ප්‍රමාද විය. එයින් දිව්‍ය රාජයා අනාරා ලීලායෙන් වෙරළෙහි පතිත ව සිටීම අයෝග්‍ය හෙයින් නැවතත් රළයෙකින් දියට බැස පෙරසේ ගමන් කරනුයේ සිංහාසන නම් තුඩුව පසු කොට ගොස් ගිරිහෙල පුර බටහිර සීමාව අසල වෙරළට සමීප ව පාවෙමින් සිටියේ ය. එ කල පෙරහරින් එන්නා වූ කපුරාල ඒ දක අතවැසි පිරිවරින් වහා දියට බැස මහත් භක්තියාදරයෙන් දිව්‍ය රාජයා ගොඩට වඩාගෙන චූත් එතත් සිට මහත් උත්සවයෙන් කර පිටින් ගිරිහෙල පුරයට වැඩම කරවාගෙන ගියේ ය."

දාපුලුසෙන් රජු දවසැ මුදින් ආ කිහිරි කොටයෙකින් තැනුණු උපුල්වත් රුවක් දෙවුන්දර දෙවොලේ පිහිටුවාලීමේ පුවත සැබෑ විය හැකි වුවත් උපුල්වත් පිටරැටියකු කොටැ දක්වීම නම් විහිළුවෙකි. උපුල්වත් ඇත්තට ම දඹදිවැ දෙවියෙක් නම් ඔහු ගැන එ රටේ සඳහන් විය යුතු ය. එහෙත් එ වැන්නක් නොවන හෙයින් ද පෙනෙනුයේ ඔහු මේ රැටියකු බව යි. ලංකාරක්ෂක දෙවියන් සතර දෙනා අතරෙහි ලා සැලැකීමෙන් පෙනෙන්නේ අනෙක් ති දෙනා මෙන් ම උපුල්වත් ද මෙ රටේ ආදි රජතු බව යි.

25. කෝකිල සන්දේශ වර්ණනාව

සමන් බොක්සැල්

ලක් රැකි දෙව් ගණයෙහි ම ඇතුළත් සමන් බොක්සැල් නමින් ගැනෙන දෙවියා ගේ බොක්සැල් නම ම ඔහු ද ආදියේ මෙහි රජ කළ සිංහල තරපතියකු බවට හොඳ නිදසුනෙකි. මෙහි සිංහල නම යෙදුණේ අසුර රකුස්, යක් නාග යන සිව්හෙළයන් ම සිංහළයන් ලෙස සලකා යි.

බොක්සැල් යන්නට මුල් වූයේ බොක්කැස් යන්න යි. බොක්කැස් නම් බොකු ඇස් ය. බොකු ඇස් නම් වක් ඇස් හෙවත් වපර ඇස් ය. වක්කැස් > බක්කැස් > බොක්කැස් > බොක්සැල් වීමට හෙළ වදන් නියරින් පිහිට ලැබේ. මේ අනුව සමන් රජු වමරැසියකු වූ බව පෙනේ. වකුනැහැ (වංකනාසික), මහදළියා (මහ රැවුළ), මහ කළු සිංහළයා, දාසෙන් කැළි (කළු) ආදී විකට නම් සිංහළ රජුනට වූ බව ද සැලකිය යුත්තෙකි.

මේ කියන සමන් බොක්සැල් දෙවියා නම් බුදුන් බිත්තැන්නට වඩිද්දී මෙහි වූ කඳු රටේ යක් නිරිඳ යි (කි.පෙ. 588).

විඛිසන

විඛිසන දෙවියා ලංකාරක්ෂක සිවු දෙවියන් අතරේ ගැනෙන හෙයින් ද ළංකාපති රාවන රජු සොහොවුරු හෙයින් ද ඔහු මෙ රැවියකු බව ඉඳුරා පැහැදිලි යි.

නොපැහැදිලි කරුණකට ඇත්තේ ඔහු ගේ විහිමණ නමට යට වූ සිංහළ නම යි.

විහිමණ යන්න රාමායණය ඔහු හඳුන්වන නම යි. එහි අරුත ඉතා බිහිසුණු යන්න යි. මෙයත් සිංහළ රජකු ගේ පටබැඳි නමෙක සකු මුහුණුවර විය හැකි යි.

සොන් යනු හෙළ බසෙහි පුතා සඳහා යෙදුණු අදත් යෙදෙන වදනෙකි. මේ පුත් අරුත්හි 'සන්' යන්න ම පදනම් කොටැ නැඟුණු වදනෙකි. පියා ගේ සන (සංඥා) ම ඇතියෙන් පුතා සන් නම් ලබයි. මේ සන් යනු සුන්, සොන්, සුත යනුවෙන් ද සිටී. අදත් නියම පියකු නැති ව හොරාට උපදනා පුත් අපේ ගැමියෝ හොර පුතා යන අරුතැති

බරිසොන් (හොරසොන්) නමින් හඳුන්වයි. හිරු පුත් මහ සම්මත රජ රෝ සොන් (රොහොන්) ය. හිරු පුතු හට උපත දුන් දනවුව රුහුනු (රෝ+සුනු)ය. මේ අනුව පවුලින් බැහැර කළ - අයින් කළ, පුතා බිහිසොන් ය. වෙසෙසින් ම බැහැර කැරුණු පුතා විබිහිසොන් වෙයි. පුලකිසි සනුහරේ ම නැසුමට ආවකු හෙයින් ඇතැම් විට රාවන කනිටු මල් කුමරාට විබිහිසොන් හෝ විබිසුනු හෝ අපර නාමයක් වීම නො බැරි ය. ඇතැම් විට සකු බසට විහිෂණ වූයේ මේ සිංහළ විබිහිසොන් යන්නෙන් තැනෙන විබිහිසන හෝ විබිසන හෝ යන්න වැන්නක් විය හැකි ය.

මිනිස් පිරිනමුවෙහි (පරිණාමයෙහි) අග මුල සෙවූ ඩාර්වින් ඒජල්ස් යන වියතුන් ගේ අදහස් තව ද දුරට විමසුමකට ලක් කළ හක්ස්ලි ගේ මතය වනුයේ නර වගෙහි මුල ඉන්ද්‍රියා සයුරේ ගිලිගිය ලිමුරියා (මැඩගස්කරයෙහි සිට සෙවිලිස් මුරුසි, ළංකා ඈ දූපත් ඉතිරි කෙරෙමින් ගිලිගිය හෙළන්නා) මහ දිවයින විය හැකි බව යි. හක්ස්ලි ගේ මේ මතය තව දුරටත් වගා කරන අර්නස්ට් හැකල් (19 සියවස) පවසන ලෙසට, මිනිස් දම්වැලේ අග (මුල්) පුරාක් (=ආදම්) මානවයා මේ මහ දිවයිනේ සිට වයඹින් ඉන්ද්‍රියාවටත් ගිනි කොනින් ආසියාවටත් බටහිරින් අප්‍රිකාවටත් පැතිරී ගොස් ඇති බව යි.²⁶

නර වගෙහි මුල යම් බිමෙක වී ද, නරදෙව් (රජ)වරුන් ගේ මුලක් දෙව්වරුන් ගේ මුලක් එ බිම ඇසුරින් ම වී යැ යි ගැනීම වරදෙක් නො වේ. ඉන්ද්‍රියා සයුරේ දකුණු දිවයිනෙකින් එහි ගොස් පැළපදියම් වූ හ යි කියන දකුණු සුමේරිය මිනිසුන් අදහන දිය ගොඩ දෙකට අදිපති 'ඇමිකි' (ඇංකි) දෙවියා ගේ නමෙහි හෙළ නිරුත වනුයේ දිය (ඇම්) ගොඩ (කි) යන්න යි. ඇත යුගයෙහි (කි.ව.පෙ. 3000?) ඉන්ද්‍රියා සයුරේ දකුණු දිවයිනෙකින් ගොස් අදත් හෙළ බසින් නිල් දියවැල යැ යන අරුත් ඇති නිල්-නා-හර් යන නමින් හැඳින්වෙන නිල් (නයිල්) ගං දෙණියේ පාරාවෝ (උපහිරු ගොක) පිහිටුවූ නරවර නමැත්තා හා ම අපේ රා (හිරු) දෙවියන් ද එහි ගිය සැටියෙකි. දඹදිවේ දී දෙවියකු වූ විෂ්ණුහු ගේ නම අනුරුත් නමක් වන්නේ අපේ විස්නු (=සර්වඥ) යන්නෙන් ඒ නම සංස්කෘත කැරුණු බව සලකනොත් පමණි. මුදු ගිලුමෙකින් පන් (ළංකා දූපත්) නමින් හැඳින්වෙන සිය මවු බිම වැනැසෙද්දී උතුරු අප්‍රිකාවේ දනවු පිහිටුවීමට ගිය ආදි පිනිසිය ජනයා ගේ දෙව්වරුන් ගේ මුල ද ළංකාවේ බවට ඒ දෙව්වරුන් ගේ නමිනි නිරුකින් ම දෙස් ලැබේ. සුමේරියාවක් ඉරානයක් අතර ඇති කුසිස්තානය සිංහළයන් ගේ රට ය

යන තේරුම ඇති ඊළාම් නම් වීම ද මෙ රටින් හෙළයන් එහි ගොස් විසුම් ගත් බවට නිදසුනෙකි.

මොහන්ජෝදාර (සත්ගිරිනාර්) භාරජපා බිම් කැණීමේ දී ලැබුණු මුද්‍රාවලින් පෙනෙන පරිදි ආදි සිව් දෙවියාත් උමා මවු දෙවඟනත් එහි පුද ලද ලෙසෙක් ද පැවැසෙයි. මොහන්ජෝදාර බිම් කැණීමෙහි දී ලද මී හරක් අං තට්ටුවක් සහිත අවානේ හැඩයේ කිරුළෙකින් යුතු ව එරම්භිය ගොතා ගෙන යෝග මුද්‍රායෙන් සිංහාසනයෙහි හිඳගෙන ඉන්නා රූපය පශුපති හෙවත් ශිව බව එ ම කැණීම් කළ ජෝන් මාර්ෂල් පවසයි. පශුපති යනු ශිව ගේ පර්යාය නාමයෙකි. එහි තේරුම සතුන් ගේ අදිපතියා යන්න යි. මේ රුව වටා දක්වා ඇති ඇතා, ව්‍යාඝ්‍ර ධේනුව, මුව යුවළ, කඟ වේණා හා මී හරකා යන සතුන් නිසා මේ පශුපති විය හැකි බව ජෝන් මාර්ෂල් පවසයි.²⁷

සිව් පත්තිය උමා යි. මේ උමා යන්න ම උතුම් මව යැ යන අරුත් ඇති උ+මා යන දෙ වදනින් වූ නමෙකි. කාළි යනු ද ඇයට පර්යාය නාමයෙකි. කාළ, මහා කාළ සේන (කහල් සෙන්) ආදිය ආදි සිංහළ රජුන් ගේ පොදු නම් වූ අතර කාළි යන්න රජ පවුලේ කාන්තාවන් හට, වෙසෙසින් යක් හෙළ කතුන් හට ගරු නමක් වූ සැටියෙකි. රූ සිරිත් හෙබි උමා රුව මව් දේවිය ගේ හදු වේශය වන අතර මිනී හිස් කබල් මාලාවක් පැළැඳි කාළි රූපය අහඳු අවතාරය වෙයි. මේ මව් දෙවඟන පිදුම මොහන්ජෝදාර කැණීම් අනුව කි.ව.පෙ. 3000 සරියේ උතුරු දකුණින් ද පැතිර පැවැති බවට දෙස් ලැබේ.

සරසවිය

කලාවට අදිපති දෙවඟන සරස්වතිය ලෙස සැලැකේ. ඇය ද දකුණින් අපට පහළ වූ දෙවඟනක ලෙස අපේ ඇතැම්හු සිතති. එහෙත් කලා යන්න සේ ම ඇගේ සරසවිය නම ද දක්වන්නේ නිරුත් විසින් කලාවේත් සරසවිය ගේත් මුල් උරුමය ඇත්තේ හෙළදිවේ බව යි.

කලා යන්න සතු බසේ තනි වදනෙක් පමණෙකි එහෙත් අපට නම් එය කල් යන මුල් වදනින් වූ තද්ධික නාමයෙකි. කල් බව - මනහර බව, ඇත්තේ කල් + ආ > කලා යි. නිලා (නිල් + ආ), දුලා (දුල් + ආ), වලා (වල් + ආ) මෙ නියරින් ම වන තව ද හෙළ වදනි.

27. The Penguin Book of Lost Worlds by Leonard Cottrell (p. 222)

සරසවියට අත් හතරෙකි. ඒ අත් සතරේ ඇති පොත දැනුම ද ඇටවැළ සිතිය ද, ගිරවා බස් බිණීමේ සවිය ද, වෙණ රස දැනුම හෙවත් ලිඛිත කලා නිපුණතාව ද පිළිබිඹු කරන සංකේත යි. මේ සතර සවි යන්න සාරසවි වී සරසවි වීම හෙළ වදන් නියරට එකඟ වෙයි. සරස්වතී යන්න මේ හෙළ සරසවි යන වදනේ සකු පෙරළියක් පමණෙකි. එහි අරුත පොකුණු ඇත්තිය (සරස්වතී) යන්න යි.

මේ සරසවි යන නමින් ද පෙනෙන්නේ ඇය සිංහළ බව යි. හෙළ (හෙළ) දේවි යනු ද ඉපැරැණි සරසවි තොහු ගියෙක එන සරසවිය ගේ විරුද්ධ නමෙකි.

රුවන්මලී (වල්ලි අම්මා) දේවිය

කතරගම දෙවිඳුනට බිරියන් දෙ දෙනකු බවත්, ඉන් වල්ලි අම්මා මෙ රට වැදී ගැහැනියක බවත් දේවානි (තේවානි) අම්මා පසු ව දඹදිවින් මෙහි ආ අත් ගැහැනියක බවත් ඉතා මෑතක දී ඇටවැළුණු කතාවෙකි. ළංකා ඇරැකී ගණයෙහි වූ කතරගම දෙවිඳුන් පිට රටින් ගොඩ බැවකු කළෝත් මෙ බඳු බින්න ඇදබෑ කපුවෝ යි.

කතරගම දෙවිඳුන් නර කයින් විසූ අවදිය අයත් වනුයේ අසුර යුගයට යි. ඒ යුගයෙහි මෙ රට පැවැත්තේ එක් බිරියක රැකීමේ සිරිත යි. බහු භාර්යා සේවනය සිංහලයට බෝ වූයේ වඩා ම පසු කලෙක ය.

කතරගම සිව රජ එක් බිරියක (උමාව) පමණක් රැකියෙකි. ඔහු ගේ අත්තාපුරයක් ගැන කිසි තැනෙක සඳහන් නො වෙයි.

එළාර හටන දිනූ ගැමුණු රජු බාරයක් ඔප්පු කිරීම සඳහා උභවේ මහා දේවාලයය කැරවූ බව සඳහන් වෙයි. එහෙත් ඒ සමඟ ම අප සිතා බැලිය යුතු තව කරුණෙකි. එ නම් එ රජු අනුරපුරයෙහි නැංවූ මහ සෑය රුවන්මැලි නමින් පළ වූයේ කෙ සේ ද යන්න යි. ස්වර්ණමාලී, සුවර්ණමාලී යනුවෙන් සකුවට පාලියට පෙරැළුණු මේ මහා සෑයේ මුල් නම රුවන්වැලි නො විය හැකි ය. ඉදින් එහි මුල් නම රුවන්වැලි වී නම් එය සකු පාලි බසට හැරෙන්නේ ස්වර්ණවාලුකා හෝ සුවර්ණවාලුකා නමිනි. එහෙත් රුවන්මැලි වූයේ එහි මුල් නම රුවන්මලී වූ හෙයිනි. රුවන්මලී සෑය පිහිටි බිමෙහි මුලින් තෙලබු ගසක් ලක් කොට ස්වර්ණමාලී දෙවි දූව ගේ දෙවොලක් වූ බවත් දෙවොල

අරවා එ නමින් සෑය නංවාලූ බවත් අද ද අප අතර ඇති ස්වර්ණමාලි දෙවි දු පිළිබඳ කවිවලින් පෙනේ.

අනුරපුර මහ සෑය පමණක් නො ව කැලණි මහ සෑය ද රුවන්මලී නමින් ම ආදියේ සඳහන් වූ බව දැනට කැලණි බිමෙහි ම ඇති සෙල් ලිපියෙකින් පෙනේ. මෙයින් පෙනෙන එක් කරුණෙකි. එ නම් රුවන්මලී නමින් දෙවි දූවක ඇත අවදියේ සිට මෙ රට පුරා පුද සත්කාර ලද බව යි. රත්නවල්ලී, ස්වර්ණමාලි ඇ නම්වලින් හැඳින්වුණේත් එක ම දෙවි දූව බවට සැකයෙක් නැති. අද වල්ලි අම්මා යැ යි ගෙන නොයෙක් කතා ගොතා ඇත්තේ ද කතරගම කන්දේ රජු ගේ බිසෝ වූ මේ දේවිය සඳහා ය.

කතරගම දෙවි ප්‍රදේහි මස් මාළු වැරීම වෙසෙසි සිරිතෙකි. කතරගම දෙවිදුන් ගේ මඟුල් උලෙළෙහි නන්ද නම් වැද්දකු එළාවූ මස් පවා ඉවත් කැරවූ දේව කතාවෙක් ද අප අතරේ වෙයි. මේ කතා ඇසුරින් අප ද සිතා බැලිය යුතු කරුණෙකි. එ නම් තම විවා මඟුල් දා මස් වැද්දන් පිළිකුල් කළ කන්දේ කුමර රජ මනාලිය ලෙස මස් වැද්දියක වැද්දාගනී ද යන්න යි. මෙහි ඇත්ත නම් රුවන්මලී දේව පත්තිය ගේ නම වල්ලි අම්මා කැරගත්තවුන් ඒ නමට ගැළැපෙන වැදි කතාවක් ද පටබැඳි බව යි.

කතරගම රජ පෙළ

කතරගම දෙවියන් මෙන් ම ඉපැරැණි නගරයෙකි, කතරගම. මිහිඳු හිමියන් මෙහි එන්නට පෙරාතුව සිට ම කතරගම පෙදෙස බුදුනු දනවුවෙකි.

විජයාවතරණයට පෙර ම වූ සේ සැලැකිය හැකි සහදේව නම් රජකු ගේ ලංකාවතරණයක් ගැන බාල භාරතයෙහි සඳහන් වේ.

“සහදේවෝපි චතුරු
චතුරභිග චමුචාතා
වීරෝ දක්ෂිණ දිග් දේශ
චෛත්‍රිං යාත්‍රාම සූත්‍රයන්” (15 පථව)

කතරගම දස බෑ රජ පෙළපත

මහා කාළ සේන + සුඛිලා
(ක්‍රි.පෙ. 545-493) 1

අඛය නාග + --
(493 - 427) 1

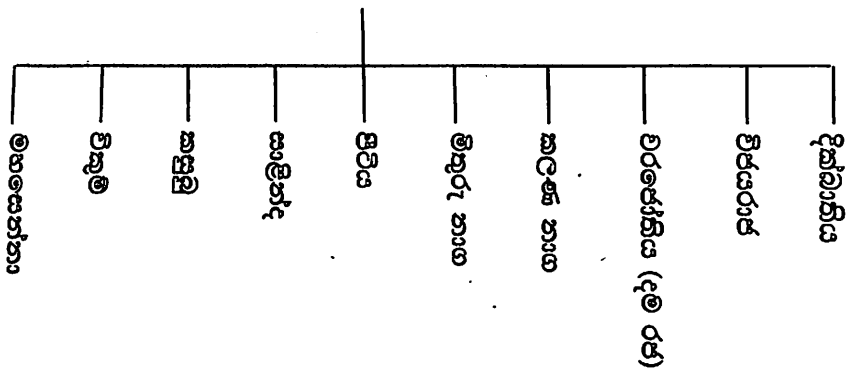
තිස්ස නාග + --
(427 - 364)

අඛය නාග + ----
(මහා නාග)
364 - 302

යවාළ තිස්ස + සුමි
(302 - 238)

ගොඨ අඛා + අචුරන්ද්‍රී
(ගෝඨාභය)
(238 - 165)

චූල නාග * + ----

* යවාළ තිස්ස (බිසෝ සොහොවුරු) සුභුරු

ජයදේව කිවියා බාල භාරතයෙහි සඳහන් කරන මේ පුවත අනුරපුර යුගයෙහි (6 සි.ව.) විසූ දළ සල කුමර කිවියා

"රණ රිස්නි මිහි බව
සහදෙව් රද් කුරුර් හිද්
මෙත්තෙනි දසා යළි
සෙමෙනෙ' තෙරෙ ලූ දෙනෙ වැසි
කතර්ගමෙ.....

යනුයෙන් (සැරය, 10, 17) සඳහන් කරන්නේ කතරගම දිනන්නට ආ සහදෙව් රජු මෙහි දී මෙත්තෙන් දමනය වී සාමයෙන් එ තෙර ගිය බව යි. ඇතැම් විට ඔහු කතරගම දී බුදුනුවකු වූවා ද විය හැකි යි.

දෙවන පෑතිස් යුගයෙහි සිරි මහ බෝ වඩමවන උලෙළට කතරගමින් ද හඳුන්වමින් ද බුදුනු රජුන් හවුල් වූ බව අපේ වංසකතා පවසයි. මේ කියන කතරගම වැසි බුදුනුවන් නම් මිහිඳු හිමියන් නිසා බුදුනු බව ලදවුන් නො ව, බුදුන් කිරි වෙහෙරට වැඩි ගමනේ ම බුදුනු බව ලදවුන් බවට සැකයෙක් නැති.

"සවතා' රහතනි'හි
ලද සුව පතා පත් වරෙ
සෙය් දුන් එ රද් මහසෙන්
ඉසුද් කිහිරි වලානෙති"

සැරයෙහි දක්වෙන ලෙසට බුදුන් කතරගමට වැඩියේ රහතන් ද සමග ය. එ සේ වැඩි බුදුහු කිහිරි වෙහෙර බිමෙහි දහැන් සුවයෙන් ද ගෙවූ හ කල්.

කතරගම රජ පෙළ උතුරේ රජ පෙළට කිසි සේත් ඇඳුම් නොලබන ඉපැරැණි පරපුරෙකි. ගැමුණු රජ පෙළ උතුරේ දෙවන පෑතිස් රජ පෙළට ඇදීමට මහවස්කරුවන් ගසන ගැටය ද බොරු වී ලිහි යන්නෙකි.

ගැමුණු පෙළ

මහාවංසය කියන ලෙසට මහානාගන් අසේලන් දෙ පළ ම දෙවන පෑතිස් රජුගේ සොහොවුරෝ යි. මෙයින් අසේල, එළාර නම්

විදේශික ආක්‍රමකයකු ගෙන් මැරුම් කයි. ජයග්‍රාහක වූ මේ එළාර මැරුම් කන්නේ ඔහු අතින් මළ අසේල රජු ගේ ම පස් වැනි පරපුරේ වූ මුතුපුරා ගෙනි.

මෙ පුවත දුරට විතර කරකොත් දෙවන පෑතිස් රජු මල් අසේල රජු මැරූ එළාර මැරුම් කන්නේ දෙවන පෑතිස් රජු සෝවුරු (විස අඹයක් නිසා රුහුනට පලාගිය) මහානාග රජු ගේ පුත් යටාළ තිස් රජු ගේ පුත් (දස බෑ රජුන් නැසූ) ගෝඨාභය රජු ගේ පුත් කාවන්තිස් රජු ගේ (මේ රජු අවුරුදු හැට හතරක්ම රජ කළ බව සඳහන් වෙයි) පුත් දුටුගැමුණු රජු අතිනි. මේත් විය හැක්කේ ද? අනුරපුර එක් පරපුරකට රුහුනේ පරපුරු පහ යි.

මෙයින් පෙනෙන ඇත්තෙකි. එ නම් උතුරේ සිංහළ රජ පෙළ එකක් බව යි ; දකුණේ සිංහළ රජ පෙළ අනෙකක් ම බව යි.

දුටුගැමුණු අයත් රුහුන් රජ පෙළ අනුරපුරින් පලා ආ මහානාග ගෙන් නො ව රුහුනේ මානා කෙනකු ගෙන් වූ වෙන ම පරපුරෙකි.

දැනට පාණව පත්තුවෙන් මතු වී ඇති සෙල් ලිපියෙකින් ද මේ ගැමුණු පරපුරේ සුළමුල හෙළි වේ. (බෝවත්තගම සෙල් ලිපිය)

විජය කුමරා හෝ එයටත් පෙරාතුව ව එ රටින් ම මෙහි ආ සිංහලාලයා හෝ පුත්තලම් වෙරළට ගොඩ බසිද්දී කතරගම පමණක් නො ව කැලණිය පවා පාලනය කෙළේ කතරගම රජ පෙළේ වූ ගැමුණුවරුන් බව සැලකීම ආදී සිංහළ ඉතිහාසයට ඇත්තේ එළිය වැටෙන්නට සැලැස්වීමකි.

කාවන්තිස් රජු ගේ පියා වූ ගෝඨාභය රජු ගේ දස බෑ හටන (දසහාතුක සංග්‍රාමය) කතරගම රජ පෙළෙහි ම රජුන් අතර ඇති වූ සටනක් සේ සැලකිය හැක්කෙකි. ජය ගත් ගොළු අබා රජු තමා අතින් වූ මහ පව මැකෙන්නට මහවිලි ගඟ දෙ පස දාගස් පන්සියක් කැරැවූ බව ධාතුචංසයෙහි එයි.

කෙ සේ වුව ද කතරගම රජ පෙළ උතුරු ලක රජ පෙළට අයත් වන්නෙක් නො වේ. මේ අසුර යුගයේ සිට ම අතු බෙදිබෙදී ආ දකුණේ ම රජ පෙළෙකි.

අද කතරගම දෙවියන් ලෙස සැලැකෙන මහසෙන් නිරිද මෙ රජ පෙළේ ආදිමයකු ලෙස සැලැකීම වටී. කතරගම කන්දේ දෙවිඳුන් දඹදිවට ඇදගැනීමට පසු කලෙක කළ තැනෙකි, ස්කන්ද පුරාණය. පරණවිතාන සූරීන් ගෙන් ද මේ මතයට පිටුබල ලැබේ.

දස අවතාරය

විස්නුහු ගේ දස අවතාරය, 1. මත්ස්‍ය 2. කුර්ම 3. වරාහ 4. නාරසිංහ 5. වාමන 6. පරශුරාම 7. රාම 8. කෘෂ්ණ 9. බුද්ධ 10. කල්කි නමින් සඳහන් වේ. මෙය සත්ත්ව පරිණාමය සංකේතයෙකින් දක්වීමෙකැ යි මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ සූරිහු පවසති (සත්ව සත්තතිය පෙරවදන). වික්‍රමසිංහ සූරීන් ගේ මේ මතයට පදනම් වී ඇත්තේ තෙල්වත්තේ ශ්‍රී අමරවංශ නා හිමියන් සාහිත්‍ය තරංගනී සඟරාවට ලියූ ලිපියෙකි. එහි මෙ සේ සඳහන් වෙයි.

"විෂ්ණු යනු ශාස්ත්‍රීය ලෙසින් ප්‍රවෘත්තිය හෙවත් ස්ථිතිය යි. මත්ස්‍යාවතාරයෙන් ස්ථිතිය ජලමය බව ප්‍රකාශ වේ. ද්විතීය අවතාරය කුර්මයෙකි. (ඉදිබුවෙකි.)....ජලවර වූ ද ස්ථලවර වූ ද ප්‍රාණිහු මේ අවතාරයෙන් හටගත් බව....පෙනේ. තෘතීය අවතාරය වරාහයෙකි (උගරෙකි). මේ අවතාරයෙහි දී දත්ත ජීවීන් ගේ හා ශාංශීන් ගේ සම්භවය වී යැ යි....සලකති. නෘසිංහ අවතාරයේ දී පෘථිවිය මනුෂ්‍ය වාසයට යෝග්‍ය විය.... එහෙත් නෘසිංහ යනුවෙන් අර්ධ මනුෂ්‍ය අර්ධ පශු ස්වභාව ඇති මනුෂ්‍යයන් ගේ උත්පත්තිය ලැබේ. වාමන යනු මිට්ටෙකි. මෙයින් පශු භාවයෙන් සම්පූර්ණයෙන් වෙන් වූ මනුෂ්‍ය භාවයෙන් උසස් නොවූවන් ගේ ජන්මය ප්‍රකාශ වේ ස- වැනි පරශුරාම අවතාරය යි. පරශු නම් පොරොව යි. රාම නම් ඇලීම යි. මේ කාලයෙහි මනුෂ්‍ය වර්ගයා බලෙන් වික්‍රමයෙන් ඇලී සිටී බව පෙනේ....රාමාවතාරය වනාහි නීතියෙන් ජනරංජනය ප්‍රකට කෙරේ....කෘෂ්ණ අවතාරයෙහි පරලෝක බුද්ධිය බලවත් විය.බුද්ධ අවතාරය වනාහි තත්ත්වඥානයෙන් සම්පූර්ණත්වය ප්‍රකාශ කෙරේ. කල්කි අවතාරය මතු ලැබේ."

විස්නුහු ගේ දස අවතාරය පිළිබඳ ව අප දන්නා පරිදි මහ වෙනසක් දක්වයි.

විස්තූ ආදියේ දඹදිව පාලනය කළ අසුර රජෙකි. පසු ව සුර බවට නැඟිණි. විස්තූ පෙළේ බොහෝ සුර රජවරු පසු කල්හි දඹදිව විසූ හ.

හිරු ගේ මවන රකින වනසන තුන් බලය නම් කළ පැරැණියෝ මවන හෙවත් අභිත බලය බඹ (බරත්ම) නමින් ද රකින බලය විස්තූ (විෂ්ණු) නමින් ද වනසන බලය ඊස්වර් (ඊශ්වර) නමින් ද ගත් හ.

පසු කලෙක මේ දෙ වැදෑරුම් විස්තූන් ම එකතු කොටගෙන දඹදිව ජනයා පහපොත ලියූ බව පෙනේ.

විස්තූ ගේ නරසිංහ අවතාරයෙන් මෙ කවෙහි දැක්වෙනුයේ හෙළදිව රජ කළ හිරුනිය කසුබු (හිරණ්‍ය කශිපු) රජුට වත් විස්තූ උවදුරෙකි. මෙහි සඳහන් වන විස්තූ, සුර අසුර සංග්‍රාමයෙහි සඳහන් වන මහා විෂ්ණු නරපතියා නො ව එ නම ගත් අන් රජතු විය හැකි ය.

රාම අවතාරයෙන් ද විස්තූ දෙවියා රාවන සංහාරය කළ බව දේව කතාව පවසයි. එහෙත් එහි ද ඇත්තේ පවත නම් උතුරු දඹදිවින් මෙහි ආ රාම කුමරා හා මෙහි රජ කළ රාවන මහ රජු හා අතර හටගත් දබරයක් දේශපාලන වාසියකට හරවාගැනීමට රාවන පවුලේ ම විධිසන කුමරා සමත් වීමේ කතා පුවත යි.

දඹදිව දේව කතා ඇසුරින් ලියැවුණු ජානකීහරණය, රාමායණය, රසුචංශය, ශිශුපාලවධය, ශීතගෝවින්දය, කුමාරසම්භවය, ස්කන්ද පුරාණය, වෛෂ්ණව පුරාණය ආදී සතු කවි ගත් ඇසුරින් ද අපේ ඇත යටහියාවට සැහෙන එළියක් ලබාගත හැකි ය.

පැරණි කල සිට පැවැති දිගු ඉතිහාසයක් ලොප් කොට මහාවංසය ලියැවුණු බවට ඉඟියෙන් එහි පළමු වැනි පිරිසිදියෙහි දෙ වැනි ගාතාවෙන් ම ලැබේ.

"පෝරාණෙහි කතෝපෙසං

අතිවිත්ථාරිතෝ ක්වචි"

යන්නෙන් ම අපේ අසුර, රකුස්, යක්, නාග සිවිහෙළ යුගයන් ම විජයාගමනයෙන් වසර දස දොළොස් දහසකට ද එතාට

නිසැකයෙන් ම දිව යන බව පෙනේ. අපේ මේ ඉපැරැණි හෙළ යටගියාව වසර දෙ දහස් ගණනකට ලොප් වූ සැටියෙකි. බුදුන් වහන්සේ ගේ පිරිනිවනත් ජාතියේ ඇරඹුමත් එක දා නුවූවත් එ සේ ඇත් නම් මැනැවැ යි බුදුනු පැවිද්දකු හට සිහිම ඇතැම් විට සහේතුක විය හැකි ය. එහෙත් නියම සිංහළ ඉතිහාසයට ඉන් වැදුණේ මරු පහරෙකි. මේ පහරේ පිළිවිපා අද ද විදිමු.

බසින් පිළිවිමු වන යටගියාව

ජාතියක් සතු උරුම අතරින් වැදැගත් ම තැන ගන්නේ බස යි. ජාතියක් හඳුන්වාදීමේ දී ද බස ම මුල් වෙයි. බසෙහි නැඟීම ජාතියෙහි නැඟීමට කරුණු වෙයි. එහි පිරිහීම ජාතියෙහි වැටීමට කරුණු වෙයි. එ හෙයින් බසෙහි පැවැත්ම ජාතියේ පැවැත්ම ද බසෙහි නැවැත්ම ජාතියේ නැවැත්ම ද වන්නේ ය. බසින් ගිලිහුණු ජන රැස ලොවින් අතුරුදන් වී ගියත් රැසින් ගිලිහුණු බස මළ බසක් වෙමින් වුව ද පවතිනු විය හැකි ය. එ සේ වන්නේ එ බසින් ලියැවුණු වැදගත් පතපොත සුරැකී ඇතොත් පමණෙකි.

ඇති වී වැඩී නැති වී යෑම ලෝ දහම යි. මේ දහම බසට ද පොදු යි. එ හෙයින් ලොවේ මළ බස් මෙන් ම දිවමත් බස් ද, දිවමත් බස් අතරේ වයසින් වැඩි අඩු බස් ද ඇති විය හැකි යි. එ සේ වුව ද, මේ බස වයසින් වැඩි යෑ යි ද මේ බස වයසින් අඩු යෑ යි ද හරි හැටි මිනීම ඉතා අපහසු කරුණෙකි.

බසෙකින් බසකට වදන් ගැනීමේ දී පැරැණි බසෙකින් නොපැරැණි බසකට වදන් එකි යි ඇතැම්හු සිතති. එහෙත් වදන් දීම කිසි යම් බසක් වයසින් වැඩි කොටැ සැලැකීමට හෝ වයසින් අඩු කොටැ සැලැකීමට හෝ හේතු සේ නො පෙනේ. සිංහළයට ලොරිය යන වදන ආයේ ඉංගිරිසි බස ඔස්සේ බව අපි දනිමු. එහෙත් ඒ ලොරිය යන වදන දීම නිසා ඉංගිරිසිය සිංහළයට වඩා වැඩි මහලු වන්නේ වත් සිංහළය ඒ ලොරිය ගැනීම නිසා ඉංගිරිසිය සිංහළයට වඩා වැඩි මහලු වන්නේ වත් නො වේ. එ සේ නම් සකුවෙන් පාළියෙන් සිංහළයට වදන් ආ හ යි කී පමණින් ද සකුවත් පාළියත් දෙක සිංහළයෙහි වැඩිහිටියන් කොටැ සැලැකීම සුදුසු වන්නේ නො වෙයි. තව සමහරු එක් බසෙක වදනක් තව බසෙක සම වැ දුටු පමණින් - තත්සම වදනක් දුටු පමණින්, ඒ දෙ බසේ වදන් ගනුදෙනුවක් සිදු වී ඇතැ යි සිතති; ඒ බසින් මේ

බසට හෝ මේ බසින් ඒ බසට හෝ බිඳ ගත් හ යි ද සිතති.

එ සේ නම් ඉංගිරිසියෙහි මඩ (mud) යන්නට සිංහලයෙහි මඩ යන්නත් වෝටර් (water) යන්නට වතුර යන්නත් හඬ සම වදන් ය. ඒ වූ පමණින් මැ ඉංගිරිසිය සිංහලයෙන් හෝ සිංහලය ඉංගිරිසියෙන් හෝ ඒ වදන් ගත් හ යි එක එල්ලේ ම කිය හැකි ද? මේ නියරින් මැ සතුයෙහිත් පාලියෙහිත් වන ඇතැම් වදන් සිංහලයෙහිත් හඬ සම වැ ලැබෙනු ඇති. එ හෙයින් ම ඒවා බිඳගත් හ යි ඉදුරා කිව හැකි ද?

සිංහල වදන් සතුවෙන් පාළියෙන් බිඳගත් හ යි යන හැඟීම හිතේ තියාගෙන සතුවත් පාලියත් දෙක සිංහලයෙහි දෙ මවුපියන් සේ සලකා පතපොත ලියූ පඬිවරු මෙ රටේ වූ හ. සිංහලයට නිරුත් වදන් කොසුවක් සැපැයීමේ කාරියට උපදෙස් ගන්නට ඒරොජ්පෙන් (ජර්මනියෙන්) මහා විසාරදයාණ කෙනකුත් ගෙන්වාගැනුණේ ඉහතින් දක්වුණ හැඟීම නිසා ය. මෙ සේ ගෙන්වා - ගැනුණු විසාරදයාණෝ නම් 'මහා මහෝපාද්ධ්‍යාය' විල්හෙල්ම ගයිගර් සූරිහු ය.

මෙ තුමාණෝ පෙර දිග බස් කිහිපයෙක පතළ දනුමැත්තෝ වූ හ. එහෙත් පෙර නිගමනයක් සැටියෙන් මේ මහා පඬිවාණන් ගේ හිතේ කාවැදී තුබූ අදහසෙක් විය. එ නම් 'සංස්කෘතය' ඉන්දු ආරිය බස්හි මවු බස බව යි. මේ මතයට මැ වහල් වීම ඔවුන් ගේ යහපතට නම් සිටියේ නො වෙයි.

බලන්න, මොවුන් ගේ මතයෙන් සිංහල කොටියා එන්නේ සංස්කෘත 'කෝෂ්ටා' යන්නෙනි. සිංහල බල්ලා එන්නේ සංස්කෘත 'හල්ලාක' යන්නෙන් හෝ පාළි 'හල්ලුක' යන්නෙනි.

තමන් තරයේ එල්බගත් මතයට මැ, බැසගත් පෙර නිගමනයට මැ ගයිගර් සූරින් කො තරම් ගැති වී සිටියා ද යි කිව හොත් යටත් පිරිසෙයින් මෝනියර් විලියම්ස් ගේ සතු වදන් කොසුව වත් පෙරළා බලන්නට නොසිතූ සේ යැ. ඉදින් මොවුන් එ සේ කළා නම් එ මහ සතු වදන් කොසුව, කෝෂ්ටා යන්නටත් හල්ලාක යන්නටත් දී ඇති අරුත් දකිනු ඇති.

සතු 'කෝෂ්ටා' යන්නෙහි තේරුම සිව්ලා යි ; කොටියා නො වේ.
සතු හල්ලාක යන්නෙහි තේරුම වලසා යි; බල්ලා නො වේ.

සිංහළ කොටියා සංස්කෘත සිවලා ගෙන් බිඳගැනීමෙන් සිංහළ බල්ලා සංස්කෘත වලහා ගෙන් බිඳගැනීමෙන් මහ (ගයිගර) විහිළුව ගැන කුමරතුඟුවන් සුබස සඟරාවේ දක්වා ඇති කරුණු මේ බිඳිලි නියාව මුළුමනින් ම බිඳහෙළීමෙන් ද සියබසේ වදන් තැනුණු නියාව මතු කිරීමෙන් ද වෙයි.

සිංහළයෙහි වදන් තැනෙන නියාවෙන් අතුරින් මෙය ද එකෙකි. එ නම් කිරිය මුලකට (ධාතුචකට,) 'උ' පස එක් කිරීමෙන් කිරිය නමුවක් (=කෘදන්ත නාමයක්) තනාගැනීම යි.

ඒ අනුව

කරනුයේ - කර + උ > කරු
මරනුයේ - මර + උ > මරු

එ මෙන් ම

බලනුයේ - බල + උ > බලු යි.

ඇත යුගයෙක සිට ම තමන් ගේ දේපල ආදිය බලාගැනීමට යොදාගැනුණු සතා හෙයින් බල්ලා යනු එක් අතෙකින් අනුරුත් නමෙක් ද වෙයි. ඉංගිරිසියෙහි එන වොච් ඩෝග් (watch Dog) යන්න සැලැකීම වටී.

සිංහළයෙහි වදන් හැඳෙන තව නියරෙකි. එ නම්, නමු පියෙවියකට (නාම ප්‍රකෘතියකට) ඉ පස එක් කිරීමෙන් නම්නමුවක් (තද්ධිත නාමයක්) තනාගැනීම යි.

නිද:

දත් ඇතියේ දත් + ඉ > දැති
(දැති රෝදය , දැත්ත ආදිය)

එ මෙන් ම

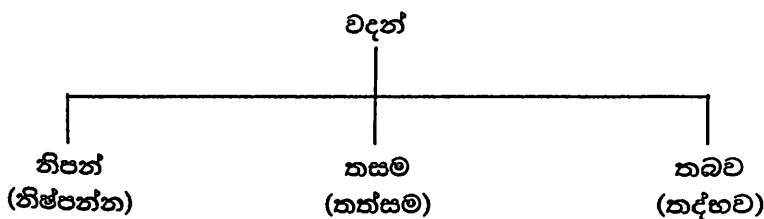
කොටු ඇතියේ කොටු + ඉ > කොට්

(ඇගෙහි කොටු හෙවත් පුල්ලි ඇති හෙයින් කොටියා මෙන් ම පුල්ලියා යන නම ද අනුරුත් නම් ය.)

මෙ සේ සිංහළ කොටි, බලු යන වදන් සතුවෙන් පාලියෙන් බිඳගැනුණු සේ නො ගෙන සිංහළ වදන් සේ ගෙන එ වදන් තැනුණු අයුරු සිංහළයෙන් ම දිය හැකි බව දැන් පැහැදිලි ය. මේ කොටි, යන තද්ධිත නාමයක් බලු යන කෘදන්ත නාමයක් සෑදුණු පිළිවෙළ ම බසේ සෙසු තද්ධිත නාම තැනීමේ දීත් සම ව ලැබේ නම් එහි වන්නේ බසට පොදු වූ වදන් නියරෙකි.

බිඳිලි නියාව අනුව නම් මෙ වන් නියරක් පාදාගැනීම උගහට ය.

සිදත් සඟරාකරුවෝ උපත සලකා වදන් තුන් ගොඩකට බෙදති මෙ සේ.

මෙහි නිපන් නමින් දැක්වුණේ එ බසට මැ අයත් එ බසින් මැ නිපන් වදන් වෙයි. තත්සම නමින් දැක්වුණේ අන් බස් වදන් හා සම වදන් ය. අන් බසින් බිඳගැනුණේ තද්භව නම් වෙයි.

තද්භව වදනක් ලෙස සංස්කෘත ක්‍රොෂ්ටා යන්නෙන් බිඳගත්තා යැ යි කියන සිංහළ කොටි යන්නත් සංස්කෘත හල්ලාක යන්නෙන් හෝ පාළි හල්ලුක යන්නේ හෝ බිඳගත්තා යැ යි කියන සිංහළ බලු යන්නත් අපේ බසේ වදන් නියාව අනුව ම නිපන් හෙයින් ඒ අපේ ම වදනෙකි; සිදත් සඟරාව පවසන ලෙසට නිපන් වදනෙකි.

ජම්බුද්වීප > දඹදිව

ජම්බුද්වීප යන සතු වදනින් හෝ ජම්බුද්වීප යන පාළි වදනින් හෝ දඹදිව යන සිංහල වදන බිඳී ආ හ යි සිතූ ඇතැම් වියතුන් ජම්බුද්වීප නම තහවුරු කිරීමට දක්වන කරුණ ද සිතා සපයන්නෙකි. එ නම් අතිවිශාල ජම්බු ගහක් නිසා ඒ මහ රට ජම්බුද්වීප වූ බව යි. මෝනියර් විලියම්ස් ගේ සතු මහ වදන් කොසුවේ ද මේ පුවත සඳහන් වේ. අපේ බණ පොත පවසන ලෙසට නම් හිමාලය කන්දේ ඇති මේ මහා ජම්බු ගස උසින් යොදුන් ගණනෙකි. එහි සතර අතට ගිය අතු සතර දිගින් යොදුන් ගණන් වෙයි. මෙහි ජම්බු මාදිය කළගෙඩි තරම් යැ කීමෙන් ඒ ජම්බුවලට මඳි ප්‍රචිකමෙක් වී දැයි නො දනුවු. ඒ ජම්බු හතර රියන් ගෙවල් තරම් වත් ඇතැ යි කීවා නම් ගසේ පමණට වත් මඳක් ගැළැපෙයි. කෙ සේ වුව ද ජම්බුද්වීපය ගැන දෙසා ඇති බේගලේ තරමට හිමාලය ගල පවා නොපැමණා පුදුමයෙකි.

ජම්බුද්වීපයෙන් දඹදිව ආයේ ද නැති නම් දඹදිවින් ජම්බුද්වීපය ගියේ ද යන්න ගැන දුන් මඳක් විමසා බලමු.

දඹ යන්න සිංහලයේ එක් වදනෙකි. දිව යන්න අනෙකෙකි. දඹ නම් ගල් කඳු යි. මහ ගිරිදඹය, දඹදෙණිය, දඹුල්ල ඇ තනහි ඒ වෙයි.

දිව නම් දියෙන් පෙනෙන - දියෙන් වට වූ බිම් කඩ යි.

දිසි + අප් > දිසිප් > දිහිප් > දිප් > දිප් > දිවි.'

මෙහි දිසි නම් පෙනෙන්නා යන්න යි. අප් නම් චතුර යි.

දිය උහුලන්නා යන තේරුම ඇති
වා + අප් > වාප් > වාවි > වචි > වැචි යනු ද
දියෙහි ඇදෙන්නා යන තේරුම ඇති
නා + අප් > නාප් > නාවි > නචි > නැචි යනු ද

මේ දිවි යන අයුරින් ම නිපන් සිංහල වදන් ය. ඇත්තට ම දඹදිව (ඉන්දියාව) දියෙන් වට වූ දිවයිනක් නො වේ. මහ රටක් නිසා එ රටේ වසන්නාට ද එය දිවයිනක් ලෙස නො හැඟේ. එ රට දිවයිනක් ලෙස පෙනෙන්නේ හෙළදිවේ සිට මුදින් එ රට බලා යන්නන් හට යි. කුමාරි කුඩුවෙන් දකුණෙන් මුහුද යි. නැඟෙනහිරටත් මුහුද යි. බටහිරටත් මුහුද යි. මේ මුහුද නැඟෙනහිර බටහිර දෙ පස සිට ද උතුරු අතට විහිදෙන බව හේ දකී. එ හෙයින් දඹදිවක් තම රට සේ ම දිවයිනෙකැ යි

දකින්නේ හෙළදිවිත් යන වැසියා යි. එ පමණෙක් ද? ඔහුට ඇත මුදේ දී ම දකුණු දඹදිවේ සිට උතුරු අතට විහිදෙන නැගෙනහිර 'සාට්ස්' බටහිර 'සාට්ස්' කඳු වැටි ද පෙනෙයි. මේ නිසා ඉන්දියාවට දඹදිව නම දුන්නේ සිංහලයෝ ය. දඹදිව යන සිංහල නම සතුවට ජම්බුද්වීප ද, පාලියට ජම්බුදීප ද වීමෙන් පසු ගෙතුණු ප්‍රබන්ධයෙකි අර ජම්බු ගහේ කතාව.

මිත්‍ර > මිතුරු

අපි වේද සතුවෙහි එන දෙවියන් අතරේ ගැනෙන 'මිත්‍ර' යන 'ශබ්දය' ගනිමු. එහි අරුත හිරු බව ශබ්දකෝෂකාරයෝ දක්වති. එහෙත් මිත්‍ර යන්නෙන් බිඳී ආ ලෙස ඇතැමුන් සලකන්නා වූ ද, හිරුට නමක් වූ ද සිංහල 'මිතුරු' සද අනුරුත් නමෙකි. මහ තරුව යනු එහි අදහස යි.

මහ බව ඇතියේ මහ + ඉ > මිහි යි.

මිහි + තුරු > මිතුරු > මිතුරු යි.

මෙහි තාරකා යන්නෙන් වූත් හ යි ඇතැමුන් සිතන තුරු යන්න ද සිංහල කෘදන්ත නාමයෙකි.

සිංහලයෙහි මිතුරාට යෙදෙන මිතුරු සදෙක් ද වෙයි. මෙයත් සතු 'මිත්‍ර' යන්නෙන් පැමිණි සේ සැලැකෙයි. එහෙත් යහළුවා සඳහා යෙදෙන සතු 'මිත්‍ර' ශබ්දය ද, වර නැගෙනුයේ නිපුස් ලිඟ පදයක් ලෙස යි. එහෙත් සිංහල මිතුරා පණැතියෙකි. මෙ ද අපේ මැ නිරුකිත් ගත් වදනෙකි.

මෙත් කරනුයේ (මෙතුරනුයේ) මෙත් > තුරු > මෙතුරු > මිතුරු යි. මේ සිංහලයෙහි කෘදන්ත නාමයෙකි.

සැබැවින්ම මැ මිත් ගුණය ද මේ මැ යි. මිත් මෙත් වීම ද සිංහලයේ වදන් නියාවට එකඟ යි.

සතුයෙහි මිතුරු (යහළු) අරුතෙහි මිත්‍ර යන්න, එ බසේ කෙ සේ වුව ද මෙ බසේ නම් අපේ මැ වදන් නියරින් නිපන් කිරිස-දුනු (කෘදන්ත) නාමයෙකි.

මහියංගණ > මියුගුණ

මහියංගණ යන පාළි වදනින් සිංහල මියුගුණ බිඳගත් හ යි සිතන්නෝත් වෙති. මෙහි ඇත්තට මැ සිදු වී ඇත්තේ බිත්තැන්න (බිම්බතැන්න) යන සිංහල වදන පාළියට හැරවීමෙන් මහි + අංගණ > මහියංගණ වීම යි.

"මහියංගණං නාගදීපං
කලාණං පද ලක්ෂණං
දිවාගුහං දීඝවාපිං
චේතියං ච මුතියංගණං"

ඇ විසින් බුදුන් වැඩ සිටි සොළොස් තැන් සඳහන් වන පාළි ගාතාවේ එන මහියංගණ යන්න මෙන් මැ මුතියංගණ යනු ද සෙසු තැන් මෙන් මැ පාළියට හරවාගැනුණු සිංහල තැන් නම් මිස පාළියෙන්ම වැහැරවුණු තැන් නම් නොවේ. මේ නම් පාළියට ගැනීමේ දී ද එක ම නියරෙක නොපිහිටි බව මහියංගණ, මුතියංගණ යන දෙ නම යෙදූ සැටියෙන් පෙනේ. මුතියංගණ යැ යි යෙදූ පාළි ඇදුරට වඩා මුතියංගණ යැ යි යොදන සිංහල ගැමියා ඒ වදන හඳුනාගෙන ඇත්තේ යි. වත්තේ ගෙයක් හැදූ විට ගෙවත්තේ ඉදිරි පස කොටස වැදගත් සේ සලකා එය මිදුල නමින් හැඳින් වූ සිංහල ගැමියා නිබඳ අඟුනා පිරිසුදු කරන එ ම කොටසට තේරුමක් ඇති ව ම ඒ නම දිනි. වත්තේ අග කොටස (අග්‍රහාගය) අගින් වූ කොටස යැ යන අරුත දීම සඳහා අග + උණ > අගුණ යැ යි ගති.

මෙහි 'උණ' යනු ගැමුණු (ගම් + උණ) බමුණු (බම + උණ) ඇ තත්හි යෙදුණු ඇති අරුත්හි තද්ධිත ප්‍රත්‍යයය යි. මෙහි මිහි නම් පොළොව හෙවත් බිම යි. ඒ මිස යනුවෙන් ද සිටී.

මිස + අගුණ > මියගුණ > මියුගුණ
යනු බිම් තැන්නට 'පර්යාය' නාමයෙකි.

මහියංගණ යැ යි පාළි වූයේ අරුතින් වඩා මැ ගැළැපෙන සිංහල රටේ බිම්බතැන්න හෝ මියුගුණ හෝ වියැ හැකි යි. මහියංගණ යන්නෙන් බිඳගත් හ යි සැලකෙන මියුගුණ යන්න ද අපේ මැ වදන් නියරින් නිපන් වදනෙකි.

මුතියංගණ යන්න ද මුතු බදු (මුතු + ඉ > මුති) මිදුල හෙවත් තැන්න යන අරුත් ඇති මුතියංගණ යන්නෙහි අවිදිමත් පෙරැළියෙකි.

මේ අනුව සලකන විට පෙනෙන තව ද ඇත්තෙකි. එනම් සකුවෙන් පාළියෙන් සිංහල වදන් ආ හ යි යන්න අනෙක් අතට සිදු විය හැකි බව යි. කෙ සේ වුව ද සකුවෙන් සිංහල වදන් බිඳගැනීමෙහි ද නීතියක් සැටියෙන් දක්විය හැකි විදුහුරු පිළිවෙළක් ද නො පෙනේ.

මේ බලන්න.

සකු		සිංහල
අන්ධකාර	යන්නෙන්	අඳුරු
කුම්භකාර	යන්නෙන්	කුඹල්
ලෝහකාර	යන්නෙන්	ලෝකුරු
වික්‍රකාර	යන්නෙන්	සිත්තර

අන්ධකාර යන්නෙන් සිංහලට බිඳෙන්නේ අඳුරු නම් කුම්භකාර යන්නෙන් බිඳිය යුත්තේ කුඹුරු යන්න වැන්නක් මිස කුඹල් නො විය හැකි ය.

පහත පෙනෙනුයේ සකු වදනුත් ඉන් බිඳී ආ සේ සැලකෙන හෙළ වදනුත් ය.

සකු	සිංහල
අන්ධකාර	අඳුරු
වජ්‍ර	විදුරු
සුන්දර	සොඳුරු
හද	බදුරු
උපද්‍රව	උවදුරු

මෙහි එක් බදු බවක් දක්වනුයේ බිඳී ආ සේ සැලකෙන සිංහල වදන් පමණෙකි. ඉන් පැහැදිලි වන්නේ සිංහල වදන් එ බසට ම අයත් පොදු නියරෙකින් තැනුණා මිස බිඳී ආ වදන් නොවන බව යි.

නියර මේ වෙයි

අඳ කරනුයේ (ඇස් නොපෙනෙන තකුවට පත් කරනුයේ)

$$\text{අඳ} + \text{කුරු} > \text{අඳුරු}$$

විද කරනුයේ (විදගෙන යෑම කරනුයේ)

$$\text{විද} + \text{කුරු} > \text{විදුරු}$$

සොඳ (මනා බව) කරනුයේ

$$\text{සොඳ} + \text{කුරු} > \text{සොඳුරු}$$

බඳ (යහපත) කරනුයේ

$$\text{බඳ} + \text{කුරු} > \text{බඳුරු}$$

$$\text{උ} + \text{වද} (\text{වැඩි වද}) \text{ කරනුයේ} - \text{උවද} + \text{කුරු} \text{ උවදුරු}$$

තව ද, වස් (වැපිරීම) කරනුයේ

$$\text{වස්} + \text{කුරු} > \text{වස්සුරු}$$

කම් (කර්මාන්තය) කරනුයේ

$$\text{කම්} + \text{කුරු} > \text{කමුරු} > \text{කමුරු}$$

ආදිය ද සලකන්නේ මැනවි.

කරනුයේ කරු කුරු උරු වීමත් ඉක්බිති පෙර පදය හා සන්දි වීමත් ඉහතින් දක්වුණු කෘදන්ත නාමයන් ගේ වෙසෙසියාවෙකි. කුම්භකාර යන්නෙන් බිඳගැනුණු සේ සැලකෙන කුඹල් යන්න ද අත් සැටියෙකින් තැනුණු සිංහල කෘදන්ත නාමයෙකි.

කුඹු (කළගෙඩි) ලනුයේ (තනනුයේ)

$$\text{කුඹු} + \text{ලු} > \text{කුඹුල්} > \text{කුඹල්}$$

වේ (වේග ලනුයේ (දනවනුයේ))

$$\text{වේ} + \text{ලු} > \text{වේලු} > \text{වේල්}$$

යනු ද මේ ගණයේ වදනෙකි.

එක් වදනක් තැනුණු සැටි මැ ඒ ගණයේ සෙසු වදන්හි ද සම වැ ලැබේ නම් එ තන්හි නීතියක් වෙයි. විද්‍යයෙහි H_2O (ද 2 ම) නීතිය අනුව දිය ලැබගත හැක්කා සේ මැ, එය පෙරළා මුල් තකුවට ද පත් කළ හැකි යි. එ ලෙසින් ම බසෙහි ද සම ව පෙනෙන වදනින් මතු වන නියර

අනුව තව වදන් තනා ගත හැක්කා සේ මැ, එය පෙරළා මුල් තැනට ද පත් කළ හැකි යි. ඒ ගණයෙහි වැටී තැනුණු වදන් විබේදීමෙන් එ ම නියර ද පෙරළා පාදාගත හැක්කේ ය. එක මැ මුහුණුවරේ දෙ වදනක් එක සේ නොබිඳෙන 'නූතන වාග්විද්‍යාව' විද්‍යාවෙකැ යි නො කිව හැක්කේ මේ නිසා ය.

බසෙහි වදන් නියර උගැන්මෙන්

- (i) වදන් පරපුර ම ඇදී එයි
- (ii) වදන්හි අයිතිය තහවුරු වෙයි
- (iii) රැස් යටගියාව ද මතු වෙයි

(i) වදන් පරපුර ම ඇදී එන්නේ කෙසේ ද? වදනක් තැනුණු නියර දැක්වීමෙන් එ ම නියරින් තැනුණු සෙසු වදන් ද නිදසුන් විසින් ඇදී එන නිසා යි. ඉහතින් දැක්වුණු කොටි, (කොටු + ඉ) තද්ධිත නාමය හා මැ ඇදී එන දැති (දත් + ඉ) පැණි (පණ + ඉ) ඇ වදන් පරපුර මෙනි. එ සේ ම බලු (බල + උ) කෘදන්ත නාමය හා ඇදී එන කුරු (කර + උ) , මරු (මර + උ), වඩු (වඩ + උ) ඇ විසින් ඇදෙන වදන් පරපුර මෙනි.

(ii) වදන්හි අයිතිය තහවුරු වන්නේ කෙ සේ ද?
 "යම් කිසි වදනෙක් යම් කිසි බසෙක වදන් තැනෙන නීතියක් අනුව තැනේ නම් ඒ වදන ඒ බසට ම අයත් වේ" යනු වදනේ උරුමය තහවුරු කරන නීතිය යි. කොටි, බලු යන වදන් සතු මුලෙකින් බිඳගත් වදන් නො ව සිංහලයෙහි ම නිපන් අයුරු පැහැදිලි හෙයින් එ වදන්හි සිංහල අයිතිය තහවුරු ය.

කබර:

කබර යන්න පාළියෙහි ද සිංහලයෙහි ද සම ව ලැබෙන වදනෙකි. එහෙත් මේ සිංහලයෙහි තනි වදනෙක් නො වේ; විබේදා දැක්විය හැකි වදනෙකි.

කා නම් කය යි. බර නම් පුල්ලි යි. කා + බර > කබර, (හුස්ව සන්ධියෙනි) කා යනු සම් පොතු යන අරුත්හි ද යෙදේ.

එ සේ ගත් කල්හි ද සම්පොතුයෙහි එන පුල්ලි අරුතින් කා + බර > කබර යනු යෙදේ.

කුලමි:

මේ දෙමලයෙහි ද සිංහලයෙහි ද තත්සම වදනක් ලෙස යෙදෙයි. වැවට පර්යාය නාමයක් වූ කුලම යනු විසම, වසම, පල්ලම ආදී වදන් සේ ම ස්වාරථ තද්ධිතයෙකි.

විස යන්න ම විස + ම විසම වෙයි.

වස (වාසස්ථානය) යන්න ම වස + ම වසම වෙයි.

පල්ල (පක්ල) යන්න ම පල්ල + ම පල්ලම වෙයි.

එ මෙන් ම

කුලු යන්න ම කුලු + ම කුලම වෙයි.

මෙහි කුලු නම් වැව යි.

කා නම් බිමයි; පොළොව යි. උ + ලු (උලු) නම් උඩට ලීම යි හෙවත් එසැවීම යි. එ හෙයින් කුලු නම් ඉවුරු (ඉ+උරු) වැටිය යි. ඉවුරු වැටියෙකින් හෙවත් කුලෙකින් දිය රඳවනුයේ කුලු හෙවත් කුලම යි.

නෙලුම්බියම්:

(Nelumabiom) වදන් කොසු කරුවන් මෙය හඳුන්වනුයේ ගිරික වදනක් ලෙස යි. සිංහල අප මෙය හඳුන්වන නෙලුම් යන්න මේ ග්‍රීක නෙලුම්බියම් හා තත්සම වෙයි. නෙලුම් යන්නෙහි නිරුත කෙරේ දැන් අපි සිත යොමු කරමු.

නලයෙහි බූව (බු) ඇත්තේ නල + බු > නලුබු > නෙලුබු > නෙලුබු (නෙලුම්බු) වෙයි.

මෙහි නලය නෙලුම් දඬුව යි. හෙවත් මලේ නටුව යි. බු නම් කොරොස් ය; කුඩා කටු ය. දළ + බූව ඇත්තේ දළබු + දළබු යනු ද සසඳන්න.

දැන් අපි සිංහල හා තසම ව යෙදෙන ලතින් පියෙවියක් වූ 'මාරේ' (Mare) යන්න ගනිමු. ඉංගිරිසියෙහි මැරීන් (Marine) මැරිටයිම්

(Maritime) සබ්මැරීන් (Sub-marine) ඇ වදන් කැනීමෙහි ද මුල් වූ මුහුද ය යන අරුත් ඇති මේ වදන එ දා මුද්දේ රජ කළ පැරැණි රෝමයන් දෙඩු ලකින බස සතු යි.

එහෙත් සිංහලයෙහි මෙය වදන් රැසකට මුල්වූ පියවියෙකි.

මාරේ (මුද්දේ) + දිව > මාළේ දිව
 මාරේ (මුද්දේ) + හිවියාව (ඉස්සීම) > මාරියාව
 මාරේ (මුද්දේ) + ඉස්සි + කඩ > මරිස්සිකඩ (මරිච්චිකඩ)
 මාරේ + චිල > මාර්චිල
 මාරේ අක් (අඟ) කෙළට (කොනට) යන යාත්‍රාව - මරක්කළය.
 මාරේ අක් කෙළට යන්නා (නැවියා) - මරක්කළාහේ
 මාරේ අක් කෙළින් ආ විදේසිකයා - මරක්කළයා
 මාරේ ඉම දක්වන යතුර - මාරිමා (මාළිමා)
 (මාරේ + ඉම ආ > මාරිමා > මාළිමා)
 මාරේ නායකයා -මාරේ + ඊස > මාරිස
 මාරේ (මුහුදු) මෙහෙයෙහි යෙදුණු කාන්තාව
 මාරේ + මේ + කලා > මරිමේලා > මණිමේකලා

මාර යන සිංහල පියවිය පද දෙකෙක එක් වීමකි.

එ නම්

මහ + ආර යන දෙ වදන යි.

ආර නම් දිය කඳ යි. මහ + ආර නම් මහ දිය කඳ හෙවත් මුද යි.

මහ + ආර > මහාර > මාර වෙයි.

වදනෙහි විබේදීම අනුව මාර යන්න සිංහල බසට අයත් වදනෙකි.

ගෙකෝ (Geko)

භූතාට නමක් වන ගෙකෝ යන්න මැලේ (ජා) බසින් ඉංගිරිසියට ගිය වදනක් ලෙස දක්වෙයි. එ සේ ම උගේ මුවින් නැගෙන "ගෙ කොක්" යන හඬ නිසා නැඟුණ අනුකරණ නමක් ලෙස ද දක්වෙයි. එහෙත් කිවි කිවි මිස "ගෙකොක්" යන හඬක් සිංහල භූතා නම් නො නඟයි. ගෝ (ගොයි) පවුලට ම අයත් ගෙයි වසන එක මැ ගොයා නම් භූතා යි. එ හෙයින් ස-වන පැරැකුම්බා මහරජ ද ඌට නිසි ම නම හැටියට 'ගෙගෝ' නම රුවන්මලෙහි සඳහන් කරයි. 'ගෙගෝ' වදන

සිංහල බසට අයත් 'ගෙ + ගෝ යන දෙ වදන ඇදී තැනුණක් බව පැහැදිලි යැ.

මයිකා (Mica)

මයිකා යනු මැදගස්කර බසින් ඉංගිරිසියට ආ වදනක් ලෙස බිරිටැනිකා මහ වදන් කොසුව සඳහන් කෙරෙයි. මයිකා නමින් ගැනෙන මේ කණිෂ්ඨ අප හඳුන්වන්නේ තල අතු මිනිරන් නමිනි. තහඩු (පොතු) විසින් ලැබෙන හෙයින් තල අතු (තලාතු) යන්න මේ මිනිරන් හැඳින්වීම සඳහා අනුරූප් නමෙකි.

මැදගස්කර බස අප නො දනිතත්, මයිකා යනු අප බසේ තත්සම වදනක් නො වතත් අප බසින් - සිංහලයෙන්, මේ මයිකා යන්නට අරුතින් ඉතා ම ගැළැපෙන පරිදි නිරූපක දක්විය හැකි ය. එ සේ කිරීමේ දී එ වදන විවේචා දැක්වීමට හැකි වීම ද කළ හැකි, මෙ සේ:

මහි + කා > මහිකා > මයිකා

මහි නම් පොළොව යි. කා නම් පොතු යි. එ හෙයින් පොළෝ පොතු යන අරුතින් ඒ මහි + කා > මයිකා වෙයි.

සන් (Son)

ඉංගිරිසියෙහි පුතා හැඳින්වීමෙහි යෙදෙන 'සන්' (Son) යන මේ වදනේ පරපුර වාර්ල්ස් අනන්ඩේල මෙ සේ දක්වයි, සිය වදන් කොසුයෙහි.

ඉංගිරිසි	-	සන්
සැක්සන්	-	සොන්
ස්විඩන්	-	සන්
ඩේන්ස්	-	සොන්
ගොත්	-	සුනුස්
ජර්මන්	-	සෝන්
සංස්කෘත	-	සුනු

ඉංගිරිසි සන් යන්නට තත්සම වදනක් සිංහලයෙහි ද වෙයි. එ නම් රුවන්මලෙහි එන සුනු යන්නෙහි මුල් රුව යි.

සන් + උ > සත්‍ර > සුත්‍ර
යනුවෙනි.

සන් යන්නෙහි ම පෙරළියක් වන 'සොන්' යන්න ද සිංහල වහරේ ලැබේ. පියා කවරෙක් ද යි හරි හැටි නො කිය හැකි ව ලැබෙන (හොරට ලැබෙන) පුතුන් හොරසොන්, ඔරසොන් යන නමින් දකුණු පළාතේ වැඩිහිටියෝ හඳුන්වති.

කෙසේ වුව ද පියා ගේ ලකුණු (සංඥා) - (වර්ගේ) නම සනුචරය දක්වන්නා 'සන්' නමට නිසි වෙයි.

සකුවෙන් පාලියෙන් දෙමළයෙන් බිඳගත් හ යි සැලැකෙන වදන් කිහිපයක් ද සකු, පාළි, දෙමළ, ග්‍රීක, ලතින, ඉංගිරිසි යන බස්හිත් සිංහලයෙහිත් තත්සම වැ ලැබෙන වදන් කිහිපයක් ද අපි විමැසීමට ලක් කෙළෙමු.

මෙහි දී එ බස්හි තනි වදන් ලෙස ලැබෙන එ මැ වදන් අරුතට අදාළ ව ම හෙළ බසින් විබෙදා නිරුත් දක්විය හැකි බව පෙනිණි. දැන් අපි වදන්හි උරුමය පිළිබඳ මෙ වන් නිතවුවකට පත් වී සිටිමු.

වදනක් අරුතට අදාළ ව ම යම් බසෙකින් විබෙදා නිරුත් දක්විය හැකි නම් ඒ වදන එ ම බසට අයත් වදනෙක් වෙයි.

(iii) රැසේ යටගියාව මතුවෙයි

දෙසකට රැසකට මෙන් ම බසකට යටගියාවෙක් වෙයි. යටගියාව නම් ඉහත පවත යි හෙවත් යට ගිය තොරතුරු යි. ඉති + ඉහත් > ඉතිහත් > ඉතිහස් යනුවෙන් ද එ ම තතුව හැඳින්වේ. ඉතිහාසය යනු අපේ ඉතිහස් යන්නෙහි සංස්කෘත රූපය යි. ඉතිහාස යන මේ වදනේ නිරුත් අනුව බලන විට ආදි හෙළයන් යටගියාවක් ගැන සැලැකූ යම් යම් දෑ ලියා තැබූ පිරිසක් බව හැඟවෙයි. මෙ සේ වදන් අරුත් මතු කිරීමට බෙහෙවින් උදවු වන්නේ ඒ වදන විබෙදා දැක්වීම යි. එ හෙයින් වදනේ විබෙදුව (වාග් විග්‍රහය) එ වදනේ යටගියාව පමණක් නො ව එය වහර කළ ජන රැසේ සුළුමුල ද මතු කරයි.

එ නම්,

- (i) ළංකාව මහ දිවයිනක් ව පැවැති වග
- (ii) හෙළයන් ආදි ගොවියන් වූ වග
- (iii) හෙළයන් ආදි වෙදුන් වූ වග
- (iv) හෙළයන් ආදි නැවියන් වූ වග
- (v) හෙළයන් ආදි විදුදරන් (විද්‍යාධරයන්) වූ වග
- (vi) හෙළයන් ලොව පුරා ජනාවාස ඇති කළ පිරිසක් වූ වග
- (vii) හෙළයන් දඹදිව පුරා ගම් පිහිටැවූවන් වග
- (viii) ආදි නගර සැබියාව හෙළයන් අයත් වග
- (x) සිවු හෙළයන් සිංහළයන් වූ වග

ඇ සුළමුල යි.

හෙළ අවුරුදු පුරාණය

සිංහළ හා හින්දු අලුත් අවුරුද්ද යනුවෙන් මේ උලෙළ හඳුන්වාදීම අපේ ලික්කරුවන් විසින් ඇති කැරැණෙකි. මෙය අපේ පුවත්පත්කරුවෝ ද කෙරෙහි. අපේ දෙස්පලු නායකයෝ ද "සිංහළ හා හින්දු" යැ යි මහත් අබිරුචියෙකින් මෙන් සබා මැද දෙසති. ජාතික සමඟියටත් වඩා වැඩදායක අනෙක් අරමුණක් සිත යටු තබාගෙන ද යි නො දනුමහ.

කෙ සේ වුවත් 'හින්දු' යැ යි කී පමණින් දෙමල යැ යි ගැනීමට කිසි දු හේතුවක් නො පෙනේ. හින්දු යනු දෙමල දනන් ද ඇතුළත් සුවිසල් ජනමුළක් අදහන ආගම සඳහා පොදු නමක් හෙයින්.

රාවන, කුවේර ආදී හෙළයෝ ද හින්දුවෝ වූ හ. සිව ඇදහිය පිළිගත් හෙයින්. අප නිල විසින් බුදුනුවන් වීමට පෙර දෙවනපෑ කිස් නිරිඳ සිවයකු නුවූ හ යි කෙ සේ කියමු ද? එ රජු ගේ පියා සිව නමින් මැ වූවෙකි.

සිව ඇදහියේ මුල හෙළදිවේ වූ බවටත්, එය කුවේර රජු (ක්.පෙ. 2557 - 2509) විසින් උතුරු දඹදිවට ගෙන යන ලද බවටත් දෙස් රාමායණයෙන් මැ ලැබේ.

හින්දු දහමට අයත් වේදය හෙළ බසින් මුල දී ලියැවුණු බවටත් එය හෙළ බසින් මැ කතරගමැ සිව රජු විසින් ලියැවුණු බවටත් පසු කලැ, (ක්.පෙ. 6000 තරමේ දී), හෙළ බසින් වූ වේදය සකු බසට හැරවී දඹදිව දනන් අතරේ පුළුල් සේ පැතිරී ගිය බවටත් කරුණු ආදී හෙළ යටගියාවෙන් ලැබේ.

හින්දු යන නමෙහි නිරුක් ඇත්තේ ද හෙළ බසෙහි ය.

මන්ද, සිමන්ද, පළේසි මන්ද යනු මනු රජු නිසා හෙළදිව ලැබූ තව ද නම් වෙයි. මනුහු ගේ දුව මන්ද යි. (මනු + ද > මන්ද)

මනු දු මන්ද වන්නා සේ මුහුදු දිවයින යැ යන අරුතැති සිදු + දු > සින්දු වෙයි. සින්දු > හින්දු වෙයි. හින්දු > ඉන්දු වෙයි.

දඹදිවට ජම්බුද්වීප යැ යන නම ලබාදුන් හෙළයන් නිසා එ රට ඉන්දු දෙස වීම කවර ඇසිරියෙක් ද?

හින්දු වැ සිටැ බුදුනු වූ අපට අද හින්දු යනු අමුතූ යැ, බැහැරි යැ. සිව් රජු විසින් (ක්‍රි.පෙ. 10977 - 10903) කතරගමැ දී ලියැවුණු හින්දු දහම සමඟ මැ අප ගේ හෙළ රජ පවුලට අයත් සිව්, උමා, කඳ, ගණ, රුවන්මලී (වල්ලී අම්මා) යන ඇත්තන් ද දඹදිවේ දෙව්වරුන් කොටැ එ රටට පාවා දුන්නෙමු. කො තරම් වරදෙක් ද?

හෙළදිවේ මනු රජු ගේ අගනුවර වූ මන්නාරමට හරි මුදුනේ සිටැ හෙළයට ලඟ රැස් හෙළමින් ම අස්විද නැකැතින් හෙළදිව මතැ එ වේලාවේ සිටුනා හෙළ රැසින් හිරු නව ගමන් වටය අරඹන වෙසෙසි දවස සිංහල හා හින්දු අවුරුද්ද වූ වග දෑත් අපි දනිමු.

හෙළ අවුරුදු පුරාණය මනු රජ පුරාණය
(ක්‍රි.පෙ. 28200 -28146) තරම් මැ පැරැණි යැ.

සුර අසුර හටන

අදත් රුහුනේ හෙළ දරුවන් කෙළි පිටියෙහි ලා රැකගෙන එන කෙළි සෙල්ලම් කිහිපයෙකි. මුත්තන් හැංගුණු පරිදි දක්වෙන හැංගිමුත්තන්, කිත් තැන් (කීර්තිමත් පුඟුලන්) පැටි (කුඩා) කළ යුද උපායක් දක්වන පැටි කිත්තන්, සොළියා පිටින් ජය පෙරහරක් කළ සැටි පළ වන වොළේ පිට වොළේ ඇ මේ ඉපැරැණි හෙළ කෙළි පිළිබඳ දිගු විසිතුරෙක් දක්වෙයි, සැරයට¹ කොග්ගල ජයමහ වෙල්ලාල සූරීන් ලියූ දිගු පෙරවදනෙහි².

එහි එන සුරන් ගැහිල්ල, නම් කෙළියෙන් පිළිබිඹු වන්නේ සුර අසුර හටනෙහි (කි.පෙ. 3197) රණ බිමෙහි පැවැති හරඹයක් කෙළි බිමට හෙළ කොළුවන් හරවාගත් සැටි යි (සැරය 49 - 51 පිටු).

යාගයෙහි සතුන් බිලි දීම තහනම් කිරීමේ රාවන රජු ගේ නියෝගය රම් රවුළු හටනට අනියම් හේතුවක් වූ අයුරින් මැ සුර අසුර හටනට රවුර රාම රජු සුරයන් ගේ සිවු කුල තහනම් කළ නියෝග ද එ බඳු මැ හේතුවක් වූ බව මෙහි දක්වේ.

දඹදිව් බමුණන් ගේ ඊනියා කුල වාදයෙන් දඹදිව් ජන පිරිස් කො තෙක් අසහනයට පත් වුණා ද යන බව බුදු හිමියන් දවස ඇතැම් සිදුවීම්වලින් හා පන්සිය පනස් දාවෙහි එන මාතංග ජාතකයෙන් ද පැහැදිලි වේ. ඊනියා කුලවතුන් මැ මිසැ සෙස්සන් තපස් රැකීම පවා මරණීය දඬුවම ලබන වරදක් බව රාමායනයෙහි දැනුම් රාම රජු ගේ සිරිතින් ද පිළිබිඹු වේ.

එ දා දඹදිව් සමාජය රජ (ක්ෂත්‍රිය), බමුණු (බිරාහ්මණ), වෙළෙඳ (වෛශ්‍ය), සුදුරු (ශුද්‍ර) යැ යි හතර වර්ගයකට බෙදා තිබිණි. මේ බෙදුම අනුව සියල් සත් වගට නැති ව ම බැරි එක, පළමු එක, අහර, සපයන ගොවියා තුන් වැනි තතුයෙකුත් පහළට හෙළන ලදී. සිය නැණින් නවකම් දනවන සිල්පි කුල ද තැනක් නැති තතුවට බාල කැරිණි.

කවර රටෙකැ ජාතියෙකැ වුව ද වැඩුම සඳහා ගොවි, කම්කරු, වෙළෙඳ දනන් නැංවීම ඇවැසිකම යැ. ගොවි උපකරණ පමණක්

1. දළසළ කුමරුන් ගේ සැරය, පළ කැරුම උණවටුනේ හේළි පහරුව, 1943

2. සැරය 36 - 58 පිටු

නො වැ රණ අවි තැනුමෙහි ද වෙසෙසි නිමවුම් හැකියාවෙන් යුතු හෙළ කම්මල් සිප් කමෙහි මහිමය එ සේ මෙ සේ වුවත් නොවන බවට රුබේරු ගේ සටහනක් අනුවැ වර ලත් මැවිසුරු (ඉංජිනේරු) ඊලියන් ද සිල්වා ගේ මේ පැවැසුමෙන් ද පෙනේ.

"පර සතුරු උවදුරු වළකමින් රටේ නිදහස රැකගැනීම සඳහා සිංහළ රජදරුවන් හට යුද වදින්නට සිදු විණි.

"ඒ සඳහා වුවමනා කඩුව, සිරිය, හෙල්ල, පළිහ, ආදිය ද, වගාව සඳහා වුවමනා උදල්ල, නඟුල, කැත්ත, පොරොව ආදිය ද, ගමනාගමනය සඳහා වුවමනා ගැල්, කරත්ත ආදිය ද, නිතර නිතර සාදාගැනීම ඉතා වැදගත් විණි.

"එ වන් කටයුත්තට අදාළ සිප්ලකුව පුරුදු පුහුණු කළෝ පිය-පුතු පරපුරින් පරපුරට ඒ සිප් ලකුව (ටෙක්නොලොජි) රැකෙන්නට සැලැස්වෝ යි. ඒ අය වෙසෙසි ජන කොටසකට අයත් වෙති. උනට පැවැරී තිබුණේ දයෙහි රැක්ම සඳහා වෙසෙසි ආම්පන්න නවතම සිප්ලකු යොදා මවාදීම යි.

"නිම + කම් යන දෙ වදන නිමහම් යන වදන වන්නා සේ මැ, නව + කම් යන දෙ වදන නවහම් යන වදනට හැරෙයි.

"නව දැ, මැවීම, බිහි කිරීම යන අරුත් දෙන වදන නම් 'දනවයි' යන්න යි. තිසර සඳෙසෙහි දක්වෙන මෙ පැදිය එයට දෙස් දෙයි.

"යන එන දිගැසියන් ඇඳි සළ මිණි මෙවුල
ළිහිලුදු කෙරෙයි, නිල් වරලුදු මලිනවුල
ඩා බිදු ද දනවයි, ගමනුදු කෙරෙ අවුල
එ හෙයින් සලෙඵ් ගුණ ගති උග්ගල් බැවුල'

ඒ අනුවැ නව කම් මවන ඇත්තෝ 'නවහම් දනවන්නන්' ලෙසින් හැඳින්වුණු. කට වහර එය මට සිලිටු කෙළෙන් 'නවන්දන්නන්' ලෙසින් පළට ගියේ යි.

"ඔවුහු සමහරෙක් රජු යුදට යන විටැ යුදුවන් සමඟ මැ ගියෝ යැ. යුද අවි යුද පිටියේ දී ම පිළිසකර කැරැදීම ද, සුනිසි සේ රණ අවි මවා සාදාදීම ද ඔවුන් ගේ කාර්ය විණි.

"පරංගින් මෙ රටට එන විටැ ගිනි අවි ගැනැ හෝ වෙඩි බෙහෙත් ගැනැ හෝ හෙළයෝ නො දැනැ සිටියෝ යැ. එහෙත් පරංගින් අතැ තුබූ ඒ අවි යුද පිටියේ දී දුටු මකින්, එ වත් අවි මවාදීමේ හැකියාව නවත්දන්තයනට තිබිණි. එ හෙයින් පරංගි සිංහළ මහ හටන පටන් ගෙනැ නොබෝ කලෙකින් ගිනි අවි ගත් සිංහළ සෙබළුන් විසි දහසක් රජසිංහ රදාණෝ යුද බිමෙහි යෙදූ හ.

"එ තෙක් නො දැක, නො දැනැ සිටි අවි ඉතා කෙටි කලෙකින් සෑදූ වගත්, ගිනි අවි රැගත් සිංහළ සෙබළුන් විසි දහසක් යුදට එවූ වගත් පවසන්නේ සිංහළයා නො වෙයි; මෙහි දී යුද මෙහෙයැවූ පරංගි නිලදරයා මැ යි. ඒ නිලදරයා එ තෙකින් නො නැවැතී සිංහළ ගිනි අවි පරංගි ගිනි අවි ද අබිබවා සිටි වගත් පවසනවා.

"එ බඳු යැ, සිංහළ සිප්ලකුවේ විස්කම් දස්කම්."

(වරලත් ඉංජිනේරු ඊලියන් ද සිල්වා, පූජිත ජීවිත)

මුලින් මැ ගිනි අවි රණ බිමේ යෙදුවත් වීමේ තතුව ද හෙළයන් සතු බව රම් - රවුළු සටන අපට පවසයි. එහෙත් සුරාසුර හටත් අවදියේ ගිනි අවි මැවීමක් ගැන සඳහනෙක් නො පෙනේ. "ලක්ෂ්මී ස්කොස්තුහ පාරිජාතක සුරා ධන්වන්තරීශ්වන්ද්‍රිමා" යනුවෙන් ඇරැඹෙන එ මැ සතු සිලොවින් සංකේතවත් වන හැටියට නම් සුරාසුර හටන හෙළදිව රුවන් ගැරීමකට එ තෙරැ සතුරන් හට සැහෙන ඉඩ අවසරයක් ලබා දීමෙකි.

රාවන පුවත

මිසරයේ පාරාවෝ මෙන් රාවෝ හෙවත් රාවන යන නම ආදි හෙළ රජුන්ට පොදු නමක් වූ බවට දෙස් ලැබේ. රාවන සොහොවුරු විවිසන (විභීෂණ) නම පවා බාල භාරතය සහදේව රජු ගේ ලංකාවතරණය හා ඇඳා ඇත්තේ ද ලංකාවතාර සූත්‍රයෙහිත් රාජාවලියෙහිත් රාවන නම සඳහන් කොට ඇති පොදු අයුරිනි. රාජාවලිය දක්වන රාවන මරණය විජයාගමනයෙන් වසර 1844කට පෙර වී යැ යි යන පුවත තව මඳක් ඇතට යා යුතු වන්නේ ද මේ නිසා ය.

රාවන යුගය කි.පෙ. 2554 - 2517 අතර වූ සේ අප නිගමනය කෙළේ අසල් වැසි රටවල ඉපැරැණි යටිගියා පුවත්, අපේ රටේ වංසකතා වික්ති පුවත් ද ගෙන සසඳා බැලීමෙනි. මේ මිසරයේ සක-අප්-රා (කි.පෙ. 2520) චීනයේ වොහවු (කි.පෙ. 2577) අයෝධ්‍යාවේ දගරට (කි.පෙ. 2529) කාස්මිර් (උතුරු කුරු - කින්නර දෙ රටේ) කුවේර (කි.පෙ. 2554-) රාවන මහ රජුට සම-කැලි රජයු වෙති.

රාමායණ කතාවත් අප රටේ වංසකතා, සාහිත්‍ය, පබඳ, ආදියත් අනුව රාවන පුලත් පරපුරට අයත් ය. පුලස්ති නමින් රාමායණාදි පොත්හි සඳහන් වනුයේ මේ රාවන මුත්තණු පුලත් රජතුමා යි. පොලොන්නරුව තම නමින් ම හඳුන්වා එහි වෙසෙමින් ලක් රජය විවාළ පුලත් රජු ගේ පුත් විශ්‍රවස් (විස්වස්) ය. විශ්‍රවස් ගේ දෙටු පුත් වෛශ්‍රවණ (වෙසවුණු) නම් වී. රාවන විස්වස් රජු නිසා අන් බිසවක ලද පුතුන් අතරින් වැඩිමලා යි. හේ දෙටු සෝවුරා සතු ලක් රජය පැහැරගති. කුවේර රජ ද ලංකාව මුටු දී උතුරු දඹදිව් ගොස් එහි කුරු-කින්නර දෙ රට සිංහළ ජනාවාසයක් බවට පත් කෙළේ ය.

රාම-රාවන හටනට හේතුව සීතාහරණය බව රාමායණය දක්වයි. එහෙත් මෙ ම හටන ඇත්ත විසින් බලනවා නම් සිහසුන සඳහා විවිසන යුව රජු සිය සොහොවුරා හා කළ හටනක් ලෙස සැලැකිය හැකි ය. සීතාව ගේ පිරිසුදු බව ඔප්පු වීමෙන් පෙනෙනුයේ ද එය රාවන කෙරෙහි රැවියන් කලකිරවා සිය පසට වාසිය ලබාගැනීම සඳහා විවිසන යුව රජු ඇවැඩු ප්‍රබන්ධයක් සේ යැ.

රාවන රජුට විරුද්ධ නම් රැසක් වූ අතර 'රාවන' යන්න ද එ වැන්නෙකි. හිරු ගොක් යනු රා (හිරු) වන (පරපුර) යන්නෙහි

අරුත යි. දඹදිවේ ආරිය දනන් ගේ සතු බසේ නියරින් මේ සිංහළ රජු
නම රාවණ යැ යි ද, දෙමල නියරින් 'ඉරාවණන්' යැ යි ද ගනිති.

දසගිව්, දසහිස් යන විරුද මෙ රජුට පට බැඳුණේ ඔහුට දස
රටක් වෙනුවෙන් ඔවුහු දසයක් වූ නිසා යැ යි හෙළදිවේ පඬුවෝ
පවසති. තුන් ලොව දිනූ තැනැත්තා යැ ය අරුත් ඇති 'තුන් ලෝ ජිත්'
යනු ද තව පට බැඳී නමෙකි. මේ කියන තුන් ලොව නමින් මහ දිව්
තුනක් හෝ මහා ජාතීන් තුනක් හෝ ගත හැකි ය. ඔහු විසින් දඹදිවේ
නාග, දේව, පිශාව යන මහ ජාතීහු යටත් කරනු ලැබූ හ.

තව ද දස රාවන කෙනකුන් ගැන ද සඳහන් වෙයි. ඔහු නම්
රාජාදිරාවන, විරුරාවන, කිරරාවන, රණරාවන, සිරිරාවන, කරුරාවන,
පුත්තරාවන, මත්තරාවන, දික්රාවන යන මොහු ය.

රාවන යුගයේ දඬුමොනරය නමින් හැඳින්වුණේ ගුවන් නැව්
වෙසෙසෙකි. රාමායණය 'පුෂ්පක' නමින් මෙය හඳුන්වයි. කෙල්
ආදී බල වේගයක් නැති ව වුවත් හුළං පෙත්තක් මඟින් මිනිසකු
නොබෝ දා ඉංගිරිසි ඕඩය හරහා පියා හැඹිමෙන් ද ඔප්පු වනුයේ
රාවන යුගය බඳු විදු යුගයෙක ගුවන් නැවක් නිපැයීම අසිරියක් නොවන
බව යි. වායුවෙක මඟින් ගුවන් ගමන් ගත් රිය හෙයින් රාවන දඬුමොනරය
වාරිය යන නම ද ඒ වාරිය නැවැත්වූ, තැන් වාරිය පොළ නම් වූ බව ද
සැලැකියැ හැකි යැ.

වෙදකු ද හැටියෙන් ද රාවන සතු වනුයේ ඉහළ තැනෙකි. ඔහු
ගේ නමින් අද ද ඇති වෙද පොත් සතෙක් වෙයි. එ නම් නාචි පරික්ෂා,
අර්ක ප්‍රකාශය, රසරත්නාකරය, උඩ්චිස විකිත්සා, ඔඩ්චිස විකිත්සා,
කුමාර තත්ත්වය, වටිකා ප්‍රකරණය යන පොත් ය. මුලින් හෙළ බසින්
ලියැවුණු මේ පොත් පසු කලෙක සතු බසට හැරවුණ බව විද්වත්
කුමරතුඟු මුනිදස්සු පවසත්. දේවිය ගේ දොළදුක සන්සිඳුවීම සඳහා
වෙද පොතක් ලිවීමෙන් ද, යාගයේ බිලි පුද වැළැක්වීමෙන් ද රාවන
සත්ත්ව කරුණාව හෙළි වෙයි. හටතෙහි තුවාල ලද සතුරු නායක (රාම,
ලක්ෂ්මන) දෙ පළට සිය'කින් මැ පිළියම් කොට සුව පත් කිරීමෙන්
රාවන රජු දක්වූ උදාර ගුණයට සම නිදසුනක් මිනිස් ඉතිහාසයේ
මෙ තෙක් ලැබී නැත්තේ යි.

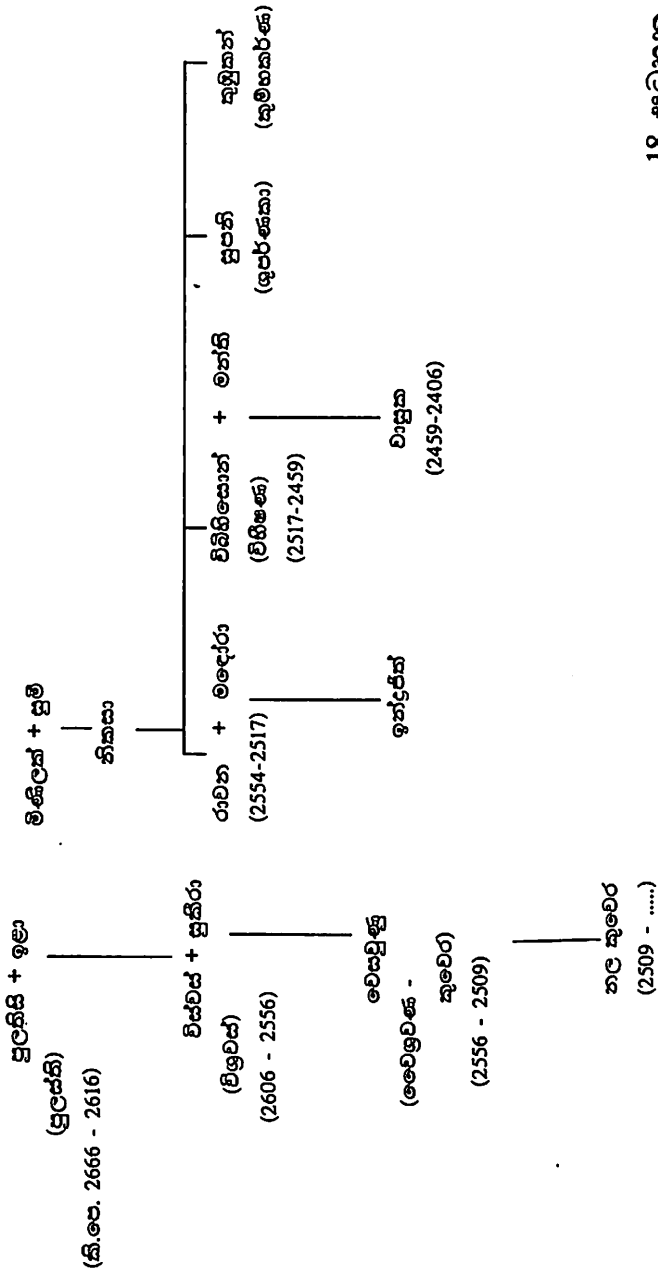
'රාවන රාග' නමින් කාලයක් ද 'රාවන විණා' නමින් විණා
වෙසෙසක් ද ඔහු නිපැදූවූ වගක් දඹදිව් ඇදුරෝ ම පවසති. රාවන නමින්

ඇති 'ශිවතාණ්ඩුව ස්තෝත්‍රය' දක්වනුයේ ඔහු ඉහළ ම ගී පබ්භවකු වූ බව යි. වෙස් කෙළිය (දාම් පෙත) ද රාවන ගේ නිපැදවීමෙකි.

රාවන ගේ අගනුවර වූ ලංකා පුරයත් රටෙන් වැඩි හරියකුත් මුදු බත් වී ඇති බව රාජාවලිය, සද්ධර්මාලංකාරය හා විත්ති පොත් පවසයි. මෙ කියන රාවන යුගයෙහි වූ ගිලුම ලංකා මහ ගිලුම්වලින් දෙ වැන්න යි. පළමු වැන්න තාරක යුගයේ ද (කි.පෙ. 110 සි.ව.) තෙ වැන්න කැලණි තිස් යුගයේ ද (කි.පෙ. 2 සි.ව.) වූ බව පැවැසෙයි.

කෙ සේ වුව ද රාවන යුගයේ ලංකාව අද මෙන් කිහිප ගුණයක් ලොකු රටක් ව පැවැති බව නම් නිසැක ය. මුහුදු පත්ලේ සැඟැවී ඇති රාවන ලංකාව ජර්මන් ජාතික ක්ලිමාන් විරෝය් නගරය මතු කළාක් මෙන් කිසි යම් දිනෙක කිසි යම් විද්වතකු මතු කරනු නිසැක ය.

රාජාදිරුවා රජ පෙළපත

දඹදිවට ද ජාතිරැණු හෙළ ගම් නම් රටාව

ඉන්දීය පුරාවිද්‍යාඥයකු වන ආචාර්ය සංකාලියා රාවන ළංකාවක් ඔරිස්සාවේ මහා නදියට තෙල් නදිය එක් වන පෙදෙසේ වූ බවක් වරක් පැවැසී ය. එහි වෙසෙන 'ගොණ්ඩා' සහ 'කොරකා' වර්ගයේ මිනිසුන් රාම නො ව රාවන දේවත්වයෙන් පිදීම ඔහු සිය මතයට දෙස් කොටැ දක්වා තිබිණි. එහි ඇති ළංකා ගම්, සිංහළ ගම් නම් රටාව ඔරිස්සාවේ ද පැවැතුණු බවට හොඳ නිදසුනෙකි. සිල්වත් ලෙව් පඬිතුමා පවසන ලෙසට ඉන්දියාවේ බටහිර වෙරළින් මුහුදු දක්නා ගෝදාවාරි ගං මෝදර පිහිටි දිව් යන සිංහළ වදනින් හැඳින්වෙන දූපතක් ළංකාවෙකි.

එ ම වෙරළෙහි එ ම දූවට දකුණෙන්, බොම්බාය අයත් දිවයිනේ දකුණු බොක්ක අදත් හැඳින්වෙන්නේ සිංහළයෙන් තොටමුණ හෙවත් වරාය යන තේරුම ඇති කොළොබ යන නමිනි. දඹදිවේ පිහිටි නාග ළංකා, පූත ළංකා ආදී තව ළංකා කිහිපයක් ගැන ඉවුණින් බර්නොස් පළ කළ ලිපියෙක් ද මෙ ම සඟරාවේ කලින් පළ වී තිබිණි.

දකුණු දඹදිවේ ද ළංකා නමින් පවුන් ගම් වූ බව ටොලමි ගේ සිතියමෙන් දැක්වේ.

දඹදිවේ ඇතැම් ගම් නම් (නිල් ගිරි, සක්පුර, ගිරිනාර් ඇ) ලකුණු දක්වන්නේ ද ඒවා නම් කළ දනන් හෙළ බස වැහැරැවූ ජන පිරිසක් වූ බව යි. නිල්, සක්, නා යන වදන් වුවත්, ආර්ය ගොන්තෙහි ගැනෙන දඹදිව් බස්හි ලැබෙනුයේ නීල, සක්ත්ව, නායක යන හැටියට ය. ඇත්තට ම නිල් සත් නාර් යන වදනහි මුල් ඇත්තේ හෙළ බසෙහි ය. හෙළ මුලින් ම පැන නැඟී සේ සැක කළ හැකි තරමට ම දඹදිවේ ගම් නම් රටාව ද අපට අසල් යැ. දකුණු දඹදිවේ ඇතැම් ගම් නම් යාපා පටුනේ ගම් නම් මෙන් පසු කලෙක මුහුණුවර පෙරැළුණු හෙළ වදන් බව ද පැහැදිළි වේ. පහත දක්වෙනුයේ දඹදිවේ දිස්ත්‍රික්ක කිහිපයෙක ගම් නම් හා ඒ නම් සුළු සැකැසීමෙකින් මතු වන සිංහළ මුහුණුවර යි.

ආර්කොට් දිස්ත්‍රික්කය

පුප්කුලම් (පුකුලම්) සිරුවත්තුරු (සිරිවත්තුරුව) සිවපුරම් (සිවපුර) ශ්‍රී පාද නල්ලූර් (සිරි පාද නල්ලූරුව) ඌරින්ගානි (ඌරන්ගනි) යාල් (යාල) ඉලම්ගලම් (හෙළ මංගල) මානූර් (මා නුවර)

පට්ටනම් (පටුන) සිරුවාඩි (සිරිවාඩිය) උරල් (උරල) උරනි (උරනිය)
අරලි (අරලිය) නගර් (නගර)

බෙලරි දිස්ත්‍රික්කය

බෙලගල්ල (බලගල්ල) බේම්පල්ල (බුම්පල්ල) එන්දපල්ල
(ඇන්දපල්ල) ගනේකල්ල (ගණේගල්ල) ගවුඩගල්ල (ගවුඩගල) ගුඩිකල්ල
(කුඩගල) මන්දිරි (මැදිරිගිරිය) පර්වතපුරම් (පර්වතපුරය) සාතනුරු
(සාතානුවර) කප්පගල්ල (කප්පාගල) කෝනුරු (කෝනුරුව) කුරු ගෝඩු
(කුරුගොඩ) සත්තුර් (සත්තුරුව) අමරාවතී (අමරාවතිය) කෝඩාල්
(ගොඩැල්ල)

චිංගල්පුට් දිස්ත්‍රික්කය

අගාරම් (අගාර) අත්තුර් (අත්තුරුව) චිංගල්පුට් (සිංහළ පෙදෙස)
දක්ෂිණාවර්ති (දක්ෂිණාවර්තය) ඉලලුර් (හෙළලුරුව) කල්වායි (ගල්වාය)
තෙරුම්බුර් (තෙරුඹුර) පුල්ලේරි (පුල්ලේරිය) විලාගම් (විලාගම)
ගෝවින්දවාඩි (ගෝවින්දවාඩිය) ඉළනගර් (හෙළ නගර) ඉලුප්පයිපත්තු
(ඉලුප්පාපත්තුව)

ගංකුර් දිස්ත්‍රික්කය

බාපත්ල (බාපත්ල) දේවරාපල්ල (දේවරාපල්ල) ඉනගල්ල
(ඉනගල්ල) වල්ලුරු (වල්ලුරුව) ගාරපාඩු (ගරාපාඩුව) ගංකුර් (ගංකුරේ)
ලේ මල්ලෙපාඩු (ලේමල්ලෙපාඩුව) කුරගල්ල (කුරගල) රාවෙල (රාවෙල)
තෙල්ලුරු (තෙල්ලුරුව) උන්නව (උන්නව) ලක්කවරම් (ළංකාවරම)
තෝට්පල්ලේ (තොට්පල්ල) අත්තතෝට් (අත්තොට්)

කනරා දිස්ත්‍රික්කය

දේවල්කුන්ඩ (දේවාලකන්ද) කේර්ගාල් (කැරගල)
නාගොඩි (නාගොඩ) අන්දාර (අදර) මාල (මාල) නාරවි (නාරාවිය) නාවර
(නාවර) පල්ලි (පල්ලිය) බෙල්ලුරු (බෙල්ලුරුව) පාඩි (පාඩුව) තලේකල
(තලේගල) කන්දාවර (කදවර) කින්නියා (කින්නියාව) මුද්ද (මුද) තුන්බේ
(තුම්පේ)

කිස්තා දිස්ත්‍රික්කය

ළංකා පල්ලි (ළංකා පල්ලිය) ළංකා පල්ලි ළංකා (ළංකා පල්ලි ළංකාව) ළංකා ළකළ කුන්ත (ළංකා ළකළ කුන්තය) ගෝසාල (ගෝසාල) කොත්තුරු (කොත්තුරුව) තෙන්නේරු (සෙන්තේරුව) තෝලුකෝඩු (තොලුගොඩ) පාලන්කිපාඩු (පාලම්පාඩුව) පිත්තල් ළංකා (පිදිතලළංකා) බෝලපාඩු (බෝලපාඩුව) එළකපාඩු (එළකපාඩුව) චෙන්නුරු (සෙන්තුරුව) උරුවි (උරුවිය) විත්තේල (සිත්තල)

කර්නූල් දිස්ත්‍රික්කය

එරගොඩ (එරගොඩ) බෙලගල් (බෙලගල) දේවමඩ (දේවමඩ) කුරුව (කුරුව) ලද්දහිරි (ලද්දහිරිය) නයකල්ල (නායගල්ල) එල්ලපුර (හෙළපුර) මල්යාල (මල්යාල) මොරවකොන්ඩ (මොරවකන්ද) වෙල්ලාල (වෙල්ලාල) වෙලගොඩු (වෙලගොඩ) වජ්‍රහිරි (වජ්‍රහිරිය) මිත්තාල (මිත්තාල) කානාල (කානාල) අලවාල (අලවාල) අඩවිලාගම් (අඩවිලාගම) කලක්තුර (කලක්තුරුව) කම්බලන් බත්තු (කම්බලපත්තුව) කරණව (කරණව) කුරුම්බුර් (කුරුඹුරු) මහබලිපුරම් (මහබලිපුරම) මානාමඩු (මානාමඩුව) පලාවෙල (පලාවෙල) පුත්තුර (පුත්තුරුව) ඉරිවායි (ඉරිවාය) කුරුවාඩි (කුරුවාඩිය) සෙන්තේරු (සෙන්තේරුව) මුත්තාකුලම් (මොත්තාකුලම) උනාමලෙයි (උනාමලේ) අගාරම් (අගාරම) අරණ (අරණ) වෙංගල්වාකංචිගෙයි (සිංහළ වැකන්ද ගේ) එළවුර් (හෙළ උහුව) එල්ලපුර (හෙළපුර) ඉරුගලම් (ඉරුගලම) කරන්ඞිඩෙයි (කැරන්ඞිඩිය) කොට්ටික්කාඩු (කොට්ටිකඩුව) මාන්කොඩු (මාන්ගොඩ) පොන්නේරි(පුන්නේරිය) සෙන්තේරි (සෙන්තේරිය) සිරනයි (සිරන) සිංහිලිකුප්පම් (සිංහළකුප්පම) උරුපෙත්තෙයි (උරුපෙත්ත)

විත්තුර් දිස්ත්‍රික්කය

ආරේ පල්ලේ (ආරේපල්ල) බලපල්ලේ (බලපල්ල) අත්තුරු (අත්තුරුව) බෙරුපල්ලෙ (බෙරුපල්ල) එළන්කිවාරිපල්ලේ (ළංකාවාරිපල්ල) අම්මානේරි (අම්මානේරිය) ගොරපාඩු (ගොරපාඩුව) නාගපත්ල (නාගපත්ල) මලේපාඩු (මලේපාඩුව) කුරුවාකුන්නේරි (කුරුවාකුන්නේරිය) යාලකල්ලු (යාලගල) කන්දුරු (කදුර) ලද්දිගම් (ලද්දිගම) දේවාලම්පෙත (දේවාලම්පෙත) පුදිපත්ල (පුදපත්ල) සිංගෙලිපාදෙ (සිංහළ පාදය) වදකල් (වදගල) එළපුර් (එළපුර) කොක්පුර් (කොක්පුර) කල්පත්තෙ (ගල්පත්ත)

කොයිම්බතුර් දිස්ත්‍රික්කය

අක්කරෙයි සෙන්ගප්පල්ලි (අක්කර සිංහ පල්ලිය) මුදුතුරෙයි (මුදුතුරේ) නෙල්ලිත්තුරේ (නෙල්ලිතුරේ) චෙල්ලම්බෙයි (චාල්ලම්බ) කාගම් (කාගම) කල්ලාකුලම් (ගල්ලාකුලම) කොල්ලන් කෝවිල් (කොල්ලන්කෝවිල) සිවගිරි (සිවගිරිය) ඉරුගාලූර් (ඉරුගල්ලූරුව) මල්ලන්කුලි (මල්ලන්කුලිය) නල්ලූර් (නල්ලූරුව)

වුද්දප්පා දිස්ත්‍රික්කය

අක්කම්පේත (අකම්පෙන) බද්චේල් (බතචෙල) එල්ලපල්ලෙ (භෙළපල්ල) ගංගායපල්ල (ගංගාවපල්ල) කොට්ටපල්ලෙ (කොට්ටපල්ල) මුදුමාල (මුදුමාල) කේල්ලපාඩු (කෙල්ලපාඩුව) වීරපල්ල (වීරපල්ල) තුඩුමලදින්තෙයි (තුඩමලදින්ත) දම්මනපල්ලෙ (දම්නපල්ල) දෙවිගුඩි (දෙවිගොඩ) චේමුල (චේමුල) පලගිරි (පලගිරිය)

ගංජම් දිස්ත්‍රික්කය

බාදුලා (බාදුලාව) බහදාගුඩ (බාදාගොඩ) බාහුකපොල්ලි (බාහුකපොල්ල) බෙල්ගම් (චෙල්ගම) සෙලගම් (සෙල්ගම) බුදුක (බුදුක) සිරිපුරෝ (සිරිපුර) සිංගිපුරෝ (සිංහපුර) බහුල්ගම් (බහුල්ගම) හින්දොළ (හිදොල) හිංදොල්පොළ (හිදෙල්පොළ) නදගම් (නදගම) බෝගොඩ (බෝගොඩ) බොදෝගම් (බොදෝගම) තම්චේරි (තම්චේරිය)

මදුර දිස්ත්‍රික්කය

අලගපට්ටි (අලගුපට්ටිය) අම්බත්තුරෙයි (අඹතුරේ) පුතිපුරම් (බෝදිපුර) සිත්තුර් (සිත්තුරුව) කෝඩල්වාචි (ගොඩැලිවැව) කෝම්බෙයි (කෝම්පෙ) කුම්බූර් (කුඹුර) ලන්දක්කට්ටෙයි (ලන්දෙකට්ට) නල්ලූර් (නල්ලූරුව) පුත්තුර් (පුත්තුරුව) සක්කිලියාකොඩෙයි (සක්කිලියාගොඩ) සිංගාරක්කෝට්ටෙයි (සිංගාර කෝට්ටේ) සිරන්කඩු (සිරන්කඩුව) සිරිමලෙයි (සිරිමලේ) තමරෙයික්කුලම් (තඹරක්කුලම) තෝනිමලෙයි (තෝනිමලේ) වඩුගම්පාඩි (වඩුගම්වාඩිය) විරුක්කල් (වීරගල) වඩකාඩු (වටකඩුව) විල්පක්කි (විල්පත්තුව) අයිලාන්ගුඩි (අයිලන්ගොඩ) අත්තිකුලම් (ඇත්කුලම) බුදක්කුඩි (බුතගොඩ) ඉච්චන්තේරි (ඉත්තන්තේරිය) නෙඩුන්කුලම් (නැදුන්කුලම) කල්කුලම් (ගල්කුලම) පෙරුම්ගුඩි (පෙරුම්ගොඩ) පුනරි (පුනරුව) පුවක්කුඩි

(ප්‍රවක්ශොධ) සක්කුඨි (සක්ශොධ) මාන්කුලම් (මාන්කුලම) තත්තනේරි (තත්තනේරිය) තෝඩනේරි (තෝඩනේරිය) වාකුලම් (වාකුලම) වරගනේරි (වරකනේරිය) විලින්ගුඨි (විලාන්ශොධ) කම්බුර් (කුඹුර) සෙන්දුරෙයි (සෙන්තුරේ) කල්ලනෙයි (ගල්ලෙන) තන්ඩලෙයි (තන්ඩල) අක්කරෙයිපත්ති (අක්කරපත්තුව) කෝම්බෙයිපත්ති (කොහොඹ පත්තුව) මන්ධාවාඨි (මන්දාවාඨිය) පලනි (පලනිය) අගමලෙයි (අගමලේ) කොක්කුලම් (කොක්කුලම) මෝදගම් (මෝදගම) මරුදන්කුඨි (මරුදන්ශොධ) තාරකා කුඨි (තාරකාශොධ)

මලධාර් දිස්ත්‍රික්කය

එළක්කුර් (හෙළකුරේ) පළාලි (බෙල්ල) කච්චේරි (කක්සේරිය) කත්තන්කර (කත්තන්කරය) කසව (කසව) කොඩල් (ගොඩැල්ල) චේරුවාඨි (සේරුවාඨිය) කාරස්සේරි (කාරසේරිය) එරිමල (ඉරුමල) තමරස්සේරි (තමරසේරිය) කුරුවේලි (කුරුවෙල) මාම්බ (මාම්ප) පලේරි (පලේරිය) එළයාචුර් (හෙළයාචුර) කොට්ටිල (කොට්ටිල) ඉරිතාව (ඉරිතාව) මදක්කර (මැදකරය) ඉරිචේරි (ඉරිචේරිය) පරික්කුලම් (පරකුලම) එක්කිකුලම් (ඇක්කුලම) චෙල්ලෝර (චෙල්ලෝර) එරුවක්කි (එරුවක්ක) කෝචුර් (ගෝචුර) කල්ලායි (ගල්ලාය) නිර්චේලි (නිරචෙල) මනක්කන (මනක්කන) මුරින්ගෝඨි (මුරුන්ගොඨ) එලක්කුලි (හෙළකුලිය) කොට්ටපල්ලි (කොට්ටල්ලිය) අප්පළ (අක්පළ) උරගම් (උරගම)

තෙල්ලෝර් දිස්ත්‍රික්කය

බණ්ඩාරුපල්ලෙ (බණ්ඩාරපල්ල) බක්කුලපල්ලෙ (බක්කුලපල්ල) බක්කුලපල්ලෙපාඩු (බක්කුලපල්ලෙපාඩුව) එනමඩල (එනමඩල) කලුයායි (කලුයාය) කොට්ටපේන (කොට්ටපෙන) නාගුලපාඩු (නාගුලපාඩුව) නාරම්පේන (නාරම්පෙන) නාචුරු (නාචුරුව) පෙරමන (පෙරමුණ) පසුපුගල්ල (පසුපුගල්ල) මරෙල්ල (මාරැල්ල) චේමුල (චේමුල) කංගොල්ල (කංගල්ල) වාකඩ (වාකඩ) ලක්කාපල්ල (ලක්කාපල්ල) දම්පුර (දම්පුර)

නිල්ගිරි දිස්ත්‍රික්කය

අරක්කෝඩු (අරක්කෝඩ) හුලිකල් (හුළුගල) කෝකෝඩු (කෝකෝඩ) කෝනක්කරෙයි (කෝනක්කරය) කෝටගිරි (කොටගිරිය) උබතලෙයි (උපතලය) දේවාල (දේවාල) එරුමාඩු (හිරුමඩුව) මුදුමලෙයි (මුතුමලය) නෙල්ලියාලම් (නෙල්ලියාල) පාදන්තර (පාදන්තර) මසිනිගුඩි (මසිනගොඩ) තුනේරි (තුනේරිය)

රම්නාද් දිස්ත්‍රික්කය

අල්ලිකුලම් (අලිකුලම) අම්බන්තේරි (අඹනේරිය) එළුවානි (හෙළුවාන) ඉලප්පෙයි කුලම් (ඉලුප්පාකුලම) නාරික්කුඩි (නාරිගොඩ) කල්කුලම් (ගල්කුලම) කම්පිලි (ගම්පළ) කත්තක්කුඩි (කත්තනගොඩ) මුත්තන්තේරි (මුත්තන්තේරිය) සිංහනාපුරම් (සිංහනාපුර) කුඩවේලි (කුඩාවෙල) නෙල්ලූර් (නෙල්ලූරුව) සේකුකල් (සේකුගල) මලල් (මලල) කල්උරනි (ගල්උරනිය)

සාලෙම් දිස්ත්‍රික්කය

අත්තූර් (ඇත්තූරුව) කොට්ටනාඩි (කොට්ටනාඩුව) ලොද්දිවාඩි (ලක්දිව්වාඩිය) එල්ගිරි (ඇල්ගිරිය) පලකෝඩු (පලගොඩ) තඩන්ගම් (තඩන්ගම) මුත්තූර් (මුත්තූරුව) නල්ලූර් (නල්ලූරුව) අගලකෝට්ටෙයි (අගලකෝට්ටේ) උරිගම (උරිගම) බලෙයිකුලි (බල්ලේකුලිය) නෙදුන්ගල් (නැදුන්ගල) සිංගල්පට්ටි (සිංහලපත්තුව) සිංගලන්කොම්බෙයි (සිංහලගුම්බය)

තංචේර් දිස්ත්‍රික්කය

ආලන්ගුඩි (ආලන්ගොඩ) අන්දකුඩි (අඳගොඩ) අත්තානි (අත්තානිය) වෙට්ටුකාඩු (වෙට්ටිකඩුව) ඉලන්ගුඩි (හෙළංගොඩ) ඉරුක්කල්කෝට්ටෙයි (ඉරුගල්කෝට්ටේ) ඉරුමුලෙයි (ඉරුමුල) කොට්ටන්ගුඩි (කොට්ටන්ගොඩ) මන්නාර්ගුඩි (මන්නාර්ගොඩ) තිත්තගුඩි (තිත්තගොඩ) කොල්ලන්කරෙයි (කොල්ලන්කරය) වෙල්ලූර් (වෙල්ලූරුව) අක්කරෙයිකෝට්ටගම් (අක්කර කොටුගම)

තින්තවේලි දිස්ත්‍රික්කය

කොලුමඩෙයි (ගොලුමඩ) සෙන්කුලම (සෙන්කුලම) ආලම්පත්ති (ආලම්පත්ති) තෙවුන්කුලම් (නැදුන්කුලම) සෙන්ගල්පාදෙයි (සිංහලපදය) එරුවාඩි (ඉරුවාඩිය) කරන්දනේරි (කරදනේරිය) පද්මනේරි (පද්මනේරිය) සිංගනේරි (සිංහනේරිය) පෝයිගෙයි (පෝය ගෙය) කල්වායි (ගල්වාය) වඩුගම්පත්ති (වඩුගම්පත්තුව) සංගනප්පේරි (සංගනපේරිය) පත්තමඩෙයි (පත්තමඩ) ආරියප්පේරි (ආරියපේරිය) කුප්පාකුඩි (කුප්පාගොඩ) පාලාමඩෙයි (පහළමඩ) විලාගම් (විලාගම)

ක්‍රිෂ්ණපොලි දිස්ත්‍රික්කය

එල්ලකාඩු (ඇළකඩුව) ඉරන්වාන්කුඩි (ඉරන්වානගොඩ) සුල්ලන්ගුඩි (සුල්ලන්ගොඩ) තන්ඩලෙයි (තන්ඩල) නාගවේලි (නාග වෙල) පුලාන්ගුඩි (බුලාන්ගොඩ) අරනාරෙයි (අරනාර) තිරුවායි (හිරුවායි) ඉත්තේරි (ඉත්තේරිය) තෙන්නිලෙයි (සෙන්නිල) වාන්කල් (වාන්ගල) කල්ලෙයි (ගල්ල) කල්ලප්පල්ලි (ගල්පල්ලිය) නවගුඩි (නවගොඩ) සෙන්ගල් (සෙන්ගල) සිගම්පට්ටි (සිගම්පට්ටිය) වරවන (වරවන) සිරිගුඩි (සිරිගොඩ) කොම්මෙයි (කොහොඹ) නෙයිවේලි (නයිවල) කුරුවාඩි (කුරුවාඩිය)

විසාභාපට්ඨ දිස්ත්‍රික්කය (විසාකපට්ටන දිස්ත්‍රික්කය)

ඉරුවාඩි (ඉරුවාඩිය) රේගුලපාඩු (රේගුලපාඩුව) නාගුලාපල්ලෙයි (නාගුලපල්ල) බිම්ලිපට්ඨ (බිම්ලිපට්ටන) එරුකොණ්ඩ (ඉරුකන්ද) ගොවිපේක (ගොවිපෙක) අම්පවිල්ල (අම්පෙවිල) ගලාවිල්ලි (ගලාවිල) කාගම් (කාගම) නන්දිගාම් (නන්දිගම) කෝට්පල්ලෙයි (කෝට්පල්ල) පාල්කොන්ඩ (පාල්කන්ද) වඩම (වඩම) බෙල්ගාම් (බෙල්ගම) කුනේරු (කුනේරුව) පුත්තුරු (පුත්තුරුව) පුරාරිගුඩි (පුරාරිගොඩ) උත්තරවිල්ලි (උත්තරවිල) අනුකුරු (අනුකුරුව) තරව (තරව) බන්දන (බන්දන) බංඩගාම් (බෙඩාගම) බොරිගුඩි (බොරිගොඩ) දෙප්පගුඩි (දෙපාගොඩ) හුරුගුඩි (හුරුගොඩ) ජම්බුගුඩි (ජම්බුගොඩ) මරාගුඩි (මරාගොඩ) පත්තාන්ගුඩි (පතාන්ගොඩ) කණ්ඩුලපාඩු (කණ්ඩුලපාඩුව) ගුනාකල්ලු (ගෝනාගල) නාරිගම් (නාරිගම) දෙබරගුඩි (දෙබරගොඩ) කඩුඩෙල්ල (කඩුඩල්ල)

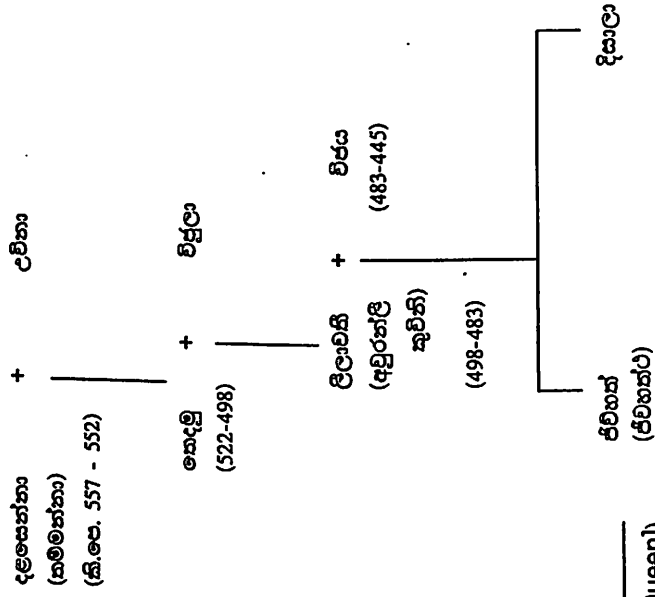
ගෝදාවරි දිස්ත්‍රික්කය (නැගෙනහිර)

අල්ලවරම් (අැල්ලවරම) අමලාපුරම් (අමලාපුර) අයිනවිල්ලි (අයිනවිල) බණ්ඩාරුලංකා (බණ්ඩාරලංකාව) විත්තනලංකා (විත්තනලංකාව) විත්තනපල්ලෙලංකා (විත්තනපල්ලෙලංකා) දේවරපල්ලෙ (දේවරපල්ල) එදුරුලංකා (අදුරුලංකාව) ගාඩිලංකා (ගාඩිලංකාව) ගෝඩිලංකා (ගොඩිලංකාව) ගෝපායලංකා (ගෝපායලංකාව) කෝමාරගිරි (කුමාරගිරිය) කොට්ටල්ලංකා (කොට්ටල්ලංකාව) කොට්ටපල්ලෙ (කොට්ටපල්ල) මාගාම් (මාගම) ථානේලංකා (තානේලංකාව) තූර්පුලංකා (තුරුපුලංකාව) වක්කලංකා (වකලංකාව) බෝදුනුරු (බෝදිනුරුව) දම්මපේත (දම්පෙත) එරම්පෙත (එරම්පෙත) ගොල්ලගුඩෙම් (ගොල්ලගොඩම) කල්ලේරු (ගල්ලේරුව) ලක්කාවරම් (ළක්කාවර) ලේල්ලවාය (ලෙල්ලවාය) නදිකුඩි (නදිගොඩ) නන්දිගාම (නන්දිගම) සරිවෙල (සරිවෙල) සෝමනමල්ලු (සෝමනමලුව) කුම්මලම (කුම්මලම) දේමුදුලංකා (දෙමුදුලංකා) දොනලංකා (දොනලංකා) ඉක්තලපාඩු (ඉක්තලපාඩුව) ජාජිලංකා (ජාජිලංකාව) මඩුපල්ලෙ (මඩුපල්ලි) නාගල්ලපල්ලෙ (නාගල්ලපල්ල) තුලක (තුලක) පෙද්දාලංකා (පෙද්දාලංකා) උසිරිකලංකා (උසිරිකලංකාව) වලසපාඩු (වලස්පාඩුව) කෝලංකා (කෝලංකාව) කොංගෝඩු (කෝංගොඩ) කරප (කරප) වාකඩ (වැකඩ) අනන්තගිරි (අනන්තගිරිය)

ගෝදාවරි දිස්ත්‍රික්කය (බටහිර)

කාල්ල (ගාල්ල) මෝගල්ලු (මෝගල්ල) වෙල්ලකුරේ (වැල්ලකුරේ) ආගදාල්ලංකා (අගදාලංකා) අල්ලිවිඩු (අලිවිදිය) ගුඩිවාගලංකා (ගොඩවකලංකා) කෝමතිලංකා (කෝමතිලංකාව) මානුරු (මානුරුව) නාගුලපල්ලෙ (නාගුලපල්ල) එල්ලෝර් (හෙළඌරුව) නදීපල්ලෙ (නදීපල්ල) ප්‍රතිකෝලංකා (ප්‍රතිකෝලංකා) රාළුළකුත්ත (රවුළකුත්ත) කන්දරවිල්ල (කදරවිල) වල්ලූරු (වල්ලූරු) එරම්පේත (එරම්පෙත) ප්‍රක්කිලංකා (ප්‍රක්කිලංකාව) පෝලමුරු (පෝලමුරේ) වදලි (වදල) මාමුදුරු (මහමුදුරුව) කන්දවිල්ලු (කන්දෙවිල) දූව (දූව) වාකපල්ල (වාකපල්ල) රාවිපාඩු (රාවිපාඩුව) කෝනාල (කෝනාල) වෙලගපාඩු (වෙලගපාඩුව)

තුච්ඡි පෙළපත

1. කු + චිති (පොළොව විඳින්නිය, [Queen])

සිංහල නම

මහාවංසය පවසන ලෙසට මුල් ම සිංහලයා (සිංහබා) ගේ උපත වූයේ කිරිසන් - මිනිස් සහවාසයෙකිනි.¹ මෙ වැන්නක් විය හැකි ද?

සිංහබා සිංහයා මැරූ හෙයින් ඔහුත් ඔහු හා සැබැඳි හැම දෙනාත් සිංහල වූයේ ල.² එ සේ නම් සිංහයන් මැරූ දඹදිවේ සෙස්සනුත් ඔවුන් ගේ පරම්පරාත් සිංහල නුවූයේ ඇයි?

වංසකතාවේ හැටියට මුල් ම සිංහලයා වූ සිංහබාහු තැනූ නගරය සිංහල පුරය නො වී සිංහ පුරය වූයේ ඇයි? මෙයින් හැඟෙනුයේ ඔහු ගේ පෙළපත සිංහල නො ව ගුරුටි 'සින්ග්' යන්න නො වේ ද?

සිංහබා රජුට පුත්තු ම තිස් දෙ දෙනෙකි. මේ හැම දෙන ම මහාවංස කතාව අනුව සිංහලයෝ ය. ඔවුන් ගෙන් එකකු ගෙන් - එ නම් විජය කුමරු ගෙන් පමණක් සිංහල ජාතිය ඇති වන්නටත් සෙසු එක් තිස් දෙනා ගෙන් දඹදිවේ ද සිංහල ජාතිය ඇති නොවන්නටත් හේතු කවරේ ද?

විජය සිය පරපුර ගෙන යන්නට කුවේනිය ගෙන් ලද දරු දෙ දෙන ජීවහත්ථ, දිසාල නමින් මහාවංසයෙහි දක්වෙති. විජය රජු එ තෙරින් ගෙන්නාගත් දෙ වැනි බිසව වද වූයෙන් ඔහු ගේ ලේ උරුමය ඇත්තෝ නම් අර දරු දෙදෙනා පමණෙකි. එහෙත් මහාවංසය පවසන්නේ ඒ දෙන්නා ගෙන් ලක්දිව වැදී පරපුර ඇති වූ බව යි. මෙයින් මැ ඔප්පු නොවන්නේ ද විජය, සිංහල වර්ගේ කෙනකු නොවන බව?

පස් වන කසුබු අබා රජ (ක්‍රි.ව. 908-918) දම්පියා අවුවා ගැටපදයෙහි විජය රජු සඳහන තන්හි විදෑ යැ යි දක්වයි. විදෑ යන්නෙහි අරුත විජාතික යන්න මිස විජය යන්න නො වේ. ජාති අරුත්හි දෑ යන්නක් සිංහලයෙහි නොලැබෙන හෙයිනි. මෙයින් හැඟෙන්නේ විජයාගමනයෙන් (ක්‍රි.පෙ. 483) අවුරුදු එක් දහස් පන්සියක් පමණ ඉකුත් වීත් ඔහු විදෑවකු ලෙස ම සැලකුණු බවෙක් නො වේ ද?

1. "සිංහ තෙම ගොදුරුගෙන පෙරළා යන්නේ දුර දීම ඇය දක සිත් ඇලවූයේ කන් හෙළා ගෙන නඟට සලමින් සම්පයට අ ය. එ තොමෝ සිංහයා ගේ අවයවයන් පරාමාර්ථකතය කළා හෝ අත ගැ ය. සිංහ තෙමේ.....ඇය හා සහවාසයෙහි හැසුරුණේ ය. ඒ රජු කොම උග හා සහවාසය කරණ කොට ගෙන සුදුසු කාලයෙහි පුතෙකු යි දුවකු යි නිඛිල් දරු දෙ දෙනකු වැදුවා." - (මහාවංසය, පිරි පුමංගල - බවුචන්තුඩාව)

2. "සිංහබාහු නරින්දෙට සො - සිහමාදිණ්ණ වා ඉති සිහලො තෙන සමබන්ධා - අහු සබ්බෙපි සිහලා"
-ම.ව. 7 පරි. 44 ගා.

සෙල් ලිපි සිය ගණනින් දක්නට ලැබෙන මේ රටේ සිංහල ජාතියේ ඇදහීම පිළිබඳ මේ පුවත - විජයාගමනය කිසියම් සෙල් ලිපියක සඳහන් නොවීමත්, සෙල්ලිපි අකුරු ජේළි අතරින් අන් ලිපි පවා දුටු වෙසරද සෙනරත් පරණවිතාන සූරීන් හට මෙ වැන්නෙක හෝබුවාවක් හෝ දක්නට නොලැබීමත් පුද්ගලයෙක් නො වේ ද?

විජයාගමනයට වඩා නුදුරු අනුරපුර යුගයේ සිංහල රජුන් විජය රජුට නො වැ, (එ ම පෙළ වැනැසු) පඬු අබා මහ රජුට නෑ කම් කියූ බවට නම් සෙල් ලිපිවලින් දෙස් ලැබෙයි.³

කව් බසින් ලියැවුණු මේ (කතරගම තුන් වැනි) සෙල් ලිපිය වඩා ම ළ-ගන්නාසුලු ය.

"කරග වැළැ රළු ඔක්
මහ මුහුන්ද් මෙ දියුල් හන්
නුබ ගඟ මෙ දළ මුත්තරින් හොබනා
හත් උදා ගිරි කුළු මෙ මිණි කොඩුලු පළන්
දඹදිව් පොළොව් අග් මෙහෙස්න පළන්
මිණි සුබුළුවක් බන්දු
නන්සිරි ලකළ සිරි ලක්දිව්හි
හිරි ගොක් කුලෙන් බට
පඬු අබා රජු ගේ පරම්පරාවෙන් ආවා වූ....."

පඬු අබා රජුට නෑ කමින් බැඳෙනු රිසි වූ සිංහල රජුන් සිංහල ජාතියේ ඊතියා ආදි පුරුසයාණන් හා නෑ කම් නොකීමට ද බලවත් හේතුවක් විය යුතු නො වේ ද? ඉදින් එ සේ නෑ කම් කියැවිණි නම් ලාට රට වනයේ විසූ මීග රජු ද මනු රජ පෙළට වැටී හිරු ගොක් කතුව ද ලැබෙන්නට තිබුණා නො වේ ද?

අජන්ත ගුහාවෙහි ඇති සිංහලයන් ගේ ගොඩ බැසීම යැ යි දක්වෙන සිත්තමෙකි. යාන වාහන සහිත ව මහ පෙරහරින් උදාර ලෙස ගොඩ බස්නා පිරිසෙක් එ ම සිතුවමෙන් දක්වේ. විජය පිරිස මෙහි ගොඩ බටුයේ නන්නත්තාරේ ආ අසරණ පිරිසක් ලෙස බවත් පළ ය. එහෙත් මේ සිත්තම විජයාගමනය ලෙස සලකන්නෝ ද වෙති. මෙය දඹදිවේ ම සිත්තම කැරුමෙන් පෙනෙන්නේ එ රටින් මෙ රටට නොවැ,

3. කතරගම 3 ලිපිය, ශිලා ලේඛන සංග්‍රහය (4 කොටස), මැද උයන්ගොඩ විමලසිත්ති, පිටු - 133 -139 හා 4 මහිදු ගේ සෙල් ලිපිය, එහි ම පිටු 140-141

මෙ රටින් එ රටට සිංහලයන් ගේ ගොඩ බැසීමක් නො වේ ද?

අජන්තා ගුහා සිත්තම් ඇඳුණු ගුප්ත යුගයෙහි බුද්ධගයාවේ සිංහල විහාරයක් පැවැති බවත් සිංහල සිල්පීන් එහි යෑම නියතයෙන් විය හැකි බවත් ඉතිහාසයෙන් පිටු බල ලබන කරුණෙකි.

විජය කුමරු ගේ ගොඩ බැසීමත් බුදු රදුන් ගේ පිරිනිවන් පෑමත් එක දා සිදු වීම් ලෙස මහාවංසය දක්වයි. එහෙත් මේ වකවනු මැනැවින් පිරික්සා බැලූ ගයිගර, පරණවිතාන ආදී විසාරදයෝ බුදු පිරිනිවන් වසර හැටකට පසු විජයාගමනය වූ සේ පිළිගනිති. මේ පිළිගැන්ම අනුව සිංහල ජාතියේ ඇරැඹුම බුදු පිරිනිවන සිදු වූ දා විජය රජු ගෙන් සිදු වී යෑ යනු හුදු ප්‍රබන්ධයක් නොවන්නේ ද?

විජයාගමනය කිතු වසින් පෙර පස් වන සියවසේ සිදු වීමෙකි. එය මේ අයුරින් පොත් ගැන්වුණේ එයට දහස් වසරකට පමණ පසු කි.ව. පස් වන සියවසේ දී ය. එ සේ නම් එ තෙක් කට කතාවක් ව දහස් වසරක් තිස්සේ ආ පුවතක් පොත් ගැන්වීමේ දී ඇත්තෙන් වෙනස් වීම කවර පුද්ගලයෙක් ද?

කුමරතුඟු මතය

සිංහබාහු සිංහ ලානයක් කළ ද විජය මෙහි වැද කෙළේ යක්ෂ ලානයෙකි. එ හෙයින් විජය පිරිසට අර සතු නියරින් හිමි විය යුත්තේ සිංහල නො ව යක්ෂල නාමය යි. එහෙත් බුදුන් විසින් ද ගිරිදිවයිනට නෙරපුණ හ යි වංසකතාකරුවන් කියන මෙ දිවි වැසි යකුන් මුළුමනින් ම ලානය කිරීම විජය පිරිසට ද උගහට හෙයින් දෝ පඩු අබා සමයෙහි යක්ෂයෝ ම නැඟී සිංහ ලානයෙහි යෙදුණ හ. පඩු අබා කුමරුත් ඔහුට හවුල් වූ යකුනුත් නිසා සිංහල නාමය වූ සේ ගැන්ම වඩා තකුහුරු ය.

කුරුඳු - සිංහල

සිංහල යනු සතු බසින් කුරුඳුවලට නමෙකි. කුරුඳු නිසා නම ගිය රටෙකි මේ. ඇතැම් විට සිංහල යැ යි කුරුඳු ගැනුණු හෙයින් මේ රටත්, මෙහි වැස්සනුත්, උන් ගේ බසත් සිංහල වුණා යැ යි කෙනකුට සිතෙනු විය හැකි යි.

ඒ දක්වුණේ ශ්‍රී වාර්ල්ස් ද සිල්වා සුරින් ගේ අදහසෙකි.

අරාබි යනු එක්තරා අස් කුලයකට වහරේ එන නමෙකි. සෛන්ධව යනු ද එ බඳු ම නමෙකි. එහෙත් අරාබි අසුන් නිසා එ රට අරාබි වී යැ යි ගත හැකි නම් පරංගි නම් ලෙඩේ නිසා ඒ ලෙඩේ බෝ කළවුන් ගේ රට ද පරංගි වී යැ යි ද ගත හැකි වෙයි.

සිංහලයෙහි බෙහෙවින් වැටෙන ගම් මිරිස් ද සකු බසින් හැඳින්වෙනුයේ සිංහලී, සෙංහලී, සිංහලස්ථා යන නම්වලිනි (රාජනිසංස්ථාව). සිංහලයෙහි බෙහෙවින් ලද හෙයින් කුරුඳු සිංහල නම් ලැබූවා මිස කුරුඳු නිසා සිංහල නම් වී යැයි ගැනීම නො යෙදෙයි.

සිංහ + හෙළ > සිංහල

"සිංහයෝ නම් විජය පිරිස හා පැමිණි පිරිස යි. හෙළයෝ නම් ආදියේ සිට ම මෙහි වූ දනෝ ය. මේ දෙගොල්ලන් ගේ මුසුයෙන් සිංහ + හෙළ එකතුවෙන් සිංහල නම් ඇති වූයේ ය" යනු තව ද මතයෙකි. සිංහ හෙළ යනු සිංහෙළ වී පසු ව සිංහල වීමට වදන් නියරින් ඉඩ ඇතත් ලෝ දහම් නියරින් නම් ඉඩ නො ලැබේ. තමන් පැරැදූ සිංහ ජන මුළේ නම් දෑයේ මුලට ගැනීම ආත්ම ගෞරවය ඇති කවර නම් දෑයකට ගැළැපේ ද? සැක්සන දනන් හා මුසු වූ ඇංග්ලෝ දනන් (ඉංග්ලිෂ්) නමින් පළ වූයේ ද රටේ වැඩි දෙනා 'ඇංග්ලෝ' දනන් ම වූ හෙයිනි. මේ අතින් බැලූව ද සිංහ යන්නට දෑයේ මුලට ඇදී එන්නට කෙසේ වත් ම ඉඩෙක් නො ලැබේ.

විං + ගල > සිංහල

"විං නම් චින්තූ ය. ගල නම් මෙ දිව් වැසි දනෝ යි. මේ දෙ ගොල්ල ගේ මුසුයෙන් 'විංගල' නමක් එහි මිනිස්සුන් ඇති වූ හ." මේ වනාහි යුරෝපා දනන් හට මෙ රට දනගන්නට ලැබුණ පසුගිය සියවස්හි ළංකාව ගැන ප්‍රංස බසින් ලියැවුණු ලියැවිල්ලක් ඉංගිරිසියට පෙරළන 'ද සිලෝන් ඇන්ටික්වේරි' සඟරාව පළ කළ මතයෙකි. මෙයත් ආරංචියක් විනා මතයෙක් නො වේ.

ශ්‍රී හෙළ > සිංහළ

"දෙමළ නොමුසු මිනිස්සු ය. ආදියෙහි මේ රටට වත් දෙමළ මුසු වූ දනනෑ යි - මිශ්‍ර ජාතියෙකෑ යි, මේ රැටියනට ගැරැහීමට සිතූ හ. එ සේ සිතා දෙමළ ඉළුම් යන්නේ බිඳගැනුණු එළු යන්නෙන් වූ හෙළ යන්නට ශ්‍රී හෙළ හෙවත් විහෙළ යෑ යි කී හ. එය ම පසු ව සීහෙළ හෙවත් සිංහළ බවට පෙරළිණි."

මෙය දෙමළ හැදියාව (ද ටැමිල් කල්වර්) නම් සඟරාවේ පළ වූ මතයෙකි. මෙ බඳු මත විමැසීම ද අපරාධයෙකි.

ගයිගර මතය

සිංහළ යනු සකු පදයක් බවත් හෙළ හෙවත් එළු යන්න එයින් බිඳගැනුණු බවත් පුවසුරු විල්හෙල්ම් ගයිගර සූරිහු දක්වති. සිංහලයෙන් නොව, සකුයෙන් ම නිපැදියාව ලැබෙන හෙයින් සිංහල යනු ගයිගර සූරින් ගේ මතයෙන් අසිංහල පදයෙකි.

එහෙත් පැරැණියාව අතින් සලකන කල සිංහළ යන්න හෙළ යන්නට වැඩිතර ද යනු විමසා බැලිය යුත්තෙකි. සිංහලයට වඩා හැම අතින් ම පැරැණි වහර වූ සේ ද, වඩා පුළුල් වහර වූ සේ ද පෙනෙනුයේ හෙළ බසින් නිපැදියාව දක්වන හැකි හෙළ යන්න ම යි. අපේ රටට ඉපැරැණි නම වූ ළංකා යනු නිපන්නේත් හෙළයන් ගේ බිම යෑ යන හෙළන් කා යන්නෙන් බව විමසන කල පෙනී යන කරුණෙකි.

සිවු හෙළ > සීහෙළ > සිංහළ

සිංහළ නම පිළිබඳ ව ඉතා ම විදුහුරු යෑ යි ගත හැකි වූ ද, නවතම වූ ද මතයක් වෙල්ලාල ජයමහ සූරිහු පළ කළ හ. ඔවුන් ගේ ම වදනින් එය මෙ සේ යෑ.

"සිවු හෙළයෝ නම් මෙහි මුල සිටැ විසූ අසුර, රකුස්, යක්, නා යන සිවු කුලෙහි හෙළයෝ යෑ. පළු අබාවෝ දඹදිවින් නිබඳ ඇදෙන උවදුරු දෑකෑ, තව තව මෙ සේ බිඳී ගිය හොත් රට දෑ වැටී නැසී යති යි බිය පත් වෑ, මේ පැරැණි සිවු හෙළ කුල එක් කොටැ සිවුහෙළ

නමින් හඳුන්වන්නට අණ කළ හ. මෙ සේ සිවු හෙළ යන්න කලක් වැහැරවීමෙන් නිපත් සීහෙළ යන්න බලා සියලු කල්හි රටත් දයත් දඹදිවට පාවාදෙන්නට සිකු ඇදුරෝ 'සීහළ'යන්නක් ද සකු ඇදුරෝ 'සිංහල' යන්නක් ද මව්වාගත් හ.

එහෙත් හෙළ රටට, හෙළ කටට එකතින් මැ හුරු යැ, සීහෙළ යන්න. බැලුව මැනැව් නිපැදියාව.

සිවු හෙළ	> සීහෙළ
සිවු පද	> සීපද
සිවු රැස්ස	> සීරැස්ස (හීරැස්ස)

තව ද	මුල් ගිරිගල	> මුගිරිගල
	නුග පේ	> නූපේ
	දෙව් දුනු	> දේදුනු
	ඔව් මියා	> ඔමියා

යනු ද සලකන්නැ.

"අපේ මුල සීහළ හෝ සිංහල හෝ නො වැ, සිවු හෙළ බව මැ සලකත් වා:"

- එඩිය සඟරාව 4 වේලම්, 8 කලබ, පිටු 244
246 (1963 නොවැම්බර් 6)

වෙල්ලාල ජයම්භ සූරීන් ගේ මතයෙන් සිංහල යනු හෙළ වදනක් නො වේ, සකු වදනෙකි. මූර්ධන්‍ය 'ළ' නොලැබෙන නාගරී (සකු) හෝඩියේ අකුරින් ලිවීමේ දී සිංහළ යනු සිංහල වී වහරට ගියේ ය. පාලි සීහළ' යන්නට මුල් වූයේ ද අපේ සිවුහෙළ යන්න බව එ මැ මතයෙන් කියැවේ. දෙමළ මහා වදන් කොසු කරු වයිසාසූරි පිල්ලේ සූරීහු ද පාලි වදනක් වූ සීහළ යන්න මැ සිංහළයන් ගේ රටැ යි යන අරුත් ඇති දෙමළ ඊළම් යන්නෙහි මුල බව පවසති.

ඊළමි (නා) පාලි සිහළමි > සීළාමි > ඊළාමි 1. ළංකාව
(සිංහළමි) - දෙමළ මහ වදන් කොසුව, 382 පිට.

සකු බසෙහි 'සිංහල' යැ යි යෙදෙනුයේ අපේ මැ සිංහළ වදනින්
නැඟුණක් ලෙස ගැනීමට ද වදන් නිපැයියා නියරින් ඉඩ ලැබෙයි.

දිගු අකුරක් කෙටි වීමේ දී බිත්දුව (ආ) එ තැනට පැමිණීම ඇතැම්
ඉපැරැණි හෙළි ලකුණෙකි.

නිද.	හේ + බල	> හෙංබල (හෙම්බල)
	ඒ + බා	> එංබා (එම්බා)
	ගි + පොල්	> ගිංපොල් > ගිම්පොල්

"මහා භාරත, කථා සරිත් සාගර, දිව්‍යාවදාන, කෞටිල්‍ය
අර්ථ ශාස්ත්‍ර, හඟවත් පුරාණ ආදියෙහි සඳහන් වන සිංහල නාමය,
සැබැවින් ම සිහබා පුවතට වඩා පැරැණි යැ යි පිළිගත යුතු යි" යනු මහ
ආඥරු ඇම්.එච්. පීටර් සිල්වා සූරීහු පවසති.

මෙ ම සිංහළ නමට ද සිංහළයන් ගේ මවුබිම වූ ළංකා¹ නමට
ද මුල් වූ සේ සැලැකෙන හෙළ නම වඩාත් පැරැණි බව අමුතුයෙන්
කිව යුතු නො වේ. හෙළ නාමය ශතපථ බ්‍රාහ්මණයෙහි ද සඳහන්
වීමෙන් පෙනෙනුයේ මෙයට වසර දෙදහස් පන්සියයකට (ක්‍රි.පූ. 600)
පමණ පෙර ද හෙළයන් උතුරු දිගදිවේ සැරිසැරු බව යි. එ සේ ම,
කිතුටසින් පෙර 2000 පමණේ දී සැකැසි සේ වියතුන් පිළිගන්නා සකු
බසෙහි ද, එයටත් මඳක් ඔබ්බට යන වේද සකු බසෙහි ද මුල් වදන්
ලෙස පෙනෙන හෙළ වදන් රැසක් ලැබෙන සැටියෙන් පෙනෙන්නේ ද
ඉන්ද්‍ර දෙණියට වත් ආරිය දනන් හෙළයන් වූ වග යි.

මෙ තෙක් කරුණු දක්වුණේ මේ දෙසත්, රැසත්, බසත්
හැඳින්වීමට සම ලෙස යෙදෙන 'හෙළ-සිංහළ' දෙ නම ම විදේසෙකින්
ගොඩ බෑ නම් නොවන බව දැක්වීමට යි, වෙසෙසින් ම 'සිංහළ' නාමය
පිතෘඝාතක කර්මයක් කිරීමෙන් ලාට රටේ මිනිසකු නිසා සිංහළයන් ලද
දෘශ්‍යාදයක් නොවන බව දැක්වීමට යි.

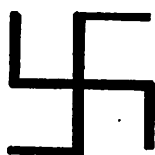
1. ළංකා, හෙළයන් ගේ බිම - හෙළන් + කා > ළංකා

සුවච්ඡිදා (ස්වස්තිකය)

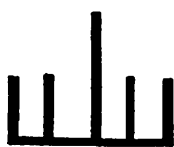
පුච්ඡාරු සෙනරත් පරණවිතාන සූරිඤ්ඤ ඉන්ද්‍ර ගංගා දෙණියේ සැබියාවට අයත් ඉපැරැණි අකුරු කියැවීමට ගත් තැන මේ යුගයෙහි පුරාවිද්‍යා ක්ෂේත්‍රයෙහි වූ අගනා පිරිසෙසුමක් සේ සැලැකිය හැක්කෙකි. මෙය වඩා ම වැදගත් මේ පිරිසෙසුම නිසා මත්තෙහි වන වැඩ සලකන විට ය.

එ ම අකුරු කියවා බැලීමේ දී එ වියතුන් හට මේ රටේ ආදි ම යුගයේ සෙල් ලිපිවල මුලින් අගින් උඩින් යටින් හෝ වූ කිසියම් සලකුණු වෙසෙසෙකින් කිසියම් එළියක් නැත හොත් පිටුවහලක් ලැබුණු බව කිව යුතු ය.

ස්වස්තිකය හා දැති පෝරුව ඉන් සලකුණු දෙකෙකි.

ස්වස්තිකය

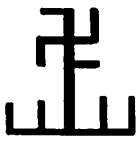

දැති පෝරුව

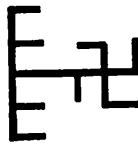
මේ ලකුණු ලැබෙන මේ රටේ සෙල් ලිපි අතර

1. හේතත්තේගල සෙල් ලිපිය
2. දඹුලු ලෙනේ දිය කාන්දු වන තැනට පහළින් පිහිටි සෙල් ලිපිය
3. ගමණි උඩි ගේ නෑ කුමරියක ගේ කටාර පූජාවක් දක්වන සෙල් ලිපිය වෙයි.

මේ සෙල් ලිපිවල එන ඉහත කී ලකුණු 1, 2, 3, රූප සටහන් පිළිවෙළින් දක්වයි.

(1)

(2)

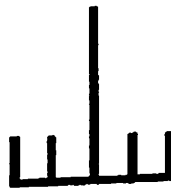
(3)

මේ ලකුණුත් මේ හා බැඳෙන තව ද සලකුණුත් ඇති සෙල් ලිපි ලක්දිවේ ඇති බව දක්වන පරණවිතාන සූරිහු මේ ලකුණින් ඒ සෙල් ලිපි පිහිටා වූ පින්වතුන් අයිති රජ පෙළට පොදු වූ (ගමණි) නම් දක්වන බව ද පවසති.

පරණවිතාන සූරීන් දක්වන හැටියට ස්වස්තිකය උසුලන දැව්පෝරුවේ ලකුණ හාරප්පා මොහන්පොදාර යන දෙකන්හි ලැබෙනුයේ මේ සේ ය.

හාරප්පා

මොහන්පොදාර

මේ අනුව පරණවිතාන සූරීන් ලක්දිවේ ලැබෙන මේ දැඩි ලකුණින් ගමණි යන්න අදහස් කළා සේ එය ම පැරණි දඹදිවේ ග්‍රාමණි යන සකු වදන සඳහා යොදාගත් සේ අඩමාන කෙරෙති.

ස්වස්තිකය හා දැඩි පෝරුව මේ රටෙහි ලැබෙන්නේ සෙල් ලිපිවල ම පමණෙක් නො වෙයි. ඉපැරැණි කාසිවල ද ලැබෙන්නේ වෙයි.

1. අලියා සහ ස්වස්තිය

කිසිසමහරාමය, මාන්තොට, අනුරාධපුරය, පුලියන්කුලම (සියලිලාවැව) මිහින්තලේ වල්ලිපුරම (වැලිපුර) ඉරණමඩු (රණමඩුව) යන තැන්වලින් ලැබුණු මේ කාසිවල දැනි හතරේ උඩ ඉරේ නැගී දඬුවේ සවි කැරුණු දකුණට නැමුණු ස්වස්තිය වෙයි.

2. අස්වයා සහ ස්වස්තිය

මින් ලැබී ඇත්තේ එක් කාසියක් පමණෙකි. එ ද කදුරුගොඩ විහාරය වූ බිමෙහි. යාපා පටුනෙහි වූ මේ කදුරුගොඩ එහි මුල් පදිංචිකරු සිංහලයන් මෑත යුගයෙහි දෙමළ වීම නිසා අද හැඳින්වෙන්නේ කන්දරෝඩ්වෙයි යන දෙමළ වදනිනි. මෙහි ලැබුණු කාසියෙහි දැනි හතරේ ලඟ ඉර මත දඬුවේ නැගුණු ස්වස්තිය වෙයි. අනික් පස ඇත්තේ අස්ව රූපය යි.

3. සිංහයා සහ ස්වස්තිය

මේ කාසියෙහි එක් පසෙක සිංහ රූ සටහන වෙයි. එහෙත් මේ සිංහයා ගේ හිස කේසරවලින් තොර ය. කාසියේ අනෙක් පැත්තේ දැනි හතරේ ඉර මත දඬුවේ නැගුණු දකුණට නැමුණු ස්වස්තිය වෙයි.

4. ගස සහ ස්වස්තිය

මේ කාසියෙහි ඉදිරි පස ගසේ රූපය දැක්වෙයි. ගසෙහි ද අතු හතරෙකි. එ ද හතරට බෙදුණු කොටුවෙකින් වට වී ඇත්තේ ය. මේ කාසියේ අනෙක් පස දැනි හතරේ ඉර මත දඬුවේ සවි කැරුණු ස්වස්තිය ලැබේ. එය පමණින් මඳක් ලොකු ය.

මෙහි සිව් කඳක් සිව් අත්තක් දැනි හතරේ පෝරුවක් සිව් බිමක් වැන්නක් හඟවන සූරියා හෙවත් ස්වස්තියාත් හතර පිළිබඳ ව කිසියම් අදහස් සංකේතයෙන් හඟවන්නා වැනි ය. කලින් දක්වුණු කාසිවල දක්නට ඇති අතු හතරේ දැනි පෝරුවක් ස්වස්තියාත් හතර පිළිබඳ ව එ බඳු ම අදහසක් දක්වයි. හෙළදිවෙන් ලැබුණු ස්වස්තිය හා දැනි පෝරුව ලකුණක් මොහන්පොදාර-හාරප්පා නගර නටබුන්වලින් මතු වුණු දැනිපෝරුව හා ස්වස්තියාත් සමාන අදහසක් දක්වන සංකේත ය යි සිතිය හැකි ය.

මේ රටේ වැඩි දෙනා ගේ පිළිගැනීමේ හැටියට ස්වස්තියක් බවට පත්වී ඇත. බුදුන් ගේ සිරි පතලේ වූ හ සි කියන දෙ තිස් මහ මඟුල් ලකුණු අතරින් ස්වස්තියක් ද එකකි. එහෙත් බුදු සිරි පතලේ වූ එ ලකුණ මඟුල් ලකුණකැ යි පැවැසුණේ බුදුන්ට පෙර සිට ම නිමිති දන්තවූන් අතර එ බඳු පිළිගැනීමක් වූ හෙයින් විය යුතු ය. ස්වස්තියක් පැරැණි බවට මේ හොඳ නිදසුනකි.

නාසි ජර්මනියෙහි ද ස්වස්තියක් ඉහළින් ම තැන් ලද බව කිව යුතු ය. හිට්ලර් ස්වස්තියක් සැලකුයේ ජර්මනුන් ගේ නුමුසු ආර්ය බව දක්වීමේ ලකුණක් හැටියට යි.

ස්වස්තියෙහි මුල අග විමසා බැලීමේ දී පළමු කොට ම ඒ නමේ තේරුම, ඒ නමේ නිපැයියාව විමසා බැලීම ඉතා වැදගත් වෙයි. ස්වස්තිය යනු සතු (සංස්කෘත) වදනකි. සංස්කෘත යන්නෙහි අදහස නම් සකස් කැරුණු යන්න යි. මේ සකස් කැරුම හෙවත් සංස්කෘත කිරීම වූයේ කිසියම් වඩා පැරැණි බසකින් බව සතු වදන් විමසා බලන විට පෙනෙන සැබැවකි. මේ අනුව ස්වස්තිය යන්නෙහි මුල් රුව හා ගැළපෙන වෙන බසකට අයත් මුල් වදනක් විය හැකි ය.

නාගයා ගේ පෙණ ගොඩයෙහි දක්නට ලැබෙන ගයනු කිහි පුගලයක් බඳු සටහනට සොවැති යනු හෙළ බසේ යෙදෙන නම යි. සොවැති යන්නෙහි නිපැයියාව මේ සේ වෙයි.

සිවු වතු > සුවතු > සුවතු > සුවැති > සොවැති

සොවැති නම් වතු හතර යි; හෙවත් සතර ඉඩම යි. ගයනු කිහි දෙක හරස් ව තැබීමෙන් ස්වස්තියක් මුල් රුව වූ ඒ සිව් බිම් ලැබෙයි.

1. නයි පෙණයෙහි සොවැති
2. සොවැති හරස් කිරීමෙන් සැදෙන ස්වස්තියක් මුල් රුව

ස්වස්තිකයෙන් සැබැවින් ම ඇඟවෙන්නේ පැරැණි (නාගයන්ගේ) නගර සැලැස්මෙකැ යි ගත හැකි නම් ස්වස්තිකය යන සකු වදනට මුල් වූයේ සුතිතිය බඳු (යල් පිතීමෙන් අපවත් වුණු) සුතිති යන හෙළ වදන විය හැකි ය. සුතිති යන හෙළ වදනෙහි නිපැදියාව මේ වෙයි.

සිවු + තිති > (සුවුතිති) > සුතිති.

සිවු නම් හතර යි. සුවිසි සුතිස් යන තන්හි සු යනු ද හතර යි. තිත් නම් බිම යි. බිම එක් කොට සැලැකුණේ - බිමහි වූයේ තිත් + ඉ > තිති යි. මේ තිති යන්න තද්ධිත නාමයෙකි.

තිත් යනු බිමි අරුතෙහි යෙදෙන තවත් තැන් බෙහෙවි.

1. අපේ ම ඉපැරැණි වන්නම් නැටුම්හි පය ඔසවා බිම පිහිටුවීම තිත් එක (තෙය) තිත් දෙක (තිත් තෙයි) ඇ විසින් හැඳින්වෙයි.
2. සතුන් ගේ නැවැතුම් පොළ ද හැඳින්වෙනුයේ (තිත් පොළ) තිත්පොළ නමිනි.
3. නැවැතීමේ ලකුණ ද තිත නමින් ම හැඳින්වේ.
4. සකු තිටී යනු ද නවාතැන හෙවත් ඉඩම යන අරුත් දෙයි.

සුතිති යනු සිව් බිමක් හැටියෙන් ගත හැකි නම් එහි පෙනෙන සතර මහා ඉර සතර විදියක් සැටියෙන් සැල කිය හැකි වෙයි. විදි හතර නිසා බෙදෙන වතු හතරේ හෙවත් සිවු ඉඩමේ හතර වර්ගයෙක හෙවත් කුලයෙක මිනිසුන් විසූ හ යි සැලැකිය හැකි ය.

දත් සුතිතියට රැඳවුමක් වූ අර දැති පෝරුව වැනි ලකුණ ගැන අපේ සැලැකිල්ල යොමු කරමු. මේ දැති පෝරුවෙහි ද තවු හතරෙක් වෙයි. මේ තවු හතරින් ද ස්වස්තිකයෙන් මෙන් කිසියම් අදහසක් සංකේතයෙන් හැඟවෙන බව කිය යුතු ය. ස්වස්තිකය හා දැති පෝරුව එකට මෙන් ම වෙන වෙන ම ද දක්වෙන තැන් වෙයි. මේ ලකුණු හෙළදිවේ මෙන් ම මොහන්පෝදාර - භාරප්පා ඉපැරැණි නගරවලින් ද ලැබෙයි. මෙයින් පෙනෙන්නේ ආදි හෙළ බිමේ විසූ ජන කොටස් හා ඉන්ද්‍ර දෙණියේ ජන කොටස් හා කිසියම් සමාන කමක් පැවැති බව යි.

ස්වස්තිකය පැරැණි නගර සැලැස්මක් හැටියට ගත හැකි නම් දැනට පැවැතිය යුතු වනු ඇතැයි ද එහි විසු සිටි ජන කොටස් සංකේතවත් කළ හැකි යි. මේ සිටි ජන කොටස අසුර, රකුස්, යක්, නාග යන සිව් හෙළයන් හෙවත් සිංහළයන් සේ ගැනීමට තුඩු දෙන තව ද බොහෝ දෙස් ඇත්තේ ය.

ළංකාවේ බ්‍රිතාන්‍ය යුගයෙහි විසූ පුරාවිද්‍යා කොමසාරිස්වරයකු වූ හෝකාට් නගර සකස් කිරීමේ දී රජ මාලිගයට සතර අත්ති වූ බිම් සතරෙහි සතර කුලයක් විසුම් ගැන්වීම් පිළිබඳ ව කොට්ඨාස ද පවසා ඇති බව දක්වයි.

සූරියාසේන හෙවත් ස්වස්තිකයෙහි මහා ඉරි සතර විදි හතරකැ යි අපි සලකවමු. ලක්දිවේ එ බඳු විදි පැවැති බවට දෙස් වෙයි.

1. අනුරපුර පොලොන්නරු නටබුන් අතරින් එ බඳු මහ විදි දැන් මතු කොට ඇත්තේ ය.
2. රාවන ගේ අධිර්මයෙන් රාවන කෝට්ටයක් මාළිගා පස් විස්සක් විදි හාර ලක්ෂයකුත් මුහුදට ගිලී ගිය බව දත යුතු යැ යි රාජාවලිය පවසයි.
3. ඉක්බිති යන හෙළ වදන ඔස්සේ යටගියාව මතු කළ හොත් ඉන් ද පෙනෙන්නේ වෙන් වීම එක් බිතුයෙන් (එක් බිතියෙන්) වූ තරමට ගෙවල් එකට බැඳුණු විදි මේ රටේ ඉපැරැණි යුගයෙක වූ බව යි.
4. විදි යන්න ද හුදු හෙළ පදයෙකි. විහිදෙනුයේ විහිදි > විදි යි. කඩපිල් ගෙවල් ආදිය අතරක් නොදී විහිදී ඇතියෙන් විදි යනු සිංහළ අපට අනුරුත් නමෙකි. අපේ විදි යනු සතු විට් යන්නෙන් බිඳ ගන්නෝ ද වෙති. මෙ ද ස්වස්තික යන්නෙන් සූරියාසේන බිඳගැනීමේ වැරදි නියාවට සමාන ය.

හෙළ අකුර

සිංහළ අකුරේ පිරිනමුව (පරිණාමය) පිළිබඳ වැ, මෙ තෙක් පළ වී ඇති මත දෙකෙකි. එ නම්:

අ. සිංහල අකුර දඹදිවේ බිරාත්ම අකුරින් පිරිනැමුණු (පරිණාමය වුණු) වග

ආ. සිංහල අකුර මලයාලි ග්රන්ථ අකුරින් පෙනෙණුණු (පෝෂණය වුණු) වග යනු යි.

බිරාත්ම අකුර දඹදිව පුරා වැඩියක් පැතිරී ගියේ ලක්දිව දෙ වන පැතිස් රජුට සමකාලිකයකු වූ අසෝක රජු විසින් පිහිටුවුණු සෙල් ලිපි මඟිනි. හෙළදිවේ බිරාත්ම අකුරේ පැතිරීම ද දෙවනපෑ තිස් යුගයේ බවට දැනට මේ බිමින් ලැබී ඇති පැරැණි මැ බිරාත්ම අකුරු සෙල් ලිපි කිහිපයෙකින් මැ දෙස් ලැබේ.⁽¹⁾

හෙළදිවේ බිරාත්ම අකුර, කි.පෙ. 3 සියවස සිටැ කි.ව. 1 සියවස තෙක් වැඩි වෙනසකට පත් නූවූ බව එ අකුරෙන් ලියැවුණු සෙල් ලිපි අකුරු විමසා බැලීමෙන් පෙනේ. කි.ව. 1 සියවසේ සිට 7 සියවස තෙක් යම් යම් වෙනස්වීම්වලට ලක් වූ මේ අකුරු වැළඳුන් පසු වඩා ඉක්මනින් වත්මන් සිංහල අකුරු බවට හැරුණු සැටියෙක් එ සියවස්හි ලියැවුණු සෙල් ලිපි දක්වයි.

'ක' යන්නෙන් පිරිනමුව මේ අහඹු වෙනසට සුනිසි නිදසුනෙකි. (1 සටහන බලන්න) 'ක' යන්න බිරාත්ම අකුරින් පිරිනැමුණ අයුරු දක්වන එ මැ සටහන. කි.පෙ. 3 සියවසේ සිටැ 7 සියවස තෙක් එහි වැඩි වෙනසක් නො දක්වනත් 8 වන සියවසේ දී වත්මන් සිංහල 'ක' යන්නට නුදුරු හැඩයකට අදිසියේ මැ පත් වූ බව ද දක්වයි.

සිංහල 'ක' යන්න ඒ අවදියේ මෙ බඳු ලිහි වෙනසකට පත් වූයේ දඹදිවේ පල්ලව අකුරුවල බල පෑමෙන් බව ඇතැම් විසඳුන් ගේ පිළිගැනීම යි. ⁽²⁾ එහෙත් අපේ 'ක' යන්නේ අදිසි වෙනස වූයේ වඩාත් ඇත යුගයෙකැ සිටැ එන්නා වූ ද; ඒ වන විටැත් යන්තර අකුරු සැටියෙන් වහරේ පැවැත්තා වූ ද අකුරු වැළකට අයත් 'ක'යන්නක් මතු වී ඒම නිසා යැ යි කියකොත් එය ඇත්තෙන් ඇත් නො වියැ හැකි යැ (1 සටහන බලන්න).

බිරාත්ම අකුරට වඩා පැරැණි දේසිය අකුරු වැළක් අපට වූ බවට මෙ බිමින් මැ දෙස් ලැබේ.

1. මිහින්තලේ අංක 2 ලෙන් ලිපිය (කි.පෙ. 3 සියවස) පිච්චන්දියාව සෙල් ලිපි (කි.පෙ. 3 සියවස) උත්තිය (කි.පෙ. 207-197) රජු ගේ කණ්ඩක චේතිය ලිපිය.

2. සිංහල අකුරුවල ඉතිහාසය - නන්දසේන මුද්දන්සේ, II 8.

කා සළාතෙහි ජරිනමුඛ

කි.මර. 3 කියවිය	+	ක
1 කියවිය	෦ ෦	
කි.ම. 2 කියවිය	෦	
4 කියවිය	෦ ෦	
5 කියවිය	෦	
6.7 කියවිය	෦ ෦	
8. කියවිය	෦	
9. 10. කි.ම.	෦	
11. 13 කි.ම.	෦	
14. 15 කි.ම.	෦	
20 කියවිය	෦	

1 සටහන

බිරාන්ති නොවන සිංහල සෙල් ලිපි ලකුණු

ලංකා සෙල්ලිපි, 1 වෙ. (පරණවිතාන), පෙරවදන, XXXVI පිට

1		4b		5h		12		20		29		39	
2		4c		5i		13		21a		30		40	
2a		4d		5j		14		21b		31		41	
3a		5a		6		15		22		32		42	
3b		5b		7		16a		23		33		43	
3c		5c		8		16b		24		34			
3d		5d		9		16c		25		35			
3e		5e		10		17		26		36			
3f		5f		11a		18		27		37			
4a		5g		11b		19		28		38			

2 සටහන

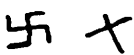
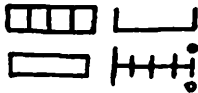
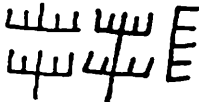
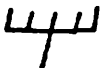
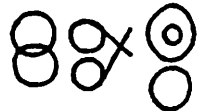
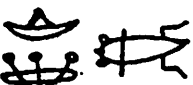
බිරාන්ති අකුරුවලට අයත් නොවන ලකුණු රැසක් ම අපේ සෙල් ලිපි අතර තිබීම ඉතා සුවිසේස කරුණෙකි.⁽³⁾

බිරාන්ති නොවන ඉපැරැණි අකුරු සටහන් දක්වන ලිපි ද දැනට ලැබී ඇත්තේ යැ.⁽⁴⁾

වේලැල් තැන්න, තිසා වැව සෙල් ලිපි සලකුණු මින් වැදගත් තැන් ගත්තේ ඒවා ඉන්දු නිම්නයේ සලකුණු හා සමීප සබඳතාවක් දක්වන හෙයිනි (3 සටහන).

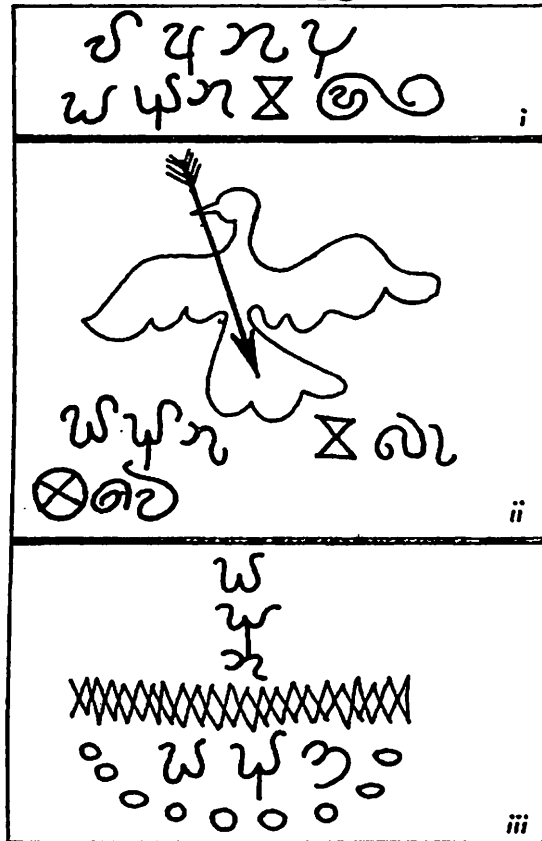
ඉන්දු දෙණි-ලංකා සලකුණු සංදේශ

ඉන්දු දෙණිය ලංකා සෙල් ලිපි ගොරත්නය

3 සටහන

ඉපැරැණි හිරු දෙවොලක් වූ කොග්ගලා හිරිගලේ වූ (i) ලිපියක් කොග්ගල කළුපුවේ වන කොකා කෙටු ගලේ (ii) ලිපිය හා හරක් අඩි කෙටු ගලේ (යන්තර ගලේ) වන (iii) ලිපියක් තව ද නිදසුන් යැ, බිරාහේ අකුරට වඩා වත්මන් අකුරට සමීපකම් දක්වන අකුරු වැළක් වූ බවට. (4 සටහන බලන්න).

4 සටහන

ගෝරන්හයේ එන රූප අකුරු

හරකුන් හඬ ගැහීමක් උන් ගේ නොයෙක් ලෙඩවලට සිරුරේ ඒ ඒ තන්හි යම් යම් ලකුණු වගයක් පිළිස්සීමක් පෙර සිටැ මැ මෙ රටේ පැවැති සිරිතෙකි. මා මෙහි යෙදූ පෙර යන්න හෙළයා ගේ මෙන් මැ හෙළ හරකා ගේ ද අනාදි යටගියාවේ ආදිය සිහි පත් කරවන්නෙකි; හෙළයා ගරෙහි වසන්නා යැ යි හරකාට ගෙරි යැ යි නමක් දුන් එඬේර යුගය ද අංබරුවා. ගෙන් ගොවිකමට නත් මෙහෙවර ලබාගත් ගොවි යුගය ද සිහි පත් කරවන්නෙකි.

ශ්‍රී ලංකාවේ පැරණි අක්ෂර මාලා

ක	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ක	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ
ඛ	ඛ	ඛ	ඛ	ඛ

5 සටහන

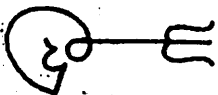
එ සේ පවුලේ සතකු ලෙස මෙහෙ ගත් ගවයා හේ ලෙඩට දුකට පලහන ලකුණු ඇතුළත් අගනා ගත් රුවනෙකි ගෝරත්තය.

ගෝරත්තයෙහි එන ඇතැම් ලකුණු, අකුරු හැටියට හඳුනාගැනීමට අපට බෙහෙවින් මැ උදවු වූයේ එහි එන තත් කිසුල (ත්‍රිශූල) නම් කොටැ තිබීම යි.

නිදසුන් විසින් මෙහි 4 සටහනෙහි එන 'එර කිසුල' ගනිමු. එහි කිසුලට මුලින් ඇති අඩ කොම්බුවක් බඳු අකුර එ යන්න යි. පැත්තට බැවුණු බිත්දුව ර යන්න යි.

1. Non Brahmanical Symbols (Introduction, Epigraphia Zeylanica, p. xxvi)
2. R.A.S. Journal, Vol. xxxii, p. 163

ඉපැරණි හෙළ අකුරින් වදන්

 එ එ හ	 මි ම
 ම ය	 රෝ
 ම ම	 රා රෝ
 ව ර ම	 රා රෝ රා ම

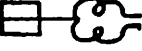
6 සටහන

මෙහි එන එ යන්න යන්තරවලා මන්තර ලිවීමේ දී යෙදූ එ යන්න මැ බව මෙහි එන, ඉපැරණි අකුරට පිළි ලකුණු ගැන්වීම දැක්වෙන අංක 5 සටහනින් ද, එහි දැක්වෙන 6 සටහනින් ද දැක්වේ.

එ සේ මැ 'ම' යන්න සඳහා ද කිසුල ලකුණ යෙදූ බව ද එ මැ 6 සටහනෙහි මිමි, මය වරම යන වදන්වලින් ද හෙළි වේ.

කොශ්ගල සෙල් ලිපි තුනෙහි මැ එකසේ සඳහන් වන සමන යන නම ඒ අයුරින් අපට කියවාගත හැකි වූයේ කිසුල ලකුණ 'ම' යන්න ලෙස සැලැකීමෙනි.

සරිරි අද්දාසක් දෙන සලකුණු

			ජය
			බිඳුම (බෙදි කිරීම)
			අඩ බිඳුම
			සමහම (එක් වීම)
			මුළු දීම (රංවු ගැසීම)
			මෙවුන් දම (මෙවුනයි)

7 සටහන

තිසුල ලකුණ පමණක් නො වැ දිය රැල්ල ලකුණ ද 'ම' යන්න ලෙස ඇත අවදියේ යන්නර අකුරු වැලේ යෙදුණු බව පෙනේ. රාම ගේ නමට කොඩිවිණ මතුරෙකැ යි සැලැකිය හැකි රා රෝ රාම යනු (6 සටහන) එ සේ කියවාගන්නට හැකි වූයේ මේ මැමි (5) (ම) අකුර නිසා ය.

හ යනු දෙකක්

'ම' යන්න සඳහා එකක් අනෙකට වෙනස් අකුරු දෙකක් වුව ද 'න' යන්න සඳහා මන්තර අකුරු වැලෙහි තරමක් වෙනස්කම් ඇති එක අකුරක් වූ බව පෙනේ.

කොග්ගල සෙල් ලිපියෙහි එ පෙදෙස අදිපතියා ගේ නම වූ සමන යන්න ලිවීමේ දී න යන්නේ යටි කෙළවර පිටතට හෝ ඇතුළට හෝ වකයෙන් යුතු වැ දෙ ලෙසකට යොදා ඇති බව පෙනේ

ඉංග්‍රීසි හා සිංහල අකුරු මැළ

අ	ආ	ඈ	ඉ	ඊ	උ
ඌ	ඍ	ඎ	ඏ	ඐ	එ
ඒ	ඓ	ඔ	ඕ		
ආ	භ	ඹ			
භ	ඹ	ඪ			
ඹ	ඪ	ණ			
ඪ	ණ	ඬ			
ඬ	ඬ	ත			
ඬ	ඬ	ඣ			
ඬ	ඬ	ඣ			

8 සටහන

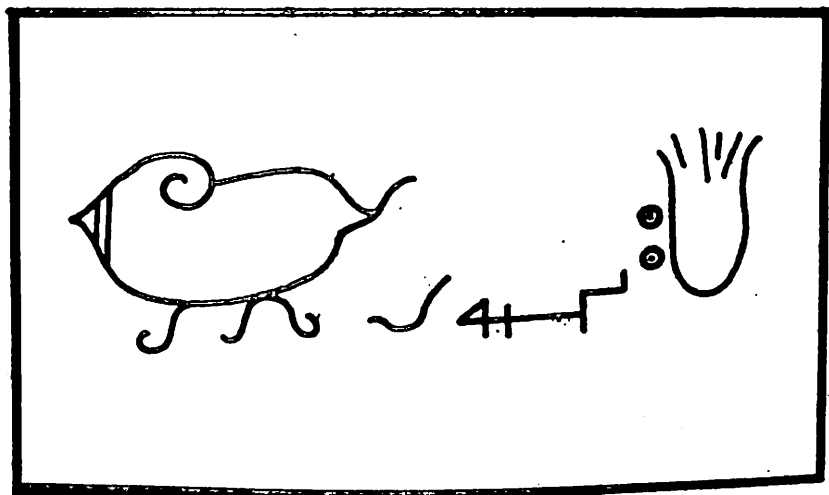
(4 සටහන). න යන්න ලිවීමේ දී ලියන්නන් අතින් වූ යම් යම් වෙනස් කම් නිසා එකිනෙකට සුළුවෙන් නමුදු වෙනස් වුණ න යනු හතරක් මැ ලැබෙන බවත් ඉංග්‍රීසි 'එන්' අකුරට බෙහෙවින් සම වූ අපේ ඉපැරැණි න යන්න බරාන්මි අකුරට ද බොහෝ පැරැණි යුගයෙකැ සිටැ හරක් වෙද පොතේත් යන්තර මන්තර පොතේත් රැකුණු බවත් කිව යුතු යැ.

වදන් කිහිපයෙකින් දියැ යුතු අදහස් සඳහා සංකේතයක් යෙදීම ද ගෝරත්නය ඇසුරින් මතු කැරැගත හැකි වෙයි.

බේද කිරීම සඳහා පිටතට හැරවුණු මහ වරහන් දෙකක් බඳු ලකුණ ද හාද කිරීම හෙවත් සමහම සඳහා එකට බැඳුණු කොටු දෙකක් බඳු ලකුණ ද බාගෙට බේද කිරීම (අර්ධභේදය) සඳහා හතරැස් කොටුව හා ඉවතට හැරුණු මහ වරහන බඳු ලකුණ ද, රංවු ගැස්වීම (මුළු දෙවීම) සඳහා වස්තිිය බඳු ලකුණක් ද ජය ගැනීම හැඟවීමට එකට එක මුණට

5. මැමි: අප නම් දිය යි. අප > අබ > අම > අම් > ඇම්: රළු නගන මහ දිය මහ ඇම් > මැම්.

බදුංගොඩ යෙල්ලිය

රාජකීය ආසියාතික සංගමයේ සඟරාව වෙ. XXXii ,
පි. 163

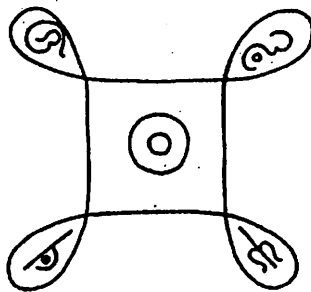
1		2		3	
4		5		6	
7		8		9	

අපේ අර්ථ ඉපය්වත් වෙර

අ	ඊ	ඉ	උ	ඌ	ඍ
1	2	3	4	5	6
ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ	උ
7	8	9	10	11	12
ඌ	ඍ	ඎ	ඏ	ඐ	එ
13	14	15	16	17	18
ඒ	උ	ඌ	ඍ	ඎ	ඏ
19	20	21	22	23	24
ඐ	එ	ඒ	ඓ	ඔ	ඕ
25	26	27	28	29	30
ආ	ඈ	ඊ	උ	ඌ	ඍ
31	32	33	34	35	36
ආ	ඈ	ඊ	උ	ඌ	ඍ
37	38	39	40	41	42
ආ	ඈ	ඊ	උ	ඌ	ඍ
43	44	45	46	47	48
ආ	ඈ	ඊ	උ	ඌ	ඍ
49	50	51	52	53	54
ආ	ඈ	ඊ	උ	ඌ	ඍ
55	56	57	58	59	60

10 සටහන

අපේ අර්ථ ඉපය්වත් වෙර

ආ හේ ඔබ මේ නයි නිමි
(අපේ අර්ථ ඉපය්වත් වෙර)

11 සටහන

මුණ සිටුවා තැබූ හෝ පෙරළා තැබූ හෝ තිකොන් (ත්‍රිකෝණ) දෙකක් බඳු ලකුණ ද යෙදිණ (7 සටහන බලන්න).

බළංගොඩැ සෙල් ලිපිය

රාජකීය ආසියාතික සංගමයේ සඟරාවේ (වෙළුම XXXii, පිටුව 163) එන බළංගොඩැ සෙල්ලිපිය දැනට මේ රටේ පළ වී ඇති පැරැණි මැ සෙල් ලිපිය ලෙස සැලකිය හැකි යි.

බැලූ බැල්මට අමුතු සතකු ගේ රූ සටහනක් හා තව රූ ලකුණු කිහිපයක් ඇති මේ ලිපිය තරු-සිව් යුගයෙන් එතා අකුරුත් සලකුණුත් (සංකේතත්) දෙක මැ මුසු කොටැ ලියැවුණක් සේ සැලකියැ හැකි යැ. තරු - සිව් යුගය ආදී හෙළ අකුරු වැළ සිපිරි බවකට පත් වැ පැවැති අවදියෙකි.

මේ බව අප විසින් යන්තර - මන්තර අකුරු ඇසුරින් ද ගෝරත්තයේ එන සලකුණු ඇසුරින් ද මතු කැරුණු තරු අකුරු වැළ පිරික්සීමේ දී පැහැදිලි වේ (9 සටහන).

"සිංහයන් ලොප් කොටැ (කපා) තිති රජු ලක එක්සත් කොටැ විසූ බව යැ" යන අරුත් ඇති "සිත් ලොප් කොටි තිති කැත් ලක් එක් කොටි වුස් බා" යන වැකිය දැනට ලැබෙන පැරැණිතම හෙළ බසට නිදසුනෙක් ද වෙයි.

හෙළ අකුරෙහි හා ඉන්දු දෙණි අකුරෙහි ද සැබැඳියාවක් පැවැති බව ගෝරත්තයෙහි ද අපේ පැරැණි සෙල් ලිපිවල ද ඇතැම් සම සලකුණු විමසා බලන විටැ පෙනෙන කරුණෙකි (3 සටහන). මේ ගැන වෙසෙසි පිරියෙසුමක් කළ සෙනරත් පරණවිතාන සූරිහු අප ගේ නොවක් පින ලබති. එහෙත් ඉන්දු දෙණියේ වැසි (හෙළ) දනන් වහර කළ බස සතු බස ද යන්න තව ද විමැසුමට ලක් වියැ යුතු සේ යැ.

බු.ව. 2538 පොසොන් පුර 15

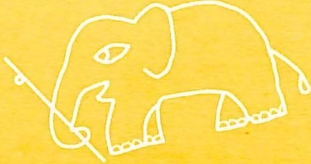
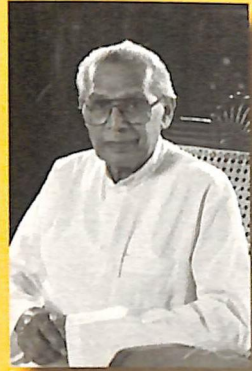
අරිසෙන් අනුබුද්ධි

කි.ව. 1994 ජුනි 23

ගල්කිස්ස,

ටෙම්ප්ලර පාර 140/40

කලා පුර.

වත්මන් පාසල්වල හා විශ්වවිද්‍යාලවල ද ඉගැන්වෙන ඉතිහාසයෙන්, විජයාගමනයට පෙර මෙ රට ඉතිහාසය ඉවත් කරනු ලැබ ඇත. එයට පෙර, එම යුගයේ ඉතිහාස තොරතුරු අප ගේ සාම්ප්‍රදායික ඉතිහාසයට ඇතුළු ව තිබිණ. පසු කලෙක මෙ වැනි අඩුවක් සිදු වීමට හේතුව ඉංගිරිසින් අතින් ලංකා ඉතිහාසය සැකැසීම ය.

කුමරතුඟු මුනිදස්සු හෙළ බස පමණක් මහා පරිමාණයෙන් නගාලූ හ. අර්සෙන් අනුබුදුවනට උරුමයෙන් ම පැවරී තිබුණේ හෙළ ඉතිහාසය සමාජගත කිරීම ය. වරින් වර විවිධ කෘති මඟින් මේ අදහස් ඉදිරිපත් කරන ලදි. ඔවුන් විසින් 'ඉර හඳ නැගී රට' මහා පද්‍ය කාව්‍යය සම්පාදනය කරන ලද්දේ වසර තිස් දහසක් පැරණි යුගයක සිට වත්මන තෙක් අඛණ්ඩ ව ඉතිහාස තොරතුරු ගෙනහැර දැක්වීමට ය. පද්‍යය යනු සිංහලයාට ආකර්ෂණීය මාධ්‍යය වීම නිසා ම අනුබුදුවන් එය තෝරාගත් බව පෙනේ.

අනුබුදුවන් විසින් හෙළ ඉතිහාසය පිළිබඳ ව මතු කරන ලද අදහස් විසි වැනි සියවසේ දෙ වැනි අධිකාරී දී සමාජයේ එ තරම් ඇගයීමට ලක් නොවූ නමුදු විසි එක් වන සියවස ඇරඹුමත් සමඟ ඒවා සමාජයේ මුල් බැසගති. ඉංගිරිසි සිවිල් සේවකයන් වංශකථා මඟින් දුටු ලංකා ඉතිහාසය සාම්ප්‍රදායික සිංහල ඇසින් දුටු අර්සෙන් අනුබුදුවෝ සාම්ප්‍රදායික පද්‍යයෙන් ම එය ඉදිරිපත් කළ හ. තම ජීවිතය ම කැප කොට, හෙළි කළ හෙළ ඉතිහාසය අඩුවක් නැති ව ම අප අතර තබා යෑම ඉමහත් සැනසුමෙකි. තව දුරටත් ගවේෂණ කොට එය ඉදිරියට ගෙනයෑම වත්මන් තරුණ පරපුරට උරුම වී ඇත.

ආචාර්ය සූරිය ගුණසේකර

නොමිලේ බෙදාදීම පිණිස යි

පින්ටි වෙල් මුද්‍රණාලයේ මුද්‍රාපිත යි.